

Kiếp hôn ký

Contents

Kiếp hôn ký	1
1. Chương 01 Part 01	1
2. Chương 01 Part 02	5
3. Chương 02 Part 01	11
4. Chương 02 Part 02	16
5. Chương 03 Part 01	22
6. Chương 03 Part 02	25
7. Chương 04	29
8. Chương 05 Part 01	35
9. Chương 05 Part 02	40
10. Chương 06	45
11. Chương 07 Part 01	52
12. Chương 07 Part 02	56
13. Chương 08 (End)	61

Kiếp hôn ký

Giới thiệu

Văn án : Căn dặn nữ nhi sắp xuất giá: “Nhớ rõ cẩn thận đừng có khinh xuất nha!” Nàng lòng tràn c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kiiep-hon-ky>

1. Chương 01 Part 01

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE MicrosoftInternetExplorer4

Chương 1

Ở Hồng Kông xuất hiện một tổ chức thần bí Trường Hòa Hội Quán, chủ nhân là “Kỳ Lân Vương” – Đằng Tuấn, nhưng ngũ đại gia tộc danh nghĩa sản nghiệp vẫn như cũ cai quản không có đổi động, Đằng Tuấn hy vọng Ngũ Hành Kỳ Lân tiếp tục thay hắn nắm giữ sự nghiệp, chỉ cần định kỳ có thể báo cáo với hắn.

Bởi vậy, hy vọng ban đầu nghĩ đến năm gia tộc có thể thoải mái cùng đương nhiệm đương gia lại lần nữa tan biến, mọi người tâm tình thậm chí so với trước kia càng thêm trầm trọng, ngấm lại, không thể thoát khỏi gánh nặng trên vai, trên cao bọn họ còn có chủ tử, ai còn hội cao hứng được?

Vũ Bộ Vân [Hỏa Kỳ Lân] nghiêm mặt rời hội quán, trước khi đi còn không ngừng nguyên rửa: “Này là cái dạng chủ nhân gì? Hắn thì ở một bên hưởng thụ, chúng ta thì làm trâu làm ngựa bán mạng cho hắn, khổ sai loại này ta không làm! Lúc thì hắn đem Vũ gia thủy vận thu hồi đi (thu hồi quyền lực), lúc thì liền tự mình chủ chương (ra mặt nắm quyền), đừng hy vọng ta sẽ mặc hắn sai phái”. Quả thực bất quá chỉ là một đứa “Tiểu quỷ” mà lại vênh mặt hất hàm sai khiến hắn.

“Người làm cái gì vậy? Hắn vừa mới vào hội quán, đối với sự nghiệp của ngũ đại gia tộc đều còn đương xa lạ, hắn không thể ngay lập tức tiếp nhận hết toàn bộ?” Đinh Dục [Kim Kỳ Lân] lên tiếng. Hắn không thể không khai đạo Vũ Bộ Vân. Tuy rằng hắn cũng ước gì có thể mang cả gia tộc bỏ qua một bên, mang theo thê tử Du Hiểu Tịnh của hắn đi chu du thế giới, nhưng tình hình trước mắt xem ra, Đằng Tuấn tựa hồ vô tình thâm tóm được hết thủy ngũ đại gia tộc bọn họ. Hắn không biết Đằng Tuấn suy nghĩ cái gì, bất quá, giữ nguyên hiện trạng cũng không phải là không tốt.

“Đúng vậy! Ta nghĩ, hắn có khả năng còn có cái chủ ý gì khác.” Lâm Kiếm Hi [Mộc kỳ lân] vẫn chờ xem Đằng Tuấn lộ ra chân diện mục, hắn tin tưởng chủ tử (năm nay vừa mới hai mươi tuổi) vẫn chưa hiện ra bản tính chân chính của hắn, Đằng Tuấn tựa hồ còn kỳ vọng bọn họ về Ngũ Hành Kỳ Lân.

“Còn có thể có cái gì chủ ý gì? Hắn căn bản chính là khinh thường chúng ta. Các người xem, hắn còn đặc biệt nói móc ta đừng đem Vũ gia ‘Ngoạn’ rớt! Người này, quả thực muốn chọc giận ta!” Vũ Bộ Vân cảm thấy Đằng Tuấn nói câu kia làm tổn hại hắn, trong lòng thực cảm thấy căm giận.

“Hắn là cố ý muốn chọc giận người, Bộ Vân, đừng để ý làm gì.” Giang Trùng [Thủy kỳ lân] biết Vũ Bộ Vân vẫn đang bốc hỏa nên ra sức khuyên giải! Đằng Tuấn giống cái tiểu hài tử nghịch lửa, càng không ngừng đối Vũ Bộ Vân ra sức đốt lửa, chọc hắn càng thêm tức giận, mà Đằng Tuấn thì chính mình lại ở một bên vỗ tay trầm trồ khen ngợi, chờ xem núi lửa bùng nổ.

“Chọc ta? Vì sao? Chúng ta có năm người, vì sao hắn chỉ muốn chọc ta?” Vũ Bộ Vân cảm thấy khá hồ đồ về việc này.

“Hoặc là, hắn kỳ thật rất thích người.” Phương Đằng [Thổ kỳ lân] tiếp lời nói. Hắn là người luôn thích trêu chọc, ắt hẳn nhìn đối phương khó chịu hắn rất cao hứng.

“Thích?” Vũ Bộ Vân kêu lên một tiếng. “Đừng nói giỡn.”

“Các người hai cái tiểu quỷ tuổi xấp xỉ nhau, ta nghĩ là hắn coi trọng người, chúc mừng!” Phương Đằng hai tay khoanh trước ngực, nửa năm qua do không chú ý chỉnh chu tóc hắn cơ hồ đã dài đến bả vai, trước trán lại so le cao thấp không đồng đều hướng hai bên, khiến cho hé ra khuôn mặt hơn phần tiêu sái cùng cuồng tứ.

“Đừng nói nữa! Nghe vậy ta nổi cả da gà.” Vũ Bộ Vân lắc lắc thân mình

“Ha ha ha, được chủ ban ân, có cảm tưởng gì?” Phương Đằng miễn cưỡng nở nụ cười.

“Chết chắc rồi! Thật là! Được ‘Chủ’ ban ân kiểu đó còn có thể sống nổi sao? Phương Đằng, người thật đúng là thích nói giỡn”.

Phương Đằng vừa nghe xong lại càng cười to.

Đinh Dục cùng Giang Trùng nhìn nhau, ngoài mặt thì cười cười nhưng trong lòng đối với Phương Đằng vẫn lo lắng không thôi. Phương Đằng rất lâu rồi đã có một đoạn thời gian trầm tư cảm xúc, tuy rằng hắn vẫn như cũ chuyện trò vui vẻ, nhưng nếp nhăn trên mặt lại lặng lẽ tiết lộ tâm sự.

Mọi người đều biết, hắn đối với cái chết của Quan Cẩn Chi vẫn như cũ không thể quên được.

Nói lên Phương Đăng cùng Quan Cẩn Chi hai người gian nếu có chút giống như vô tình tố, Giang Trìng hơn nữa tự trách không thôi. Nửa năm trước, Quan Cẩn Chi lấy việc báo thù mà từ từ tiếp cận Giang Trìng, nàng cũng vì mẫu thân mà hướng Tường Hòa Hội Quán cùng hắn lấy lại công đạo. Sau một thời gian tiếp xúc, Giang Trìng mới phát giác ra nàng đúng là muội muội cùng cha khác mẹ với mình, nhưng mà, khi hắn biết mình không phải là đứa con nối dòng duy nhất của Giang gia thì Quan Cẩn Chi vì cứu hắn mà hy sinh chính mình, táng thân ở Los Angeles bởi trảng đại hỏa lý...

Phương Đăng trong quãng thời gian đó đã cùng Quan Cẩn Chi có nhiều tiếp xúc, hai người tuy rằng thủy hỏa bất dung nhưng đồng thời lại hấp dẫn lẫn nhau, cũng không tự chủ mà sinh ra cảm tình. Nếu Quan Cẩn Chi không chết, có lẽ hai người bọn họ có thể ở cùng nhau cũng không chừng.

Ai! Nên nói như thế nào về chuyện tình cảm này đây? Giang Trìng cũng bao lần cảm thán.

“Người cười đi! Đợi cho hắn đối phó người sau, ta xem người còn cười nổi không!” Vũ Bộ Vân lần đầu tiên dám can đảm lớn tiếng với Phương Đăng, trước giờ trước mặt Phương Đăng hắn đều không dám làm càn, càng không dám so với hắn cao hơn nữa cái đầu nhưng hôm nay đang trong lúc phát tiết nên ai cũng không sợ.

“Gi? Tiểu quỷ người hôm nay ăn thuốc nổ? Sao lại phát hỏa như vậy.” Phương Đăng cảm thấy loại chống đối này rất mới mẻ.

“Ta nói rồi, đừng gọi ta là tiểu quỷ! Tiểu quỷ chính là ở bên trong...” Vũ Bộ Vân chỉ tay về hướng kia, Đăng Tuấn vừa vịn xuất hiện đi tới, hai người xấu hổ chỉ tay giữa không trung.

“Người nào tiểu quỷ a?” Đăng Tuấn thanh âm ôn hòa có loại ma lực từ tính, phi thường đặc biệt.

Ngũ Hành Kỳ Lân không hẹn mà cùng nhìn về phía chủ tử bọn họ, chỉ thấy hắn vẫn là một thân đường hoàng tiến vào, tươi cười đi đến trước mặt bọn họ, vừa vịn tới kịp nghe thấy Vũ Bộ Vân oán giận.

“Không có gì!” Đinh Dực thay Vũ Bộ Vân lên tiếng giảng hòa.

“Ta quả thực là đứa tiểu quỷ làm người khác ghét?” Đăng Tuấn hai tay đặt sau lưng, lưng thưng đi đến bên người Vũ Bộ Vân, cúi đầu ngắm hắn liếc mắt một cái, rõ ràng nghe qua là đang đùa cợt chính họ, nhưng khẩu khí tác lý, tất cả đều nhìn về phía Vũ Bộ Vân.

Vũ Bộ Vân trong trường hợp này sa sầm nét mặt, từ sau khi Đăng Tuấn xuất hiện, hắn không đếm được chính mình đã bị tiêu khiển mất bao nhiêu lần, tình huống cổ tình đối mặt chủ tử giảng co căn bản là không hề có phần thắng cuộc.

Thật sự là xui tới cực điểm! Ai bảo hắn thân phận kém xa so với người ta, vả lại bọn họ ngũ đại gia tộc vẫn là đối với Đăng gia trung phó! Nghĩ đến liên hôn, hắn ngay cả kiêu ngạo hay lập trường đều không có, đời này nhất định là bị Đăng Tuấn cười trên đầu.

“Bộ Vân tính tình vội vàng náo động, người đừng để ý.” Giang Trìng cũng thay Vũ Bộ Vân nói chuyện. Ayyy! Hắn đã thấy hai người kia trong lúc đó sóng ngầm mãnh liệt.

“Nghe các vị phân thượng (nói giúp), ta sẽ không cùng hắn so đo, dù sao Vũ gia thủy vận tương lai còn trong tay hắn thao túng, ta nếu đắc tội hắn, làm không tốt sẽ bị hắn ngày nào đó thay ta lấy mất đầu trên cổ ta, vậy thì khả nguy rồi!” Đăng Tuấn khéo miệng cười mỉa, cầm trụ chính mình, nhìn Vũ Bộ Vân bằng đôi mắt tóe ra lửa.

“Người...” Nghe những lời này giống như cái tiểu quỷ hai mươi tuổi không có lễ phép. Tốt xấu gì thì hắn cũng lớn hơn bốn tuổi. Người này..., người này... rõ ràng làm hắn tức chết mà. Vũ Bộ Vân bị kích, giận sôi lên.

“A, mùi thuốc súng dày đặc! Các vị có ngửi thấy không?” Đăng Tuấn chớp mắt ra vẻ bồn chồn, làm bộ nhìn chung quanh tìm kiếm nơi phát ra.

Phương Đăng cùng Lâm Kiếm Hi đã muốn nhịn không được cười ra tiếng.

Đinh Dực cùng Giang Trìng vỗ vỗ Vũ Bộ Vân, ra ý trấn an hắn.

Ta muốn làm thịt hần! Một ngày nào đó, tay của ta nhất định hội không nghe ta sai khiến mà làm thịt hần! Vũ Bộ Vân hai tay nắm chặt, như thế nào cũng nhịn không được mà tức giận.

“A! Đúng rồi, ta có việc muốn cùng Phương Đằng nói chuyện riêng, có thể chứ?” Đột nhiên đổi đề tài, Đằng Tuấn nhẹ nhàng phá đi bầu không khí căng thẳng.

Vũ Bộ Vân tức giận vô cùng. Luôn như vậy! Trước đem hần ra đốt cháy sau lại nhân từ bỏ qua ý định trên cột, hại hần một cổ khí ức chế không ra, nội thương thâm trọng! Đáng chết.

Đinh Dực mỉm cười, tuy nói Đằng Tuấn sớm trưởng thành, tính tình thâm trầm quá mức, nhưng hần vẫn có thể nhìn ra người này vẫn chưa đánh mất tính trẻ con, cứ như vậy mà tìm Vũ Bộ Vân vui vẻ, lấy những việc không ảnh hưởng đến toàn cục ra mà vui đùa, cố ý tạo ra cái tình huống “khẩn trương”. Trên cơ bản, hần cũng không khó ở chung, đương nhiên Vũ Bộ Vân khẳng định sẽ không nhận thức được điểm này.

“Chúng ta đi trước. Bộ Vân, người cũng sớm một chút về nhà đi!” Hần lớn tuổi nhất, dù sao cũng phải có bộ dáng đại ca mới được.

Vũ Bộ Vân quay đầu lại hướng Đằng Tuấn liếc mắt một cái, thở phì phì rời đi, hướng ra khỏi Tường Hòa Hội Quán, mang theo một đồng uế khí.

Đinh Dực, Giang Trừng cùng với Lâm Kiếm Hi cũng lần lượt rời đi, chỉ khoảng nửa khắc, chỉ còn lại có hai người Đằng Tuấn cùng Phương Đằng.

“Có chuyện gì sao?” Phương Đằng chủ động hỏi. Hần đối Đằng Tuấn có ấn tượng mạnh về năng lực của hần, một nam tử hai mươi tuổi có thể như vậy vững vàng với khí thế mạnh mẽ quả là khó có được, bất quá, người này đối với hần vẫn chưa biểu hiện ra một tướng mạo khác, thật là người khác tò mò.

Đằng Tuấn thông thả đi đến, hai tay khoanh trước ngực, thản nhiên nói: “Ta có việc muốn mời người hỗ trợ.”

Hỗ trợ? Quá khách khí! Phương Đằng thật đúng là không biết có chuyện gì mà Đằng Tuấn làm không được, thật ra muốn hần hỗ trợ cái gì??

“Mời nói.”

“Người có nghe qua về Trịnh Hồng Đạt cùng Đỗ Gia Vân hai người này chưa?” Đằng Tuấn mặt giấu ở chỗ khuất nên không thấy rõ biểu tình.

“n, một người là trùm hắc đạo ở Đông Nam Á, một người là chính giới danh nhân ở Hồng Kông.” Phương Đằng thâm nghĩ chuyện này ắt hẳn là có liên quan đến hai người này.

“Bọn họ hai nhà trước đã quyết định đám hỏi, thay nữ nhân quyết định hôn sự.”

“Đúng vậy, báo chí đăng tin không ít.”

Cũng khó trách giới truyền thông chứa nhiều phỏng đoán, Trịnh Hồng Đạt ở khắp Đông Nam Á nổi danh cường hãn, theo phần tử hắc đạo mà trở thành người có sản nghiệp, quá trình truyền kỳ này làm cho người ta lú lẫm. Nghe nói hần còn nắm trong tay thế lực hắc đạo, ngầm giúp hần trong việc nạp tù tài phú. Mà Đỗ Gia Vân lại là chính trị vọng tộc, trong lý lịch là người theo chính phái, xem như đã đạt thành tựu tốt nhất, không chỉ nổi danh trong chính giới mà còn lãnh đạo một tập đoàn xí nghiệp khổng lồ, thân phận không giống bình thường. Như vậy hai loại người [trông đánh xuôi, kèn thổi ngược] cư nhiên lại muốn kết thành thân gia, các phóng viên thích nghiên cứu tám màn đen làm sao có thể buông tha cái loại đề tài hiếm có này?

“Đỗ Gia Vân đã tâm quá lớn, hần sau khi có được danh vọng cùng tiền tài, tiếp theo liền mộng tưởng muốn nắm giữ quyền lực, người có biết nguyên nhân hần hội cấu kết với Trịnh Hồng Đạt?” Đằng Tuấn đặt ra nghi vấn nhỏ.

“Kết hợp thế lực?” Phương Đằng chỉ có thể đoán như vậy.

“Không chỉ thế! Bọn họ còn vọng tưởng ở Hồng Kông này thành lập thế lực mới, muốn đem toàn bộ Hồng Kông nhét vào phạm vi thế lực của bọn họ.”

“Nói như vậy, mục tiêu của bọn họ là chúng ta?” Phương Đăng trong lòng chấn động. Tường Hòa Hội Quán là long lão đầu đại ở Hồng Kông là một việc nghiêm nhiên, nay Đỗ Gia Vân nghĩ đến việc thay đổi trật tự, vậy hiển nhiên là hướng về phía bọn họ.

“Đúng vậy! Đánh Tường Hòa Hội Quán là mục tiêu thứ nhất của bọn chúng, Đỗ Gia Vân biết nếu hắn muốn ở Hồng Kông hô phong hoán vũ thì nhất định phải đánh bại Tường Hòa Hội Quán của chúng ta trước, mà chỉ với lực lượng của hắn thôi thì căn bản là làm không được.”

“Cho nên hắn mới liên hợp với Trịnh Hồng Đạt?” Phương Đăng mi tâm đã bắt đầu tụ lại. Lại có chuyện phiền toái đến đây!

“Đúng vậy, Trịnh Hồng Đạt tài lực hùng hậu, lại là xuất thân từ hắc đạo, hắn ở Đông Nam Á này mới chỉ lui tới vài năm đã muốn không từ thủ đoạn nào thôn tính không ít xí nghiệp, lúc này đây hắn khí thế hùng hổ, muốn cùng Đỗ Gia Vân liên thủ, tính đem Tường Hòa Hội Quán bức ra khỏi Hồng Kông, làm cho hắn đổi vận, có thể buôn lậu thuốc phiện, súng ống ở Hồng Kông.” Đăng Tuấn đối với việc sưu tập tình hình quả thật là phi thường, cho dù là việc gió thổi cỏ lay đều khó thoát khỏi pháp nhãn của hắn.

“Như vậy lần này hai nhà đám hỏi cũng chỉ là để ngụy trang?” Phương Đăng đối với phương thức lợi dụng hôn nhân để đạt thành mục đích cực khinh thường.

“Không, ngược lại, mấu chốt đúng là Đỗ Gia Vân mang nữ nhi duy nhất là Đỗ Tuyết Dương ra nguyện ý cùng Trịnh Hồng Đạt hợp tác.”

“Nga?”

“Vợ chồng Đỗ Gia Vân cũng không hợp nhau, hai nhà tuy rằng đều là vọng tộc, nhưng vợ chồng lại phân chia tài vụ rõ ràng, Đỗ phu nhân bốn năm trước đã đem toàn bộ tài sản sở hữu kế thừa từ nhà mẹ đẻ quá cấp cho nữ nhi duy nhất là Đỗ Tuyết Dương. Vì điểm này, nghe nói Đỗ Gia Vân còn cùng luật sư đại ăm ỹ một trận, nhưng vẫn là không thể thay đổi sự thật, Đỗ Tuyết Dương cư nhiên đứng tên tài sản, so với phụ thân nàng còn nhiều hơn.” Đăng Tuấn từ chỗ khuất đi ra, thấy rõ đồng tử sắc bén, mắt lóe hỏa diễm không tầm thường.

“Có loại sự tình này?” Tuy cùng ở tại Hồng Kông nhưng Phương Đăng vẫn là lần đầu tiên nghe thấy việc tư của Đỗ gia.

“Càng khoa trương là, Đỗ phu nhân bởi vì hôn nhân không tốt đẹp cho nên trong di chúc đã bỏ thêm vào phần ngoại lệ, trừ phi Đỗ Tuyết Dương kết hôn, nếu không chính Đỗ Tuyết Dương cũng không thể đứng tên tài sản.”

“Nói cách khác, chỉ cần nàng kết hôn, Đỗ Gia Vân có thể nhân cơ hội này nhất tước đoạt?”

“Đúng vậy, này cũng là nguyên nhân Trịnh Hồng Đạt giật giấy Đỗ Tuyết Dương.”

“Đỗ Tuyết Dương chẳng lẽ đối với việc phụ thân an bài không hề phản đối?” Bình thường nữ hài tử sẽ không thích loại chuyện bị an bài hôn sự mới đúng, Phương Đăng không thể không hoài nghi việc nữ nhân này có phải gốc tử hay không.

“Nàng đang bị tình yêu của Trịnh Quỳnh An làm mê mẩn!” Đăng Tuấn ý vị thâm trầm ngắm Phương Đăng liếc mắt một cái, lại nói: “Ta muốn người giúp chiếu cố nàng.”

2. Chương 01 Part 02

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE MicrosoftInternetExplorer4

/* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:“Table Normal”; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-qformat:yes;

mso-style-parent:“”; mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt; mso-para-margin:0cm; mso-para-margin-bottom:.0001pt; mso-pagination:widow-orphan; font-size:10.0pt; font-family:“Calibri”,“sans-serif”; mso-bidi-font-family:“Times New Roman”;}

Hắn sớm đã biết bị Đằng Tuấn điểm danh không phải chuyện tốt gì, xem đi, nhiệm vụ đến rồi đây! Phương Đằng âm thầm thở ra một hơi.

“Chuyện gì?”

“Ba ngày saB Đỗ Tuyết Dương phải gả cho Trịnh Quỳnh An, Phương Đằng, ta muốn người đi phá hư hôn sự này.” Đằng Tuấn ánh mắt bán mỉ.

“Như thế nào phá hư?” Phương Đằng nhướng cao đôi mày rậm.

“Đem tân nương cướp đi!”

“Cái gì?” Không thể nào! Kỳ Lâm Vương muốn phái hắn đi làm loại chuyện “nghiệp chương” này?

“Ta muốn người đi cướp người, bịa đặt làm cho Đỗ, Trịnh hai nhà kết thân gia không thành.” Đằng Tuấn mỉm cười. Hắn thích xem bộ dáng Phương Đằng giật mình, hết thấy hắn đều đã đoán trước.

“Hoang đường! Đây là phương pháp duy nhất dùng để đối phó với Đỗ Gia Vân cùng Trịnh Hồng Đạt sao?” Phương Đằng đa nghi, dường như cảm thấy tân chủ tử có ý đồ xấu, làm cho hắn cảm thấy giống như bị mang ra vui đùa.

“Bởi vì chỉ cần Đỗ Tuyết Dương gả cho Trịnh Quỳnh An, Đỗ Gia Vân cùng Trịnh Hồng Đạt liền có được tài lực tương đương Tường Hòa Hội Quán chúng ta, ta tuyệt không cho phép Tường Hòa Hội Quán bị nửa điểm uy hiếp.” Đằng Tuấn cười lạnh. Nhớ lại vừa rồi vẻ mặt hắn cùng Vũ Bộ Vân vui đùa thật khác so với hắn lúc này, tình nhuệ làm cho người ta sợ hãi.

“Cho nên người muốn dùng Đỗ Tuyết Dương kiềm chế bọn họ?”

“Không chỉ kiềm chế, còn có thể tạo thành hỗn loạn.”

Phương Đằng đứng ở tại chỗ, trừng mắt Đằng Tuấn giao hoạt với vẻ mặt sững sờ. Bộ Vân nói đúng, tiểu tử này là thực có điểm đáng ghét. Hắn rất tinh! Tiểu quỷ này mới hai mươi tuổi mà đã có sáu mươi tuổi tâm kế, thật đúng là không phải kẻ đầu đường xó chợ.

“Như thế nào?” Đằng Tuấn tiến thêm một bước ép hỏi.

“Vì sao lại tìm ta?” Đây là nghi vấn cuối cùng.

“Người đạo này tinh thần rất sa sút, giao người loại công tác kích thích này, cam đoan người có thể nâng cao tinh thần, minh mẫn trở lại.”

Hắn tươi cười mà không chút hảo ý làm cho Phương Đằng rợn cả tóc gáy.

“Phải không?” Phương Đằng cười gượng nói vài tiếng.

“Đúng vậy.” Ngữ khí chắc chắn làm cho người ta biết quyết định của hắn là không thể thương lượng được.

“Nói cho ta biết kế hoạch chi tiết.” Nhận thức được có loại chủ tử này, Ngũ Hành Kỳ Lâm ai cũng không thể thoải mái! Phương Đằng hy vọng những Kỳ lân khác có thể nhận thức rõ về việc này.

Đằng Tuấn đem hết chi tiết nói rõ một lần, vẻ mặt lộ ra đắc ý tươi cười. Hắn có thể cam đoan lúc này đây đã có thể thu phục được “Thổ kỳ lân”. Về phần khác, từ từ sẽ đến, hắn tuyệt không gấp.

Đỗ Tuyết Dương đứng ở Chanel – quầy chuyên kinh doanh phục sức, có chủ ý muốn chọn một bộ trang phục tốt nhất, bên cạnh còn được Trịnh Quỳnh An săn sóc, giúp nàng tuyển lựa. Hắn còn khen: “Trên cơ bản dáng người nàng đã đẹp nên mặc gì cũng đẹp cả. Nhưng nhân dịp này có thể triển lộ hết dáng người yếu điệu của nàng thì thật tốt quá.”

Lời lẽ nghe qua đều thật dễ nghe.

Đỗ Tuyết Dương vui vẻ nở nụ cười, không chút do dự nghi ngờ, đi vào phòng thay quần áo.

Một tuần nay, Trịnh Quỳnh An trước mặt ra dáng ôn nhu thân thiết, sau còn đem nàng dỗ dành như một tiểu công chúa, làm cho nàng lần đầu tiên nếm mùi luyến ái tư vị, làm cho cơn tức giận ban đầu khi nghe thấy phải gả cho hắn đều nhanh chóng tiêu tan.

Nhớ tới chuyện lúc trước, khi phụ thân nói tới việc phải kết hôn với hắn, Tuyết Dương còn tức giận đến phát khóc, một mực nói quyết không gả ột người nam nhân xa lạ, nàng mới hai mươi hai tuổi, không nghĩ sớm như vậy đã bị bó buộc, muốn nàng kết hôn, ít nhất còn phải chờ mười năm nữa.

Nhưng khi Trịnh Quỳnh An xuất hiện trước mặt nàng với dáng vẻ phong độ, nàng không còn cường ngạnh cự tuyệt như trước nữa, ba ngày sau, nàng đã hoàn toàn bị thái độ nịnh nọt của Trịnh Quỳnh An đánh bại, cam tâm tình nguyện tiếp nhận cuộc hôn nhân này.

Lòng của nữ nhân rất dễ bị dụ hoặc! Trịnh Quỳnh An dương dương tự đắc tươi cười, đối với thủ đoạn câu dẫn tiểu cô nương của chính mình bội phục không thôi.

Một khi sử dụng chiêu thức này thì ngay cả nam nhân hay nữ tử khắp thế gian đều trốn không thoát khỏi lòng bàn tay hắn, huống chi là tiểu thư nhà Đỗ gia, chẳng qua cũng chỉ là một con búp bê đơn thuần.

Nói Đỗ Tuyết Dương là búp bê tuyết không nói quá. Lần đầu tiên gặp mặt, mái tóc dài đen nhánh của nàng cuộn sóng quấn trên đầu y như một cô công chúa, một thân mặc âu phục màu vàng nhạt có ren, thuần khiết, không giống cái dạng nữ tử hiện đại. Nàng từ nhỏ đã bị người nhà che chở thái quá, không hiểu thế sự bên ngoài biến hoá kỳ lạ, thế giới của nàng không có nghèo khó, thiếu thốn, mọi người sủng nàng như sủng con trời, làm cho cá tính nàng trở nên kiêu ngạo tự phụ, không hề phân rõ thị phi. Loại cô gái này, căn bản không cần phí nhiều tâm tư cũng có thể chiếm giữ.

Trịnh Quỳnh An chính là dựa vào việc một tuần qua đều mang hoa tươi, lễ vật đến thăm nàng, làm lay động tâm tư nàng, hơn nữa lúc nào cũng khắc khắc bên cạnh làm bạn, hắn cơ hồ có thể hướng ba hắn lớn tiếng nói Đỗ Tuyết Dương cùng với gia sản cả trăm triệu đã sắp vào túi hắn, chạy không thoát được!

Tuyết Dương theo phòng thay quần áo đi ra, trên người khoác một bộ diêm phục Đông Phương, kết hợp với màu tuyết trắng trên da thịt nàng càng tôn thêm vẻ tươi nhuận đáng yêu. Trịnh Quỳnh An hít một hơi, không thể không thừa nhận, Đỗ Tuyết Dương thật đúng là bộ dáng không kém, chỉ tiếc, trí tuệ của nàng không thể bì kịp với khí chất bên ngoài.

“Thế nào?” Tuyết Dương dạo qua một vòng, chờ hắn khen ngợi.

“Thật đẹp! Bằng hữu của nàng mà trông thấy nhất định sẽ trầm trồ mà cảm thấy tự thẹn.”

“Thật vậy chăng?” Tuyết Dương nhìn ý trung nhân của mình, mặt mày hớn hở có phần xấu hổ.

Trịnh Quỳnh An là người nam nhân đầu tiên đối với nàng ân cần chịu đựng. Vốn dĩ trước giờ bên mình luôn có một đám bảo tiêu đi theo, ngay cả đến trường đi học cũng không ngoại lệ, bởi vậy, không có một nam đồng học nào dám can đảm để mắt tới nàng, thậm chí còn không dám cùng nàng nói chuyện, loại hiện tượng này đến khi nàng tốt nghiệp vẫn không có thay đổi. Cho nên, nàng chỉ có một đám nữ tử làm bằng hữu, còn bọn nam nhân thì sớm đã bị bảo tiêu của nàng làm sợ tới mức mới chỉ trông thấy thôi đã muốn trốn đến đại lục Trung Quốc, làm sao còn dám mơ tưởng đến nàng?

Kỳ thật nàng cũng không nghĩ đến việc phụ thân giúp nàng an bài đối tượng lại là loại nam nhân giống như Trịnh Quỳnh An. Hắn không những có ngoại hình mà còn chu đáo cẩn thận săn sóc nàng, đây là dạng bạch mã vương tử mà các nữ hài tử trong thiên hạ đều tha thiết mơ ước có được, cũng khó trách nàng động tâm?

“Người thực khéo ăn nói.” Nàng cười duyên một tiếng, quyết định mặc luôn bộ đồ mới, đem bộ quần áo lúc này đưa cho quần tính tiền đóng gói lại.

“Cái này ta trả cho.” Trịnh Quỳnh An không buông tha lại một lần nữa biểu hiện vẻ hào phóng.

“Không cần, người đã cho ta nhiều thứ lắm rồi.” Tuyết Dương ngượng ngùng vì bản thân làm cho hắn phải tiêu pha, nhưng trong lòng đối với sự hào phóng của hắn vẫn là cảm thấy không quen.

“Chỉ cần là nàng thích, ta đều nguyện ý mua cho nàng.” Sao hả? Đây chính là bộ dạng lấy lòng nữ nhân.

“Thật sao? Vậy thì phải cảm ơn người.” Tuyết Dương nhìn hấn bằng ánh mắt thâm tình rồi cúi đầu mỉm cười.

“Đây là vinh hạnh của ta.” Đối với gia sản tài phú của Đỗ Tuyết Dương thì loại chuyện này so ra có là gì? Trịnh Quỳnh An trong lòng cười trộm.

Vừa lúc trả tiền xong thì điện thoại của hấn liền vang lên. Hấn hướng Tuyết Dương gật gật đầu, đi đến một bên tiếp nghe.

“Gì vậy?”

“Quỳnh An, người không phải nói đêm nay muốn tới sao? Như thế nào? Còn luyến tiếc cái con bé Đỗ gia búp bê kia à?” Một thanh âm truyền đến, đó là nữ nhân của Trịnh Quỳnh An.

“Không phải bảo người đừng gọi đến sao? Chờ một chút, búp bê mBồn đi tham gia tụ hội với đồng học, ta sẽ có thời gian đi tìm người thôi!” Trịnh Quỳnh An không kiên nhẫn nói.

“Thực bội phục, người như vậy có kiên nhẫn dỗ tiểu hài tử, thế nào, người bị nàng mê hoặc rồi à?”

“Làm sao có thể? Nếu không phải vì hôn sự, ta sẽ không lãng phí thời gian mà đi theo nha đầu ngốc này. Đây cũng là một dạng công tác, người ngoan ngoãn ở trên giường chờ ta, ta lập tức qua liền.”

Vội vàng tắt điện thoại, vừa vặn Tuyết Dương đi đến phía saB hấn, hỏi: “Ai gọi đến vậy?”

“Nga, thư ký công ty. Không có việc gì.” Trịnh Quỳnh An cũng không thể để lộ ra bộ dáng thật của hấn, hấn ở trước mặt Tuyết Dương diễn tốt vai tình nhân, nhưng vốn bản tính háo sắc, hấn thường tìm vui bên ngoài, phát tiết dục vọng.

“Chúng ta có thể đi rồi sao?”

“Đương nhiên.”

Hai người lên xe hướng địa điểm tụ hội chạy tới. Tuyết Dương vốn định lôi kéo Trịnh Quỳnh An cùng tham gia đồng học tụ hội, làm cho bằng hữu biết trương phu tương lai của nàng là một nam nhân oai phong cỡ nào, nhưng Trịnh Quỳnh An nói hấn còn có việc, thật sự không thể tham dự, nên nàng đành thôi.

Đến khách sạn Hilton, Trịnh Quỳnh An phân phó nàng nói: “Tụ hội sau khi kết thúc thì chờ ta tới đón, đừng trở về một mình.”

“Ta biết.” Tuyết Dương cười gật gật đầu. Cảm giác được quan tâm như vậy thật sự là ngọt ngào.

“Ta đây phải đi rồi.” Trịnh Quỳnh An lộ ra biểu tình lưu luyến không muốn rời, nhưng chân lại dồn sức nhấn hết ga, hiện tại trong đầu hấn chỉ nghĩ đến bóng dáng mỹ nhân đang chờ hấn, làm sao lại có thời giờ cùng tiểu thư Đỗ gia khó khăn chia lìa.

Tuyết Dương mê say đi đến nhà ăn của khách sạn ở lầu một. Khi ngang qua trước gương, nàng không khỏi nhìn lại chính mình trong gương, hai gò má ửng hồng, khuôn mặt khả ái, quần áo mới gọn gàng khiến nàng thêm xinh đẹp, duy độc một điểm là đầu tóc buộc như công chúa nên có điểm trẻ con. Nàng bĩu môi, quyết định xõa tóc buông dài xuống, nàng không thể để lộ tính trẻ con của mình, thật không xứng với Trịnh Quỳnh An.

Tháo dây buộc tóc ra, một mái tóc dài như thác nước cuộn sóng rơi xuống, nàng nhất thời trở thành một thực nữ quyến rũ, cùng trang phục trên người hòa hợp, thoát nhìn càng thêm diễm lệ động lòng người.

Một trăm điểm! Nàng vừa lòng gật đầu, hướng một cái bàn toàn nữ bằng hữu đi đến.

“Hi!”

“A, Tuyết Dương! Oa! Người hôm nay thoát nhìn không giống với mọi hôm nha!” Đồng học tốt nhất của nàng – Tiền Tình Phấn lập tức kêu to.

“Đúng vậy?” Tuyết Dương cao hứng ngồi xuống.

“Nghe nói người muốn kết hôn, là thật sao?” Mọi người đều rất ngạc nhiên, chưa bao giờ nàng nói qua chuyện luyến ái vậy mà như thế nào liền nói gả là gả? Nhưng lại báo chí truyền thông lại đăng khắp nơi.

“Đúng vậy! Ba ngày sau, các người nhất định phải tới nha!” Tuyết Dương cá tính không dễ kết giao bằng hữu, những người này hơn phân nửa là hướng về phía bối cảnh của nàng mới có thể cùng nàng kết giao, chỉ có Tình Phân là xem như tri giao của nàng.

“Nhanh như vậy? Tuyết Dương, đối phương rốt cuộc là ai?” Tiền Tình Phân lòng cảm thấy tràn đầy nghi vấn.

“Một người họ Trịnh, là Hoa Kiều Indonesia, ba ta giới thiệu nên chúng ta mới quen biết.” Nàng ngượng ngùng cúi đầu.

“Hoa Kiều Indonesia?” Tiền Tình Phân nhớ tới báo chí có đăng tin liên quan đến Đỗ gia và Trịnh gia, nhin không được kéo Tuyết Dương qua, thấp giọng nói: “Nhưng báo chí có viết Trịnh Hồng Đạt là phần tử hắc đạo nổi danh ở Đông Nam Á, người chẳng lẽ không có nghe nói?”

Tuyết Dương vừa nghe sửng sốt, một lúc lâu mới thất thanh cười nói: “Làm sao có thể? Ba ta nói bọn họ là Hoa Kiều a! Hơn nữa Quỳnh An tuyệt đối không giống hắc đạo lưu manh.”

“Quỳnh An? Trịnh Quỳnh An?” Tiền Tình Phân nhíu mi lại, nhớ tới báo chí đối với nhân vật Trịnh Quỳnh An này cũng bình phẩm không tốt. Nếu nàng nhớ không lầm, Trịnh Quỳnh An hẳn là cái loại “Đại dâm” không hơn không kém mới đúng.

“n, đó là vị hôn phu của ta.”

Nhìn bộ dáng nàng với vẻ thâm tình, Tiền Tình Phân thở dài một hơi, “Người yêu thương hẳn?”

“Đại khái là vậy!” Tuyết Dương từ khoe mắt đến đuôi lông mày, tất cả đều là luyện ái hơi thở.

“Vậy người càng phải xem báo, Tuyết Dương, ta không biết ba người vì sao phải nói dối người, bất quá người không thể giống như một tiểu cô nương không phân rõ thực hư, đối với chuyện của mình mà thờ ơ, báo chí nói không ít về Trịnh gia báo đạo, người tốt nhất là nên xem qua...”

“Tin tức đăng trên báo chí chẳng qua là do các phóng viên xuyên tạc thêm, như thế nào lại có thể tin được?” Tuyết Dương không thích nhất là xem báo, đương nhiên, Đỗ Gia Văn cũng không muốn nàng xem.

“Rất nhiều việc không phải tin đồn vô căn cứ, Tuyết Dương, mặc kệ tính chân thật của báo chí như thế nào, chỉ cần người xem qua mới là có lợi.” Tiền Tình Phân lời nói thâm thía khuyên bảo.

Tuyết Dương thật sự không quan tâm, nàng chính là bị giáo dục làm cho thành ra như thế, chính là loại thiên kim tiểu thư cơm dâng đến tận miệng, cho dù là việc gì cũng có người thay nàng chuẩn bị, nàng không có thói quen quan tâm chuyện liên quan đến người ngoài, cứ nghĩ cho dù là trời có sập cũng tự khắc có người thay nàng chống đỡ, căn bản chính là vô ưu vô lo. Loại cá tính này vốn không thể sinh tồn tại cái thế giới này, thật sự rất nguy hiểm.

“Nga?” Tuyết Dương trong lòng nổi lên không ít nghi vấn, Tình Phân biểu tình thực sự chân thật, chẳng lẽ báo chí thật sự viết cái gì không tốt sao?

“Hôn nhân là chuyện cả đời, ta không hy vọng người làm ra chuyện mà sau phải hối hận.”

“Tình Phân, người sao lại nói nghiêm trọng như thế? Chẳng lẽ báo chí thật sự viết chuyện gì không tốt sao?” Tuyết Dương lo lắng hỏi.

“Chính người xem đi! Đừng để bị người ta lợi dụng mà không biết.” Tiền Tình Phân kết thúc bằng một câu đầy trách nhiệm đối với một người bạn...

“Uy! Hai người các người đừng cố ý tách ra nói chuyện riêng được không? Lại đây cùng nhau nói chuyện phiếm thôi!” Bên cạnh đồng học khẽ nhắc một tiếng, không khí lại xao động lên.

Tuyết Dương phát hiện trong lòng như có lớp màn đen che phủ, cảm giác khoái hoạt lúc này dần biến mất, nàng còn chưa xem báo, vì sao lại có dự cảm không tốt lắm?

Vì thế mà đến lúc dùng cơm khẩu vị cũng mất hết, cảm thấy thời gian trôi qua sao mà chậm chạp thế.

Đương lúc ấy, ngoài cửa lớn, một chiếc xe thể thao chậm rãi tiến vào trước hành lang khách sạn, Phương Đăng đang từ trong xe đi ra, dựa theo chỉ thị Đăng Tuấn đến xem xem nữ nhân đức hạnh mà ba ngày sau hắn sẽ đối phó là dạng như thế nào.

Đăng Tuấn chỉ quãng cho hắn một câu: “Đỗ Tuyết Dương đang ở Hilton, đi xem nàng đi!”

Cứ như vậy, hiện tại hắn mới có thể đến cái khách sạn nhàm chán này thay vì đến uống rượu ở một tiểu điểm đẹp nào đó.

Nói thật, hắn cũng không hiểu là Đăng Tuấn rốt cuộc đang muốn đùa cái gì, cách hôn lễ hai nhà Đỗ, Trịnh còn có ba ngày, ba ngày này là thời gian có thể đem thiên kim Đỗ gia bắt về, nhưng Đăng Tuấn lại muốn hắn ở hôn lễ hôm đó xuống tay, với lý do thoái thác của hắn là: “Như vậy có vẻ hảo ngoạn!”

“Hảo ngoạn”! Nếu giả sử người phải chấp hành nhiệm vụ lần này là Bộ Vân, hắn cam đoan Bộ Vân hội tức giận đến nổi mang đao tìm Đăng Tuấn quyết đấu.

May mắn hắn định lực coi như đủ, vẫn kiềm chế được xúc động không ra tay đánh người, nhất thời mới có thể gió êm sóng lặng, ngoạn ngoạn đi vào khách sạn quan sát diện mạo Đỗ Tuyết Dương, miễn cho đến lúc đó giống lời Đăng Tuấn nói, bắt nhầm người rồi!

Hắn đi vào nhà ăn, thân hình cao to anh tuấn với bộ trang phục màu đen, có thói quen để mở vạt áo trước của chiếc sơ-mi, hắn tìm vị trí gần cửa sổ ngồi xuống.

Nhà ăn không ít đám đông nhưng trong đó đặc biệt có thể thấy được một đám cô gái quần áo với đủ loại mốt đang vây quanh nhau cười đùa.

Phương Đăng hé ra bên dưới một tấm ảnh do báo chí chụp được, nhìn kỹ đó là ảnh chụp Đỗ Tuyết Dương, phóng viên tòa soạn báo chụp thật mơ hồ, nhìn như vậy hiệu quả càng tệ hơn, hắn kỳ quái nghĩ nếu dùng máy tính của Tường Hòa Hội Quán tra rõ diện mạo Đỗ Tuyết Dương thì hắn là không khó, nhưng Đăng Tuấn vì sao phải đưa hắn một tấm ảnh chụp không rõ ràng, còn muốn hắn tự mình đến xem nữ nhân kia?

Quý dị! Thật là quý dị!

Phương Đăng bất giác cảm thấy có ai đang theo dõi mình, liền nhìn thấy Đinh Dực, cơn tức đột nhiên bay lên, thật muốn đánh hắn phun ra mật vàng, nhưng khi ánh mắt lướt qua phía bàn bên kia, nơi phát ra tiếng huyền áo của một nhóm nữ hài tử, một mái tóc dài cuộn sóng phất phơ làm hắn mất hết cảm quan, bất giác tim hắn đập nhanh hơn, hô hấp không xong, nói không ra lời.

Cái kia bóng dáng quá giống!

Tóc dài, thân gầy, bóng dáng này cực kỳ giống Quan Cẩn Chi!

Hắn có vài giây quên mất hô hấp, nín thở ngưng thần chờ đợi cái nữ tử kia xoay người lại.

Chậm rãi, tựa như cùng một động tác giống nhau, cái nữ tử kia đứng lên, cúi đầu không biết đang nói cái gì, xong mới xoay người lại...

Lộ ra gương mặt quá giống Quan Cẩn Chi, trong phút chốc cướp mất linh hồn Phương Đăng, hắn kinh sợ ngồi nguyên vị trí cũ, không thể nhúc nhích, toàn bộ suy nghĩ ngưng đọng, duy có cảm giác khí huyết không thông, hô hấp khó khăn.

Cẩn Chi! Nàng... không chết?

Nghi hoặc này chỉ duy trì ba giây, sau hắn liền phát hiện chỗ bất đồng.

Không! Không phải, nàng đi đứng tư thái bình thường mà nhẹ nhàng, không giống Cẩn Chi. Đúng vậy, Cẩn Chi có một chân hơi có tật, khi đi sẽ lộ ra, một Cẩn Chi không trọn vẹn như thế đã từng làm tim hắn đập loạn nhịp.

Mà nữ nhân trước mắt tựa như Cẩn Chi đã bị thượng đế sửa lại thành lành lặn, hoàn mỹ, khiến hắn trợn mắt há hốc mồm.

Nàng rốt cuộc là ai? Phương Đăng lòng nóng như lửa đốt chỉ muốn biết đáp án.

“Tuyết Dương, nhớ kỹ phải về xem báo đó!”

Tiếng gọi lớn của Tiền Tình Phân đã đánh thức thần trí Phương Đăng, hắn vừa nghe cái tên này, lập tức nhớ tới nhiệm vụ.

Nàng kia quay đầu hướng tiền Tình Phân gật gật đầu, mới lại tiếp tục đi ra khỏi nhà ăn.

Nàng chính là Đỗ Tuyết Dương? Là tân nương hắn muốn cướp?

Đây chẳng phải là quá khéo sao?

Phương Đăng cơ hồ thừa nhận bản thân đã kích động khi nhìn thấy nàng. Đăng Tuấn nói “Nâng cao tinh thần tỉnh não”, không lẽ là ám chỉ việc này? Hắn sớm đã biết Đỗ Tuyết cùng Quan Cẩn Chi giống nhau khuôn đúc?

Chết tiệt! Cái gì “Nâng cao tinh thần tỉnh não”? Nếu không phải trái tim đủ cường tráng, như thế nào kham được loại hồi hộp này? Hắn vẫn là bị tên tiểu quỷ hai mươi tuổi làm giận sôi lên!

Phương Đăng ngồi ở trên ghế chậm rãi ổn định cảm xúc dao động, tầm mắt cũng không rời thân ảnh Đỗ Tuyết Dương in trên kính cửa sổ đang đi ra ngoài, có thể nhận thấy nàng đang đi đến cửa lớn, một chiếc xe thể thao Porsche dừng lại cạnh nàng, đó là một nam nhân anh tuấn biểu lộ sự sẵn sàng ân cần, mang nàng lên xe, sau đó rời đi.

Cái nam nhân kia là Trịnh Quỳnh An, Phương Đăng đã xem qua bài viết trên báo, hắn đúng là muốn ba ngày sau kết hôn.

Tốt lắm, Đăng Tuấn cố ý cho hắn cái nhiệm vụ này, là muốn xem thử phản ứng của hắn? Vẫn là tìm hắn vui vẻ? Mặc kệ như thế nào, hắn sẽ không bị cái tên họ Đăng kia chinh đổ. Ngày kia “Kiếp hôn ký”, hắn vẫn sẽ như cũ mà đúng hạn diễn xuất, về phần mục đích của Đăng Tuấn là gì thì nếu có cơ hội hắn nhất định sẽ chất vấn.

3. Chương 02 Part 01

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE MicrosoftInternetExplorer4

Chương 2

Không biết có phải do thời gian thật không chiều cổ hay không, hay vẫn là không nỡ đánh vỡ hạnh phúc ảo giác trước mắt của nàng, Tuyết Dương vẫn chưa xem báo, kết quả, nhোáng một cái, hôn lễ đã đến.

Nàng sáng sớm tỉnh lại đã bị một đám người vây quanh, từ việc tắm rửa thay quần áo đến chọn trang phục, mỗi một sự kiện đều có người thay nàng làm thỏa đáng, nàng chỉ cần giống một con búp bê để mặc người khác đùa nghịch, căn bản không cần phí một chút tâm tư.

Nhưng nhân sinh sao có thể liền như vậy bị phá hỏng?

Lời nói của người bạn thân vẫn ẩn sâu trong lòng nàng nhưng sao có thể như vậy được. Trịnh Quỳnh An với khuôn mặt tươi cười, thâm tình chân thành, luôn ôn nhu che chở, sẵn sàng nàng, làm cho Tuyết Dương không có nỗi dưng khí để xem ngoại giới đối với hôn nhân lần này của nàng có cái nhìn gì, nàng cũng từng muốn hỏi phụ thân, nhưng chung quy đã từ bỏ ý định.

Nếu thích một người thì sẽ không quá để ý đến lai lịch hắn, thế này mới gọi là tình yêu! Nàng hoảng sợ an ủi mình.

Đã chuẩn bị xong, nàng liền bị mang đến khách sạn nghỉ ngơi, chuẩn bị cho thời gian giữa trưa sẽ tiến vào yến hội làm lễ đường, kết hôn cùng Trịnh Quỳnh An.

Trong phòng nghỉ tân nương, nàng mặc một bộ lễ phục trắng làm bằng lụa do một danh gia thiết kế nên, trên đầu được phủ bởi một chiếc voan trắng thêu hoa, một mái tóc dài buông xuống thả dọc theo bờ vai

phải với những đường cong duyên dáng, những vật trang sức bằng trân châu góp phần tô điểm thêm vẻ quý phái, màu phấn hồng của hoa hồng quấn quanh đầu tạo cảm giác tươi mới, tất cả sự kết hợp này đã làm ánh lên vẻ đẹp tuyệt diệu của nàng, khiến nàng rạng rỡ, xinh đẹp bức người.

“Oa, Đồ tiểu thư hôm nay thật xinh đẹp, không một tân nương nào sánh được với người.” Ngay cả thợ trang điểm cũng không thể không thán phục nguyệt mạo hoa nhan của nàng, làn da được chăm chút cẩn thận, mặc dù thân hình hơi gầy nhưng bất quá mặc lễ phục vào sẽ có thể che đi nhược điểm, nàng sở sở động lòng người, so với tạp chí thượng mô đen còn có phần mềm mại đáng yêu, xinh đẹp hơn.

“Cám ơn.” Tuyết Dương cũng thực vừa lòng với tạo hình này.

“Nghe nói lần này là làm hôn lễ theo kiểu Tây u, hai người sau khi thành hôn sẽ xuất ngoại hưởng tuần trăng mật?” Trớ lý tạo hình – Mĩ Lan hỏi.

“Đúng vậy!”

“Hai người muốn đi đâu hưởng tuần trăng mật đây?”

“Đi Hawaii. Đầu là do Quỳnh An an bài, ta cũng không quá rõ ràng.” Tuyết Dương cúi đầu cười yếu ớt.

“Mệnh của nàng thật tốt, một chút cũng không phải hao tổn tâm trí, tự nhiên sẽ có người thay nàng để ý làm hết thấy. Ai như ta, từ khi bắt đầu đính hôn đều phải do chính mình chuẩn bị, lão công nhà ta chỉ biết khoanh tay đứng nhìn, ngẫu nhiên gọi hân mới có thể miễn cưỡng động vào.” Mĩ Lan thực biết nói chuyện, chỉ vài ba câu liền cùng Tuyết Dương tán gẫu.

“Phải không? Cái loại nam nhân này mà người còn muốn gả?” Tuyết Dương cười nhạo hỏi.

“Không có biện pháp, do yêu thương thôi!”

“Khăng khăng yêu thương một người có phải là một việc liều lĩnh không?” Tuyết Dương rất muốn biết cảm giác chính mình đối với Trịnh Quỳnh An có phải tình yêu hay không.

“Đúng vậy! Tình yêu là một loại thuốc mê, làm người ta thần hồn điên đảo, tim đập dồn dập mà không hề có lý do, chỉ cần người thật sự yêu thương thì trong đầu, trong lòng, tất cả đều là bóng dáng của hân.” Mĩ Lan vô tình trở thành cố vấn tình yêu, vì nàng giải thích nghi hoặc.

“Là như thế này à?” Nàng đối với Trịnh Quỳnh An cảm giác còn chưa tới loại tình trạng này, kia có được xem là tình yêu không?

“Người đừng suy nghĩ nhiều quá, chờ sau khi kết hôn, sẽ càng yêu tương công hơn.” Mĩ Lan thấy nàng trầm ngâm, lập tức trấn an nàng.

Trịnh Quỳnh An đối với nàng là loại cảm giác như thế nào? Tuyết Dương đắm chìm trong suy nghĩ, đột nhiên, đáy lòng lại lần nữa hiện lên ánh mắt lo lắng của Tiền Tình Phân, vì thế hướng Mĩ Lan nói: “Đúng rồi, có báo ở đây không? Ta tự đứng hôm nay lại muốn xem báo.” Nàng bị lòng hiếu kỳ chiến thắng, tò mò muốn biết Báo chí bình luận thế nào về hôn lễ này?

“Báo? Ta đi hỏi nhân viên phục vụ một chút.” Mĩ Lan vội vàng chạy ra cửa.

Không lâu sau, nàng lấy đến một tờ báo đã quá hạn, nói với vẻ có lỗi: “Đây là của ngày hôm qua, hôm nay vẫn chưa ra ngoài mua, tạm thời không có.”

“Được rồi, các người đi xuống nghỉ ngơi đi!” Tuyết Dương muốn một mình một chỗ, cố ý ly khai những người này.

Làm các nàng nối đuôi nhau đi ra ngoài, sau nàng mới cầm lấy báo, cẩn thận tìm kiếm tin tức có liên quan đến Trịnh gia bá đạo. Ngay tại bản tin thứ 3, đều là tin nói về Đồ gia cùng Trịnh gia.

Trong bài nêu rõ thân phận hắc đạo của Trịnh Hồng Đạt, càng đối Trịnh Quỳnh An văn vẻ hoa tâm mãnh liệt, ngoài ra, cũng không quên trêu chọc Đồ Gia Vân bán đứng nữ nhi để đổi lấy viện trợ từ hắc đạo, tính liên hợp tiến công thương giới Hồng Kông với ý đồ mãnh liệt.

Phần tử hắc đạo? Trịnh Hồng Đạt cùng Trịnh Quỳnh An?

Tuyết Dương trong khoảng thời gian ngắn rất khó đem Trịnh Quỳnh An cùng với người trong báo gộp lại thành một người, phụ tử họ xuất hiện ở trước mắt nàng đều là bộ dáng thanh tao, nho nhã, làm sao có thể là phần tử hắc đạo? Hơn nữa phụ thân cũng tuyệt đối không thể đem hạnh phúc của nàng giao vào tay đại lưu manh, nàng là con cháu duy nhất của Đỗ gia.

Nàng cười lạnh đem tờ báo quăng sang một bên, khó trách phụ thân không thích nàng xem báo, phóng viên đó đúng là yêu bản tên không, chuyên viết lời vô căn cứ!

Trịnh Quỳnh An của nàng là bạch mã vương tử, hoàn toàn không có khả năng là con của đầu lĩnh hắc đạo. Nàng tin tưởng hẳn.

Nghĩ như vậy tâm tình cũng nhất thời thoải mái lên, nàng đứng dậy ngắm lại mình trong gương, một bóng hình xinh đẹp diễm lệ. Một giờ sau nàng sẽ là thê tử của Trịnh Quỳnh An! Nàng trông thấy một tương lai tốt đẹp, lóng lánh ánh hào quang...

Ngoài cửa một thanh âm kêu lên khiến nàng chú ý, nàng theo bản năng định mở cửa nhìn xe nhưng nghĩ đến cận vệ thủ ngay tại ngoài cửa, hẳn là không có việc gì.

Nhún nhún vai, nàng lại ngồi yên trở lại trên ghế, lòng tràn đầy vui sướng chờ hôn lễ bắt đầu.

Giờ khắc này, nàng không biết tương lai của nàng sẽ bắt đầu có chuyển biến lớn.

Bỗng nhiên, cánh cửa bị phá tung, Tuyết Dương kinh ngạc quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy hai gã bảo tiêu té trên mặt đất, nàng căn bản không rõ tình huống này là sao, chỉ biết tròn xoe mắt ngơ ngác nhìn, thậm chí còn quên thét lên.

Đây là...

Ngay lúc nàng đang sững sờ, một nam nhân anh tuấn bước vào, trên thân khoát một tấm áo choàng, vẻ mặt cương nghị, ngũ quan trong sáng, môi dày gợi cảm, trên thân mặc một bộ trang phục phương Tây màu đen, có vẻ thần bí, đồng thời cũng tràn ngập nguy hiểm.

“Người... Người muốn làm gì?” Tuyết Dương bật dậy thốt nên lời, nàng hoài nghi hẳn không phải là thủ hạ của Trịnh Quỳnh An.

“Người là... Đỗ Tuyết Dương?” Phương Đăng lại một lần nữa nhìn chằm chằm khuôn mặt nàng vài giây. Nàng sống, có hô hấp. Là Quan Cảnh Chi?

Như cùng một bào thai sinh ra, làm sao có thể tưởng tượng được sẽ có hai người giống nhau như thế? Thượng đế đang đùa giỡn hẳn sao?

Tuyết Dương cảm thấy hẳn nhìn nàng với cặp mắt hiện lên mê vông cùng hoài nghi, nhưng trong chớp mắt ánh mắt kia lại phát ra tia lạnh khí cứng rắn.

“Người là ai?” Trịnh Quỳnh An chắc chắn sẽ không có thủ hạ loại này, nàng cơ hồ có thể khẳng định nam nhân này đến với ý đồ không tốt.

“Ta là ai cũng không trọng yếu, chỉ cần người là Đỗ Tuyết Dương là đủ rồi.” Phương Đăng trầm thấp thanh âm, bí mật mang theo một tia đùa cợt.

“Nơi này là phòng nghỉ tân nương, người nếu là tới xem lễ, thỉnh đến yến hội chờ...” Tuyết Dương hai tay cầm lấy lễ phục lụa trắng, có chút khẩn trương. Ngoài cửa bảo tiêu ngã xuống đất không dậy nổi chắc là do hắn hạ thủ?

“Ta không phải đến xem lễ.” Phương Đăng lạnh lùng nói. Hẳn không thể lại bị dung mạo Đỗ Tuyết Dương mê hoặc, đây là Đăng Tuấn cố ý bày ra, hẳn không thể bị kháo đổ.

“Vậy người muốn gì?” Tuyết Dương tức giận hỏi lại.

“Cướp bóc!” Phương Đăng nở nụ cười.

Hả... Cướp bóc? Tên điên này lại chạy đến phòng nghỉ tân nương mà cướp bóc? Trời! Vòng cổ kim cương trên cổ nàng giá trị xa xỉ, đây là lễ vật kết hôn Trịnh gia đưa tới, nàng dù có chết cũng không thể đưa hẳn!

“Không được, trang sức không thể cho người!” Nàng ấn chặt vòng cổ trước ngực kêu to.

“Ta đối với vật này hoàn toàn không có hứng thú.” Phương Đằng từng bước đi về phía trước.

“Cái gì? Người không cần cái này, vậy người muốn cái gì?” Tuyết Dương bị hấn làm sợ tới mức phải lui về sau vài bước.

Phương Đằng lại cất bước tiến lên, khi tới gần nàng, khoe miệng nhẹ nhàng phun ra một chữ: “Người”

“Cái gì?” Mục tiêu của gã điên này là nàng?

Trời ạ, hấn không phải muốn giật tiền, mà là muốn cướp sắc! Nàng thất sắc nhìn xung quanh liền trông thấy chiếc điện thoại trong phòng, muốn trông cậy vào Mĩ Lan, đám hoá trang và tạo hình kia chạy nhanh trở về.

“Đừng nhìn nữa, đám nữ nhân kia tạm thời không có khả năng trở về cứu người, đi thôi!” Phương Đằng nói xong liền kéo tay nàng đi.

“Người... Buông tay! Cứu mạng! Ai tới cứu ta!” Tuyết Dương từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ bị người khác thất thố như thế, nam nhân trước mắt lại lịch không rõ ràng lại không chút thương tiếc mà dùng sức lôi nàng ra cửa, làm nàng vừa đau vừa sợ.

“Người nếu đủ thông minh thì im lặng ngay, nếu không ta liền cởi lễ phục của người!” Phương Đằng uy hiếp, tuyệt không giống đang nói đùa.

Tuyết Dương phút chốc liền im lặng, quả thực không thể biết được tên côn đồ này có thể làm ra loại chuyện gì. Hai mươi hai năm qua, nàng sớm có thói quen có bảo tiêu bảo hộ chung quanh, hoàn toàn nghĩ thế giới này không có người xấu, cho tới hôm nay, thấy nam nhân xa lạ này xông vào phòng nghỉ tân nương, nàng mới giật mình nhận ra chính mình đang sống trong một thế giới hiểm ác thế nào, hoàn toàn không có năng lực tự vệ.

“Thế này mới ngoan!” Phương Đằng nở một nụ cười, hướng ra ngoài cửa thấp giọng hỏi: “Mọi chuyện tốt cả chứ?”

Ngoài cửa lại thêm một hắc y nhân tiến vào, đưa cho Phương Đằng một cái bao da, nói “Đúng vậy, xe đã ở ngoài cửa sau”. “Tốt lắm, đi ra ngoài canh chừng, ta muốn thay nàng thay quần áo.” Phương Đằng gật gù đầu nói.

Tuyết Dương nghe thấy bọn họ đối thoại, càng kinh hãi nói không ra lời, hấn... tưởng có thể thay nàng thay quần áo sao?

Phương Đằng nhìn thủ hạ Hắc Toàn lui ra ngoài, sau, xoay người đem bao da mở ra, lấy ra một bộ âu phục đen bó sát người, quăng đến trước mặt Tuyết Dương, “Cho người hai phút thay quần áo.”

“Ta không!” Tuyết Dương bị mệnh lệnh cùng ngữ khí của hấn chọc tức, hấn dựa vào cái gì muốn nàng thay lễ phục lụa trắng này ra?

“Nga? Ta đây thay người đổi.” Phương Đằng giống một võ sĩ hắc nhân đi thẳng đến trước mặt nàng, tâm tư khó dò.

“Không cần!” Tuyết Dương ôm lấy chính mình trước ngực, lớn tiếng hô to.

“Người chỉ còn lại có một phút đồng hồ, nếu không đổi, ta sẽ tự mình thay người cởi áo.”

“Người... Người hỗn đản! Lưu manh!” Trịnh Quỳnh An tuyệt không phải là phần tử hắc đạo, tên nam nhân trước mắt này mới phải!

“Một phút đồng hồ!” Phương Đằng đối của nàng trách cứ ngoảnh mặt làm ngơ.

“Người... Người...” Nàng chặt vật tưởng có thể kéo hạ lưng tháo bỏ y phục, nhưng không cách nào như nguyện, loại này áo cưới lễ phục này bình thường dựa vào người khác hỗ trợ mới có thể mặc vào hay thoát ra.

Phương Đằng thấy nàng cố hết sức thoát, vì thế, không nói hai lời, đi đến phía sau nàng, “Xoát” một tiếng, khóa kéo rút ra.

“A!” Tuyết Dương bị hấn hành động hách nhất đại khiêu, nên không ngừng giữ chặt lễ phục, di chuyển tới tường, dựa lưng vào tường, đứng thẳng.

“Không có thời gian với người.” Phương Đằng không kiên nhẫn đến gần nàng, lại là một lần nữa nhanh nhẹn tháo hạ lễ phục của nàng, tiếp theo tháo xuống của nàng đầu sa, thô lỗ kéo vật trang sức trên đầu nàng.

“Không cần! Người buông tay!” Tuyết Dương nghĩ đến hấn muốn xâm phạm nàng, bạt thanh thét chói tai, hai tay còn không ngừng chống cự.

“Người im lặng cho ta!” Phương Đằng lạnh lùng cảnh cáo, dùng sức đem nàng ném tới trên giường. Đối cận Bra cùng quần lót, cũng như thân thể mềm mại của nàng thờ ơ, cầm âu phục màu đen, không khách khí thay nàng từ đầu chụp xuống, kéo hạ khóa kéo.

Trong khoảnh khắc, Tuyết Dương cho rằng một chút tạo hình tân nương đã bị phá, phá hư hầu như không còn gì, nàng nhìn vào kính thoáng thấy chính mình tóc tai hỗn độn, trên người giống như ứng triệu nữ lang tục khí hắc âu phục, thiếu điều muốn tức giận đến hộc máu.

“Đây là cái gì? Vì sao muốn đem ta biến thành như vậy?” Nàng tức giận chất vấn. Chưa từng có người nào dám can đảm đối với nàng như vậy.

“Này người không cần biết. Đi!” Hấn bắt lấy nàng, giống linh con gà con dường như đem nàng lôi ra phòng nghỉ, hướng lầu một cửa chính đi đến.

Hắc Toàn lặng lẽ theo ở phía sau bọn họ, giống như cái bóng không hề tiếng động.

Thật tốt quá! Hấn cư nhiên muốn dẫn nàng hướng cửa chính đi ra ngoài, kia là phục vụ khách sạn, nàng có thể kêu cứu. Tuyết Dương thấy hấn dẫn mình hướng đại môn phương hướng đi đến, trong lòng âm thầm mừng thầm.

Đáng tiếc nàng cao hứng quá sớm. Khi có người nghênh diện đi tới, yết hầu chưa kịp thốt đã bị ngăn, tên nam nhân bên cạnh kéo nàng vào trong lòng, cái miệng nhỏ nhắn mơ hồ bị hai phiến kiên nghị môi cấp ngăn chặn.

Một trận thiên toàn địa chuyển, sau nàng mới ý thức được đã xảy ra chuyện gì.

Hấn... Hấn hôn nàng? Ôi trời!

Đây là ác mộng! Nàng ánh mắt hình viên đạn, không dám tin nụ hôn đầu tiên của mình liền như vậy bị tên thổ phỉ này cướp đi, ngay cả Trịnh Quý An cũng chưa hôn qua nàng, nam nhân này... nam nhân này lại cư nhiên như vậy nhục nhã nàng.

Phương Đằng là làm ra bộ dáng cho bồi bàn xem, người trong khách sạn đối với cảnh tượng hôn nhau loại này đã trở nên quen thuộc, căn bản sẽ không ngạc nhiên, ngược lại hiểu ý cười, chúc phúc nam nữ hữu tình này sẽ thành thân thuộc.

Quả nhiên, Phương Đằng ngẩng đầu lên liền thoáng bắt gặp bồi bàn cho hấn một cái tươi cười, thanh thoi rời đi. Phương Đằng cười nhẹ, cúi đầu nhìn khuôn mặt thất kinh, giận đến đỏ sẫm của Đỗ Tuyết Dương, nhún nhún vai, “Không có người chú ý việc người rời đi, người cho rằng sẽ có người nghĩ người là tiểu thư khuê các, ngay cả nhìn còn lười nhìn.”

“Người là trứng thối!” Tuyết Dương nghiêng răng nghiêng lợi rống.

“Bất quá, ta không nghĩ đến việc sẽ thử mạo hiểm. Người nghỉ ngơi một chút đi!” Hấn bỗng nhiên lấy ra một cái khăn tay, nhanh chóng che lại miệng mũi của nàng, trên đó có tẩm thuốc mê, có thể cho Đỗ Tuyết Dương im lặng một giờ, mà một giờ này vừa vặn cũng đủ để hấn đem nàng mang đi.

Tuyết Dương hai tay nhanh bắt lấy cổ tay hấn, ngăn cản hấn làm nàng hôn mê, nhưng Phương Đằng hành động mau lẹ làm cho nàng trở tay không kịp, mắng chữ người trong lời nói còn chưa kịp nói ra, trước mắt hết thấy đều bắt đầu vận vẹo biến hình, trong đầu lưu lại hình ảnh cuối cùng là Phương Đằng kia mang theo gương mặt không có chút hảo ý, sau, nàng mềm mại nằm úp sấp, ngã vào lòng Phương Đằng, mất đi tri giác.

Phương Đăng chăm chú nhìn nàng giảo tốt dung mạo, vẻ mặt kinh ngạc cùng ngốc ngếch. Đỗ Tuyết Dương ôm nỗi hận đôi mắt cực kỳ giống Quan Cẩm Chi, hẳn biết chính mình không muốn khi tiến vào phòng nghỉ liền làm nàng hôn mê, chủ yếu là muốn xem bộ dáng nàng, hẳn đem nàng trêu đùa làm khí cực bại hoại, sau đó vụng trộm thưởng thức khuôn mặt nàng quá giống Cẩm Chi, này là đoạn nhạc đệm hoàn toàn do hẳn một tay dạo ra, Đăng Tuấn nguyên là công đạo hẳn đem người hôn mê hồi đến Tường Hòa Hội Quán, nhưng hẳn chính là nhịn không được muốn nhìn nàng biểu tình oán hận, nghe ngôn từ phần nộ của nàng...

Ay! Đây là hẳn tính cái gì? Nếu như bị Giang Trừng biết được chắc chắn sẽ giấu cọt hẳn.

“Cần phải đi rồi! Thiếu gia, xe đang chờ ở ngoài cửa, Đỗ gia cùng Trịnh gia mọi người đều tập trung ở lầu ba yến hội thính, người có thể thông thả ôm nàng lên xe.” Hắc Toàn đã lo tất cả, đây là trợ thủ đắc lực của Phương Đăng, thường xuyên nghe hẳn ra nhiệm vụ, là do Phương gia lão gia Phương Kính Hoa phải tới bảo hộ Phương Đăng, bên trong Ngũ Hành Kỳ Lân cũng chỉ có Phương Đăng là có bảo tiêu riêng.

“Những nữ nhân kia đâu?” Phương Đăng đang ôm lấy Đỗ Tuyết Dương.

4. Chương 02 Part 02

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE MicrosoftInternetExplorer4

/* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:“Table Normal”; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-qformat:yes; mso-style-parent:“”; mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt; mso-para-margin:0cm; mso-para-margin-bottom:.0001pt; mso-pagination:widow-orphan; font-size:11.0pt; font-family:“Calibri”,“sans-serif”; mso-ascii-font-family:Calibri; mso-ascii-theme-font:minor-latin; mso-fareast-font-family:“Times New Roman”; mso-fareast-theme-font:minor-fareast; mso-hansi-font-family:Calibri; mso-hansi-theme-font:minor-latin; mso-bidi-font-family:“Times New Roman”; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}

“Này thợ hoá trang cùng tạo hình sư mười phút sau sẽ tự động tỉnh lại, Thủy Kỳ Lân chế tạo ra mê dược hiệu quả tốt lắm.”

“Người không làm khó các nàng chứ?”

“Không có, các nàng là ở hồn nhiên bất giác tình huống bị hạ mê đảo.”

Phương Đăng gật gật đầu, Giang Trừng không hổ là đệ tử hóa, cấp mê dược thật đúng là dùng tốt.

“Kia đi thôi!”

Phương Đăng ôm Đỗ Tuyết Dương thông dong cùng Hắc Toàn đi đến chiếc xe hơi Rolls-Royce. Vậy là ngay tại đám hỏi hai nhà Đỗ, Trịnh hẳn thoải mái đem tân nương cướp đi, không bị bất luận kẻ nào phát hiện.

Công tác Đăng Tuấn giao cho hẳn đã xong, Phương Đăng tựa lưng vào ghế, cúi đầu nhìn người hôn mê bất tỉnh bên cạnh Đỗ Tuyết Dương, vẫn như cũ không biết Đăng Tuấn tính xử trí nàng như thế nào. Không biết tên kia sẽ đề ra biện pháp thế nào đối phó với Đỗ Gia Vân cùng Trịnh Hồng Đạt? Điểm ấy hẳn cũng đoán không ra, nhưng có thể khẳng định là, công tác của hẳn đã sắp xong, hẳn có thể hồi pub (tửu quán) uống hai chén, xem như tự thưởng ỉnh.

Hẳn thoải mái thở ra một hơi, nhắm mắt dưỡng thần.

“Này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tuyết Dương làm sao có thể vô duyên vô cớ mất tích?” Đỗ Gia Vân ở nơi xa hoa hẳn ở đi tới đi lui, gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng.

Hôn lễ long trọng kia do tân nương mất tích mà sau liền tuyên cáo hủy bỏ, Trịnh Hồng Đạt hé ra nét mặt già nua tức giận đến biến thành màu đỏ sặc tím, Đỗ Gia Vân phải liên tiếp hướng tân khách giải thích. Nguyên bản là việc vui, nhất kiện vui sướng mà nay việc tốt lại hỏng mất, chuyện này không chỉ làm cho

Đỗ Gia Vân mất mặt, càng làm cho Trịnh Hồng Đạt đối với ý nguyện hợp tác của Đỗ Gia Vân nổi lên lòng nghi ngờ.

“Hoặc là, đây là do người làm trò xiếc? Đỗ tiên sinh.” Xưng hô “Thân gia” biến thành “Tiên sinh”, có thể thấy được sự tình nghi lẫn nhau.

“Người là có ý tứ gì?” Đỗ Gia Vân nghe ra trong lời nói của hắn là đang nói móc, không khỏi đề cao âm lượng.

“Người chỉ hy vọng lợi dụng thế lực của ta ở Hồng Kông để sống yên, nhưng lại luyến tiếc người, nữ nhi của người trên danh nghĩa sẽ có được sản nghiệp nên mới có thể ở trước hôn lễ làm ra chuyện này...” Trịnh Hồng Đạt muốn thử hắn.

“Ta làm sao có thể xuẩn đến độ lấy đá đập chân mình? Người nghĩ rằng ta có thể hội bắt cóc nữ nhi chính mình đến uy hiếp người?” Đỗ Gia Vân đối với lòng nghi ngờ của Trịnh Hồng Đạt cảm thấy không hồn giận.

“Khó nói, Đỗ Tuyết Dương là nữ nhi người, nói không chừng các người cha và con gái lưỡng liên hợp lại...”

“Nếu quả thực như thế, ta đây còn đáp ứng việc đàm hỏi cùng các người làm gì? Ta làm như vậy đối với ta căn bản không có lợi. Đừng quên, ta cũng cần trợ giúp của người mới có thể đánh Tường Hòa Hội Quán, người tưởng, ta trước khi kế hoạch hoàn thành ta lại tự hủy tương lai sao?” Đỗ Gia Vân bác bỏ sự lên án của Trịnh Hồng Đạt.

“Tốt nhất là không có, người của ta hiện tại đang triển khai điều tra, ta nghĩ mục tiêu tình nghi là Tường Hòa Hội Quán, bọn họ hiểm nghi lớn nhất.” Trịnh Hồng Đạt biết không thể khinh thường Tường Hòa Hội Quán, đó gọi là cường long không áp địa đầu xà, huống hồ Tường Hòa Hội Quán không chỉ có ngũ điều Kỳ Lân áp trận, cũng có xuất hiện tân chủ tử Kỳ Lân Vương lãnh đạo chính hợp. Nghe nói, Kỳ Lân Vương Đằng Tuấn là người làm đối thủ kinh sợ, đối mặt loại nhân vật đứng đầu này, hắn phải càng thêm thận trọng.

“Người là nói, có thể là người của Tường Hòa Hội Quán đem Tuyết Dương cướp đi?” Đỗ Gia Vân sắc mặt đại biến. Hắn còn chưa động thủ, người ta đã giành trước từng bước.

“Đây là suy đoán của ta.”

“Nhưng bọn hắn làm sao biết chuyện chúng ta sẽ liên thủ đối phó bọn họ? Chuyện này đều còn chưa sáng tỏ mà.” Đỗ Gia Vân thấp giọng lầm bầm.

“Người rất xem nhẹ thực lực Tường Hòa Hội Quán. Tuy rằng thế lực Tường Hòa Hội Quán vẫn chỉ giới hạn trong phạm vi Hồng Kông, nhưng ta ở Đông Nam Á vẫn có thể cảm nhận được thế lực bọn họ mang đến, ngũ đại gia tộc ở thương giới có được phân lượng không nhỏ, tuy rằng bọn họ phi hắc phi bạch, tự thành nhất cách, nhưng là chưa từng có người nào dám lộ bọn họ khiêu chiến, bởi vì mọi người đều nói, cùng Tường Hòa Hội Quán đối nghịch kết cục chỉ có một chữ vong.” Trịnh Hồng Đạt chính là bởi vì đối Tường Hòa Hội Quán có mang ba phần sợ hãi, mới chịu đáp ứng cùng Đỗ Gia Vân liên thủ, nhìn xem vừa mới nghĩ có thể trừ bỏ hay không mà hắn đã cảm thấy bị tổ chức uy hiếp.

“Bọn họ thật sự đáng sợ như vậy sao?” Đỗ Gia Vân cư ngụ một thời gian dài ở Hồng Kông, ngược lại không rõ ràng lắm về thế lực Tường Hòa Hội Quán kiên cố bao nhiêu.

“Chờ người cùng bọn họ chính diện giao phong, người sẽ biết.” Trịnh Hồng Đạt cũng không khinh thường thực lực đối thủ, đây là do hắn có thể ở Indonesia trong thời gian ngắn hạn tìm ra nguyên nhân chính. “Nếu Tuyết Dương thật sự ở trong tay bọn họ thì nguy rồi! Trận này chúng ta căn bản chưa chiến đã bại. Chúng ta nên hay không báo nguy? Lợi dụng cảnh sát buộc nhóm hắn giao ra Tuyết Dương.” Đỗ Gia Vân chưa từng nghĩ tới sự tình hội trở nên như vậy, thật khó giải quyết.

“Cảnh sát động được người của Tường Hòa Hội Quán sao?” Trịnh Hồng Đạt hừ lạnh.

“Kia làm sao bây giờ?”

“Trước đừng khẩn trương, cũng có lẽ không phải bọn họ xuống tay. Người xác định Tuyết Dương không có thích nam nhân khác chứ?” Trịnh Hồng Đạt tuy rằng theo lời con được biết Đỗ Tuyết Dương đơn độc

thuần, nhưng này không nhắc tới chuyện nàng không có thâm mến nam nhân khác, vụ án bắt cóc này cũng có khả năng có liên quan đến tình cảm.

“Đương nhiên không có khả năng! Tình cảm của nàng tựa như trang giấy trắng, từ nhỏ bị ta che chở trong lòng bàn tay, hơn nữa bảo tiêu dù thời tiết thế nào cũng theo bảo hộ, nàng tuyệt đối không thể có người yêu khác.” Đỗ Gia Vân đối với bệnh đa nghi của Trịnh Hồng Đạt có điểm chịu không nổi.

“Nhưng nói không chừng có nam nhân thâm mến nàng.”

“Này...” Tuyết Dương xác thực có hấp dẫn mọi lực nam nhân, Đỗ Gia Vân nhất thời cũng là không thể phản bác.

“Nếu như vậy, sự tình liền dễ dàng hơn, dù sao, nàng bị bắt luận kẻ nào bắt cóc cũng không nên ở trong tay Tường Hòa Hội Quán.”

“Nhưng là, người bình thường có thể có năng lực làm đám hoá trang sư và bảo tiêu mê mang bất tỉnh sao?” Đỗ Gia Vân nhớ tới đám kia hôn mê sau khi tỉnh lại lại đối với sự tình không có nửa điểm ấn tượng làm lòng hắn có phần sợ hãi, người thường nào có khả năng làm được việc đó?

“Cho nên, Tường Hòa Hội Quán hiềm nghi vẫn là lớn nhất.”

Hai cái lão hồ ly không hẹn mà cùng thoáng nghĩ đến việc tiến đánh Tường Hòa Hội Quán so với bọn hắn dự đoán còn khó khăn hơn. Nhưng mặc kệ như thế nào, trước đem Tuyết Dương cứu ra mới là quan trọng nhất.

Trịnh Hồng Đạt hơn nữa đối với an nguy của Đỗ Tuyết Dương cũng rất để ý, không vì cái gì khác mà vì nếu Đỗ Tuyết Dương chưa kết hôn mà chết thì trên danh nghĩa tài sản sẽ toàn bộ sung công, đây là do lúc trước mẫu thân Tuyết Dương thay nàng an bày nên đã lập hạ di chúc, Đỗ Gia Vân cùng Trịnh Hồng Đạt cũng không nguyện không công đem tài sản to lớn dâng tặng chính phủ, cho nên, bọn họ thế nào cũng phải đem Tuyết Dương an toàn cứu trở về!

Phương Đăng phi thường tức giận, lần đầu tiên, hắn mới thấu hiểu một chút tâm tình của Vũ Bộ Vân, Đăng Tuấn là loại người “quần ẩu” (làm mà ko nghĩ).

Vì sao?

Còn không phải sao, đều là vì giờ phút này, đang nằm trên giường lớn ở biệt thự chưa trang hoàng xong của Phương thị là Đỗ Tuyết Dương!

Nhất định là hắn bị lừa giỡn! Nhất định là vậy!

Phương Đăng tức giận đến tại đây tràn đầy tức khí.

Trước kia, hắn nghĩ sau khi đem Đỗ Tuyết Dương cướp đi thì sẽ không còn là chuyện của hắn, nhưng là, hắn còn chưa trở lại Tường Hòa Hội Quán, điện thoại trên người liền vang, Đăng Tuấn nhàn dật thanh âm theo microphone từ đầu kia truyền đến, chỉ thị nói: “Đừng đem thiên kim Đỗ gia mang về hội quán, ta quyết định chế tạo điểm mê chướng, làm cho Đỗ lão nhân cùng bọn lưu manh Trịnh gia không rõ ràng lắm kế hoạch chúng ta. Phương Đăng, ta muốn người đem Đỗ Tuyết Dương ở lại bên cạnh người hai tuần, trong lúc này, người cứ định kỳ yêu cầu hai cái lão già đó đưa tiền chuộc, làm cho bọn họ nghĩ Đỗ Tuyết Dương thật sự lọt vào tay bọn bắt cóc, sau đó chúng ta lại thừa dịp bọn họ hỗn loạn mà đối phó bọn họ.”

“Người, nói cái gì?” Tức giận lan tràn theo câu hỏi bật ra. Đăng Tuấn chết tiệt này rốt cuộc đang đùa cái gì? Muốn hắn cùng Đỗ Tuyết Dương cùng một chỗ mười bốn ngày

“Không cần ta lặp lại lần nữa chứ?” Đăng Tuấn vẫn duy trì ngữ khí nhẹ nhàng.

“Người muốn ta giống tên cai tù trông coi nữ nhân này? Nói giỡn, ta không rảnh! Kêu những người khác tới đón người!” Hắn cũng không muốn bị tên họ Đăng này xỏ mũi dắt đi, huống chi, diện mạo Đỗ Tuyết Dương luôn làm hắn gợi nhớ đến Quan Cẩn Chi, làm cho tâm tình của hắn càng thêm phức tạp.

“Những người khác đều có công tác, chúng ta tính phá đồ Đồ gia về mặt ý cổ phiếu và xuất khẩu, còn có việc trong thời gian ngắn đem một đám buôn lậu thuốc phiện của Trịnh Hồng Đạt lộ tuyến đào ra, bởi vậy, không ai có thể giúp người.”

“Bảo Đình Dực tới đón người.” Hấn yêu cầu nói.

“Đình Dực? Không được a! Hấn có vợ, người định phá hư tình cảm của hấn cùng Hiếu Tịnh tẩu sao?”

“Vậy người kêu Bộ Vân cùng Kiếm Hi đến quán Đồ Tuyết Dương.” Hai người bọn họ đều độc thân, đều không có bản khoản gì?

“Bộ Vân gần đây không quá để ý ta, ta quản không được hấn; về phần Kiếm Hi, ta muốn hấn theo điền sản cùng ngân hàng phương diện chen ép Đồ Gia Vân, hấn không rảnh!”

Lấy có! Tất cả đều là lấy có!

Phương Đằng làm sao không biết Đằng Tuấn nói những lời này là muốn ép hấn thượng Lương Sơn, cái gì mọi người cũng chưa, cũng không được, không cần đoán cũng biết bọn huynh đệ kia cố ý phiết hạ hấn, hấn dám khẳng định tứ chỉ Kỳ Lân khác nhất định là cùng đồng phạm.

Mẹ nó! Cùng thiên kim tiểu thư kiêu căng đó ở chung với nhau trong mười bốn ngày, sớm muộn gì cũng điên mất!

“Hai tuần sau? Hai tuần các người có thể thu phục Đồ Gia Vân cùng Trịnh Hồng Đạt? Vậy Đồ Tuyết Dương kia làm sao bây giờ? Chẳng lẽ đem nàng đóng gói dán tem kí trở về?” Hấn thật sự tức giận.

“Ta muốn người lợi dụng hai tuần này làm cho Đồ Tuyết Dương nhận rõ bản tính phụ tử Trịnh Hồng Đạt, nói cho nàng Trịnh gia chính là mơ ước đến tài sản mẫu thân nàng lưu cho nàng, muốn nàng cự tuyệt gả cho Trịnh Quỳnh An.” Đằng Tuấn lại ra nan đề.

“Nhiệm vụ này quá mức gian khổ, ta tự nhận năng lực hữu hạn, chào người!” Thật tốt, cười, hấn dựa vào cái gì thay đổi ý nghĩ của một người? Đằng Tuấn rõ ràng là tìm hấn gây phiền toái.

“Chuyện này người nếu làm không xong, ta tìm người hủy đi pub (tửu quán) mà người yêu thích, muốn cân nhắc chứ!”

“Người...” Phương Đằng ngây ngẩn cả người. Đằng Tuấn làm sao có thể biết hấn mở một nhà pub? Chết tiệt, chẳng lẽ là Đình Dực bọn họ bán đứng hấn?

“Như thế nào? Muốn thử xem ta thật sự trình độ đó không?” Đằng Tuấn nghe giống như vui đùa, trong thanh âm còn có một tia cảnh cáo ý tứ hàm xúc.

Phương Đằng sẽ không ngốc đến nỗi đi khiêu chiến Đằng Tuấn, đành phải buồn thanh nhấn quyết tâm trung bất khoái, trầm mặc.

“Ta sẽ hồi phái thủ hạ bảo hộ các người, bắt quá, nếu có chút tình huống phát sinh, người phụ trách an toàn Đồ Tuyết Dương.”

“Hai tuần?” Phương Đằng xem như thỏa hiệp.

“Đúng vậy.”

“Được rồi! Chỉ cần đừng thay đổi nữa thì tốt rồi.” Hấn cơ hồ tưởng tượng ra bộ dạng Đằng Tuấn đang tươi cười.

“Đương nhiên. Bảo trọng.”

Cứ như vậy, khoai lang phỏng tay không ra bên ngoài, ngược lại chính mình bị phỏng. Phương Đằng ôm một bụng nổi giận không chỗ phát tiết, đơn giản bước đi vào gian phòng, nhìn chằm chằm Đồ Tuyết Dương đang mê man, chờ đợi nàng tỉnh lại.

Hấn thật đúng là ảo não, chính mình lại trúng cạm bẫy Đằng Tuấn, mới có thể từ một Thổ kỳ lân đường đường chính chính biến thành kiếp phỉ (tên cướp), bây giờ còn thành một người bảo mẫu trông trẻ. Ay!

Thực không hiểu được các trưởng lão là từ đâu tìm trở về Kỳ Lân Vương này, địa ngục sao? Cái tiểu tử kia âm hiểm, “ác ma” xứng hô thật sự hoàn toàn xứng đáng!

Bộ Vân a! Người nói quả đúng vậy, được chủ ân triệu, thật là chết chắc rồi! Phương Đằng tự giễu lắc đầu.

Nhìn Đỗ Tuyết Dương hôn mê, hân đầy ngập tức giận nhưng cũng chậm rãi trôi đi, theo kia gương mặt cùng Quan Cẩn Chi thập phần rất giống nhau, hân cơ hồ nghĩ đến việc Quan Cẩn Chi sống lại, nếu Cẩn Chi bây giờ còn sống, hân đối với nàng sẽ có rung động sâu như vậy sao? Hân hội yêu thương nàng sao?

Trên thực tế, hân cùng Quan Cẩn Chi ở chung thời gian không vượt qua một tuần, bảy ngày có thể sinh ra cái tình cảm lưu luyến gì? Huống chi, Quan Cẩn Chi còn từng cùng Tường Hòa Hội Quán đối địch, hiện tại nhớ lại, đều là hình ảnh hai người trở mặt, này thế nào được cho là tình yêu?

Nhưng là, nàng vì cứu hân và Giang Trìung mà bạo đạn dẫn kẻ thù đến trước bom hẹn giờ, hân thấy trong mắt nàng một chút hám nhân tình tố, chính là cái thoáng nhìn kia, đem hân tâm thu đau đến nay. Vì sao nàng trước khi chết muốn dùng cái loại ánh mắt này nhìn hân? Vì sao đối với nữ nhân mà hân không chút nào để ý lại cô đơn một lòng đem nàng chôn cùng chính mình?

Cái chết của nàng làm hân nhất bộ phân cảm giác, khiến cho hân cả người giống như bị vết sạch, không chỗ chạm đất, loại tâm tình này cùng thất hồn không có gì khác nhau.

Đỗ Tuyết Dương “ưm” một tiếng, được tính của mê được dần mất đi, lông mi dài, đậm của nàng lại chớp động vài cái, ánh mắt chậm rãi mở ra, mê mông trừng mắt nhìn quạt trần trên trần nhà gần người, giờ phút này đầu còn hỗn độn, nàng lập tức không thể nhớ chính mình đang ở phương nào.

“Người tỉnh rồi?” Phương Đằng thích xem nàng tỉnh lại, có cảm giác nàng là Quan Cẩn Chi còn sống.

Tuyết Dương nháy mắt mấy cái, lại nháy mắt mấy cái, trước mắt cảnh vật bỗng nhiên sáng rõ, đứng lên, mà giọng nam trầm thấp kia đem suy nghĩ của nàng kéo về trước hôn mê, trong một khắc cuối cùng...

Nàng bị bắt cóc?

Phút chốc ngồi dậy trên giường, nàng phát hiện Phương Đằng đang bắt chéo hai chân ngồi trên sô pha bên trái nàng, cả giận nói: “Đây là làm sao? Người rút cuộc muốn ta thế nào?”

“Đừng khẩn trương, người chỉ cần ngoan ngoãn ở trong này trụ hai tuần là được.” Phương Đằng ung dung nhận chất vấn của nàng, không biết tại sao, trước cơn tức của nàng, hân ngược lại tâm bình khí hòa.

“Vì sao?” Tuyết Dương đã sớm nghe qua chuyện đồng dạng về nữ tử của phú hào nổi danh bị bắt cóc, nhưng nàng tổng nghĩ đến loại sự tình này không có khả năng phát sinh ở trên người nàng, nàng đối phụ thân cùng bảo tiêu bên người tin tưởng không có bất luận kẻ nào có thể đột phá lớp người bảo hộ mà động được vào nàng. Nhưng mà, sự thật chứng minh, đạo ột thước, ma ột trượng, bất luận phòng bị thật tốt, kẻ bắt cóc luôn hữu cơ khả thừa (có thừa khả năng). Nàng thật sự tức giận, không biết nam nhân không giống người xấu này sẽ đối với nàng như thế nào? Yêu cầu tiền chuộc? Hay là muốn đổi nàng... Trời! Tuyết Dương cúi đầu nhìn chính mình vẫn như cũ hoàn hảo màu đen âu phục, thoáng một hơi thở dài nhẹ nhõm, tốt xấu, hân còn chưa đổi nàng xuống tay.

Nhưng này cũng không tỏ vẻ hân sẽ không động đến nàng, nàng lần đầu tiên ý thức được chính mình là một nữ nhân không hề năng lực tự bảo vệ mình, giống như một tiểu linh dương ở trước mặt một con sói, chỉ có thể mặc cho số phận.

“Không sao!” Phương Đằng không nghĩ làm cho nàng biết nhiều lắm, lạnh nhạt lên tiếng.

“Người muốn bao nhiêu tiền cứ việc nói thẳng đi! Không cần hướng cha ta yêu cầu, ta chính mình có tiền, có thể trả tiền chuộc. Người ra giá đi!”. Khi nàng hai mươi tuổi đã kế thừa tài sản từ mẫu thân theo như tuyệt bút di ngôn, hân tin tưởng, chỉ cần hân ra giá, nàng liền phó ra.

“Người cho rằng người giá trị bao nhiêu?” Đúng là kiêu ngạo nữ nhân! Phương Đằng nhướng mi, hai khuỷu tay tựa vào tay vịn, ngón tay giao nhau phía dưới, hồi ngược lại.

“Ta?” Tuyết Dương ngây ngẩn cả người. Này là hân tính gì?

“Đúng vậy! Người trước tiên là nói về người nhìn người giá trị bao nhiêu tiền, ta sẽ ra giá lại sau.” Phương Đằng mỉm cười.

“Người...” m hiêm, ti bỉ, tiểu nhân! Hấn tưởng tham của nàg dễ sao? “Đừng cho là ta không biết mưu kế của người. Hừ! Người cần bản sẽ không thả ta đi, đúng không? Người muốn bảo cha ta dùng toàn bộ xí nghiệp Đỗ thị đến chuộc ta? Có phải không?”

“Ta đối với xí nghiệp Đỗ thị không có hứng thú, nhưng thật ra người...” Phương Đằng đột nhiên đứng lên tiến người về phía trước.

“Ta như thế nào?” Tuyết Dương sợ tới mức lui ra xa một đoạn về phía sau.

“Nhìn người chán kinh bộ dáng, rất đáng yêu.” Hấn cố ý chọc giận nàg.

“Người, biến thái!” Nàg nhin không được lại mắg. Tên nam nhân này bề ngoài không có gì tốt, thể xác tâm cang cũng là lang tâm cẩu phế!

“Tùy người nói như thế nào, dù sao ta cũng không vội để người thoát, mà người, tốt nhất cũng nên chuẩn bị tâm lý, mấy ngày nay ta ủy khuất chính mình một chút, ở cùng người mười bốn hôm, sau, người sẽ không còn là trách nhiệm của ta.” Hấn lộ ra biểu tình bất đắc dĩ, sau, kéo cổ áo áo sơmi, thở ra một hơi lớn mới xoay người hướng cửa đi ra.

Như thế nào? Nghe ngữ khí của hấn giống như việc hấn đem nàg mang đến nơi này dường như là tâm không cam, tình không muốn, chẳng lẽ hấn cũng là bị ép buộc?

“Đợi chút! Có phải có người bức người bắt ta? Nếu là như thế, ta có thể...”

Nàg nói còn chưa dứt lời đã bị Phương Đằng thủ thế ngăn chặn khẩu.

“Tiểu thư, đừng loạn biên kịch tình (ý nói nàg đừng có soạn kịch lung tung), người đơn thuần, không thể lý giải thống khổ của ta.” Hấn nói móc lắc đầu, có thể bị Trịnh Quỳnh An, loại thiếu gia này làm mê muội, chứng tỏ chỉ số thông minh của nàg cũng không cao.

“Ai ngờ biết được người cũng có nỗi khổ, ta chỉ là hy vọng người có thể chủ động thả ta, một khi ta an toàn, ta sẽ tìm người bảo hộ người, hoặc là cho người tiền để thoát khỏi Hồng Kông, một lần nữa làm người.” Nàg vội vàng nói.

Nhân thế lịch lãm không đủ, điện ảnh nhìn xem không ít, Phương Đằng đối với sức tưởng tượng của nàg âm thầm bội phục.

“Nếu Đỗ gia ‘bảo hộ’ đủ cường, người lý nào lại có thể lọt vào tay của ta?” Hấn lại châm chọc nàg.

Đỗ Tuyết Dương á khẩu không trả lời được. Xác thực, Đỗ gia cùng Trịnh gia tầng tầng bảo hộ đều ngăn không được hấn, lời của nàg chẳng phải là mâu thuẫn sao.

“Được rồi! Tình huống hoàn toàn không giống với tưởng tượng của người, người cũng đừng quan tâm, ngoan ngoãn, ta sẽ không làm người bị thương tổn gì. Nơi này là gian trong biệt thự, chưa được trang hoàng tốt, ngoại trừ nước và đèn điện, không có đồ điện khác, nhất là điện thoại, xin khuyên người đừng hành động thiếu suy nghĩ, nếu gặp phải cái gì phiền toái, làm ảnh hưởng đến cảm xúc của ta, đến lúc đó, cũng đừng trách ta làm ra hành động gì làm cho người khác sợ hãi, đã hiểu chưa?”

Hấn mang theo uy hiếp đem lời cảnh cáo hù dọa Tuyết Dương, chỉ thấy nàg tuy rằng phần hận, nhưng vẫn là gật đầu thuận theo.

Phương Đằng xoay người trừng mắt nhìn trần nhà, đối với loại nhân vật “trúng thối” hấn đang sắm vai chán ghét không thôi. Chậc! Lấy hấn ra tiêu sái, hấn là hấn đủ đảm đương vai siêu cấp anh hùng, Đằng Tuấn lại cố tình đạo diễn ngược lại, cứng rắn phải cho hấn loại nhân vật này, thật sự là, lần tới nếu lại có loại tình huống này, không cần chờ Bộ Văn xuống tay, hấn hội trước chém Đằng Tuấn.

“Người... Tên gọi là gì?” Tuyết Dương trừng mắt nhìn bóng dáng hấn, bật thốt lên hỏi.

Phương Đằng tựa cửa ngừng một lúc lâu sau mới nói: “Phương Đằng.”

Hắn không ngại nói ra tính danh, bởi vì, ở Hồng Kông, “Thổ kỳ lân” danh hào áp quá, hai chữ “Phương Đằng”, hẳn tin tưởng Đỗ Tuyết Dương nhất định cũng chưa từng nghe qua tên của hắn.

“Phương Đằng?” Tuyết Dương thấp giọng lặp lại một lần, cảm thấy giống như ở đâu nghe qua, lại nghĩ không ra.

“Trước nghỉ ngơi một chút, đợi lát nữa ta sẽ đưa cơm lại đây.” Ngục tốt chính là làm việc vất vả này, không phải sao? Phương Đằng tự giễu, bĩu môi, may mắn có đem quỹ đen theo, nếu không, hẳn chỉ còn kém bọn hầu hạ thiên kim Đỗ gia ăn mặc thôi!

Ay!

Đần độn ra khỏi phòng, hắn dùng lực đóng cửa lại, đem toàn khí xuất ra ở cánh cửa.

Đương nhiên, bên trong, Đỗ Tuyết Dương chính là há hốc mồm nhìn mấy phần theo trên cửa rơi xuống dưới thành tro bụi, đối với Phương Đằng càng thêm kinh hoàng khó dò...

5. Chương 03 Part 01

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE MicrosoftInternetExplorer4

```
/* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-qformat:yes; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt; mso-para-margin:0cm; mso-para-margin-bottom:.0001pt; mso-pagination:widow-orphan; font-size:11.0pt; font-family:"Calibri","sans-serif"; mso-ascii-font-family:Calibri; mso-ascii-theme-font:minor-latin; mso-fareast-font-family:"Times New Roman"; mso-fareast-theme-font:minor-fareast; mso-hansi-font-family:Calibri; mso-hansi-theme-font:minor-latin; mso-bidi-font-family:"Times New Roman"; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}
```

Chương 3

Tin tức Đỗ Tuyết Dương mất tích lại lần nữa làm cho truyền thông lâm vào ồn ào sôi nổi, Đỗ, Trịnh hai nhà hôn ước tạm thời hủy bỏ, lại nói, mấy ngày gần đây Hồng Kông mỗi người tiêu điểm một chỗ, mọi người đối với toàn bộ sự kiện trên đều nghị luận, các phóng viên luôn nghĩ mọi biện pháp để có thể phỏng vấn Đỗ Gia Vân và Trịnh Hồng Đạt, đương nhiên cũng không buông tha Trịnh Quỳnh An.

Trịnh Hồng Đạt mặc danh bị leo cây ở lễ kết hôn, trong lòng đã đủ khó chịu, lại thêm các phóng viên trước sau theo dõi theo dõi, làm hắn mấy lần ra tay đánh người, mặc dù có thủ hạ ngăn cản, không tạo thành gièm pha, bất quá hắn là người hắc đạo, tính nết thô bạo, từ đầu chí cuối bị đưa lên đầu đề, thậm chí có một phóng viên của một tờ báo nhỏ còn chụp được cảnh Trịnh Quỳnh An say rượu ở hành lang ôm nữ nhân, hôm sau Trịnh Quỳnh An phong lưu sử liễn lập tức đăng báo.

“Phóng viên đó thật muốn làm ta phiền chết mới cam tâm có phải không? Mất tích là Đỗ Tuyết Dương, cũng không phải ta!” Trịnh Quỳnh An ngã xuống trong tay còn cầm tờ báo đã bị nhào nát.

“Người là vị hôn phu của nàng, tại thời khắc đặc biệt quan trọng này, chẳng lẽ hành vi của ngươi không thể kiểm điểm một chút?” Trịnh Hồng Đạt lạnh lùng trừng mắt con, đối với chuyện hắn đã nhiều ngày nay vẫn như cũ ăn chơi đàng điếm đều không hờn giận.

“Cái gì mà thời khắc đặc biệt quan trọng? Cũng không phải ta ép buộc gì con bé búp bê Đỗ gia đó! Bị buộc cùng nàng kết hôn, giống như cưỡi đi theo bên người nàng đã đủ ai rồi, hiện tại nàng lại làm cho ta không ngẩng mặt được trên toàn bộ đất Hồng Kông này, thấu khí này người dạy ta như thế nào nuốt hạ? Ta đi ra ngoài hít thở không khí cũng sai lầm sao?” Trịnh Quỳnh An đem bất mãn nhiều ngày qua tất cả đều bộc phát ra hết.

“Người thấu khí cũng đừng thấu đến báo chí a! Người thật ngu ngốc, nếu làm cho Đỗ Tuyết Dương thấy được thì cuộc hôn nhân này nói không chừng sẽ tăng thêm chuyện xấu...” Trịnh Hồng Đạt mắng con không phải.

“Đã có biến cố rồi đấy thôi! Trời mới biết nàng hiện tại đang ở nơi nào, nói không chừng đã chết rồi!” Trịnh Quỳnh An cười lạnh nói.

“Hắn là không có, hôm nay sáng sớm Đỗ Gia Vân đã nhận được điện thoại, muốn hắn chuẩn bị một trăm ngàn đô la Hồng Kông mới có thể thả Đỗ Tuyết Dương.” Trịnh Hồng Đạt trong lòng sinh điểm khả nghi, nguyên tưởng rằng người của Tường Hòa Hội Quán làm, nhưng sáng nay không điều tra được chỗ điện thoại lại đánh vỡ suy đoán của hắn. Chẳng lẽ, đây chỉ là án bắt cóc đơn thuần mà thôi?

“Một trăm ngàn? Kia kẻ bắt cóc thật đúng là xem thường giá trị con người Đỗ Tuyết Dương.” Trịnh Quỳnh An lại “hừ” một tiếng. Đỗ Tuyết Dương danh hạ tài sản chỉ sợ so với phụ thân nàng còn nhiều hơn, hắn đối với việc Đỗ phu nhân trước khi chết dùng danh nghĩa đem tài sản chuyển cho nữ nhi mà phi lưu cho trượng phu quyết định cảm thấy kỳ quái, điểm này cũng không hợp lẽ thường.

“Này cũng có khả năng chính là tìm tòi trước khi hành động, kẻ bắt cóc động cơ còn không rõ ràng.”

“Thật là, chiêu bắt cóc này nhớ vốn là kế hoạch chi nhất của chúng ta, như thế nào lại bị người khác nhanh chân đến trước?” Trịnh Quỳnh An lớn tiếng rửa.

Trịnh gia phụ tử vốn định sau hôn lễ sẽ tự đạo tự diễn một hồi bắt cóc, đầu tiên là bức Đỗ Gia Vân phun ra xí nghiệp Đỗ thị, rồi lại đem Đỗ Tuyết Dương cứu ra, làm cho nàng đối với Trịnh Quỳnh An một mực tin tưởng, tiện đà tiếp nhận sở hữu tài phú... Nhưng người định không bằng trời định, kế hoạch này xem ra tạm thời không thể dùng đến.

“Nếu cướp Tuyết Dương không phải Tường Hòa Hội Quán, chúng ta đây còn có phần thắng.” Trịnh Hồng Đạt trầm ngâm.

“Phải không?”

“Đỗ Gia Vân tuy rằng yêu tiền, nhưng coi như đau nữ nhi, hắn tại đây loại thời điểm nhất định càng thêm hoang mang lo sợ, chỉ cần chúng ta nắm giữ trụ thời cơ, có thể chúng ta cũng được gì đó.” Trịnh Hồng Đạt ngay từ đầu đã không có tâm làm mạnh tay, mục đích của hắn không phải đối phó Tường Hòa Hội Quán, mà là cướp lấy toàn bộ xí nghiệp Đỗ thị cùng tài sản khổng lồ nổi tiếng của Đỗ Tuyết Dương.

“Nhưng là hiện tại Đỗ Tuyết Dương hành tung không rõ, nàng nếu đã chết, kế hoạch chúng ta không phải ngâm nước nóng sao?”

“Nàng nhất định còn sống, chúng ta trước đem nàng tìm ra, sau đó hoàn thành hôn sự của người với nàng, kế tiếp, tìm cơ hội đem Đỗ Gia Vân làm thịt, làm cho nàng danh chính ngôn thuận trở thành người thừa kế Đỗ gia, đến lúc đó, một mình nàng liền có được mấy trăm triệu tài sản. Quỳnh An, như vậy một cái kim quang nữ nhân người khả nhất định phải thử, chờ khi kết hôn, lại bức nàng đem danh nghĩa chuyển tài sản cho người, khi đó người yêu như thế nào, đối phó nàng như thế nào, ta tuyệt không nhúng tay.”

“Đến lúc đó ngoạn ngấy nàng, chỉ có làm phiền nàng lên thiên đường đi bởi phụ thân nàng làm bạn. Ha ha ha...” Trịnh Quỳnh An ngửa mặt lên trời cuồng tiếu.

“Cho nên, hành tung nàng chưa rõ thì trong khoảng thời gian này người phải hảo hảo biểu hiện ra thâm tình của người, đó là một hảo cơ hội động lòng nữ nhân, người cho ta thu liễm một chút, tận lực làm cho truyền thông biết người đối với chuyện của Đỗ Tuyết Dương lòng nóng như lửa đốt, như vậy mới có lợi cho kế hoạch của chúng ta.”

“Được rồi!” Trịnh Quỳnh An bất đắc dĩ nhún nhún vai, trận này, hắn cũng không thể quá mức phóng túng dục vọng chính mình, hết thấy vì Đỗ Tuyết Dương, hắn là nên nhịn một chút.

Trịnh Hồng Đạt cười lạnh nhìn chằm chằm tờ báo, đối với bọn họ không thể báo đạo, hắn một chút cũng không để ý, cha con Đỗ gia trốn không thoát lòng bàn tay hắn, hắn nghĩ sớm hay muộn vẫn là hội ngoạn ngoạn tiền vào túi tiền hắn.

Một phần tờ báo theo bữa sáng đưa đến trước mặt Tuyết Dương, người đưa tới không phải Phương Đăng mà là một cái bắt cầu ngôn tiểu, nam nhân dáng trung niên. “Người là...” Tuyết Dương gặp qua hắn, biết hắn là người của Phương Đăng, nhưng nàng nghĩ càng tiến thêm một bước biết về người này thì có thể dùng tiền thu mua, cứu nàng ra ngoài.

“Ta là hạ nhân.” Hắc Toàn không chút biểu tình.

“Người nhất định là vì tiền mới đi theo cái người tên Phương Đăng kia? Ta nguyện ý đưa người thập bội tiền lương, còn khi ra bên ngoài thì sẽ có một trăm vạn tiền tiêu vặt, chỉ cần người thả ta.” Nàng trong mắt ánh lên tia hy vọng. Có tiền có thể sai được cả quỷ sứ, đây là lời lẽ chí lý mà nàng từ nhỏ đã nghe được.

“Tiểu thư...” Hắc Toàn lắc đầu, xoay người rời khỏi.

“Không đủ phải không? Vậy năm trăm vạn!” Nàng tiếp tục tăng giá.

“Tiểu thư, tiền không phải vạn năng.” Hắc Toàn dùng mắt ngắm nàng, khóe miệng biểu lộ khinh thường.

“Nhưng không có tiền là vạn vạn không thể, không phải sao?” Nàng lại một lần nữa đưa ra danh ngôn trị gia của Đỗ Gia Vân.

“Đó là ý kiến thô tục!” Hắc Toàn lạnh lùng thốt.

“Người là ngốc tử! Chỉ cần người thả ta có thể có năm trăm vạn, người còn không nguyện ý? Đi theo một bọn cướp có thể có tiền đồ gì? Hắn nhất định là thiếu tiền mới có thể bắt cóc ta, từ đó có thể suy ra hắn cũng không có bao nhiêu tiền có thể cho người...”

“Chỉ cần bắt người đi đổi, sẽ không chỉ giá này.” Hắc Toàn nhất ngữ nói trúng trọng điểm.

Tuyết Dương nhất thời không lên tiếng được. Đúng vậy! Nàng là con tin, lấy nàng hướng phụ thân nàng uy hiếp, khẳng định không chỉ năm trăm vạn.

Ta thật sự là cái ngốc tử! Tuyết Dương trừng mắt nhìn bữa sáng trên bàn trà cùng tờ báo, cảm xúc thoáng chốc lại hàng hồi đầy cốc.

“Thỉnh dùng bữa sáng.” Hắc Toàn chậm rãi lui ra ngoài, nhỏ giọng đắc tượng, giống như một người tàng hình.

Tuyết Dương không hề có chút khẩu vị, nhìn chằm chằm sữa tươi cùng sandwich, ba ngày qua, nghìn bài một điệu (ý nói tất cả đều giống nhau), bữa sáng cực kỳ ghê tởm. Trước kia ở nhà đều là mỗi ngày biến hóa đủ màu, bày đầy bàn trung, bữa sáng kiểu dáng Tây u làm cho nàng thích thú, mà nay, thấy loại thô thực này, quả thực là có ý muốn nàng đói chết!

Nếu bữa sáng ăn không vô, nàng liền cầm lấy báo tùy ý lật xem, nguyên là muốn giết thời gian, không nghĩ tới vừa mở ra, ngay tại góc của trang ba liền thấy ảnh chụp Trịnh Quỳnh An ôm một nữ tử xa lạ, bên trên còn viết chuyện hắn không chịu nổi phóng viên truy tung mà ra tay đánh người.

Tuyết Dương tâm mạnh như bị nhéo đau một chút, Trịnh Quỳnh An trong lòng nàng là một thân sĩ phong độ, làm sao có thể hội làm ra loại sự tình này? Báo còn viết hắn không để ý vị hôn thê chết sống, đêm khuya lưu luyến nơi thanh sắc tìm hoan mua vui, mà nữ tử bên người hắn đúng là ở Hồng Kông nổi danh rượu quốc sau tương thanh dong (cái này chắc là gái tiếp rượu).

Khó trách trước kia Tình Phân muốn nàng xem báo, nguyên lai chính vì Trịnh Quỳnh An tin tức thật đúng là không ít! Tuyết Dương tim đập mạnh, loạn nhịp nhìn báo đăng về Trịnh Quỳnh An, cảm thấy hắn cùng với nhận thức của nàng là một bạch mã vương tử căn bản không phải cùng một người, kém nhiều lắm...

Một loại cảm giác bị lừa lạng lẽ hiện lên, lòng của nàng cũng theo đó loạn thành một đoàn.

Phương Đăng từ phía sau thông thả tiến vào, thấy nàng vui đầu vào tờ báo, liền đến ngồi đối diện nàng trên sofa, cười lạnh nói: “Như thế nào? Phấn khích chứ?”

Nghe thấy hắn có ý châm chọc trong lời nói, sắc mặt nàng tái nhợt, ngẩng đầu, mắt lạnh trừng cơ hồ cháy.

“Người lấy báo này cho ta xem làm gì?”

“Cho người biết vị hôn phu ‘thân ái’ của người đối với việc mất tích của người có cảm tưởng gì.” Đổng Tuấn mệnh lệnh hẳn làm cho Đỗ Tuyết Dương nhận rõ phụ tử Trịnh thị, chuyện này so với việc đem nàng cột vào người hẳn còn khó hơn nhiều, hẳn nghĩ, có lẽ theo tờ báo tạp chí này hội xuống tay dễ dàng chút. Cũng may mắn, chuyện xấu của Trịnh Quỳnh An làm cho hẳn tự bộc lộ, Phương Đằng đỡ phải lo nghĩ.

“Hừ! Các phóng viên thích nhất là đoán lung tung, viết xằng viết bậy.” Tuyết Dương thay chính mình lấy lại mặt mũi.

“Không có lửa làm sao có khói, chẳng lẽ người còn thấy không rõ con người Trịnh Quỳnh An?”

“Hắn là quân tử.” Tuyết Dương không thể tin báo thượng viết, nàng cự tuyệt thừa nhận ánh mắt chính mình quá kém, lại càng không tin tưởng phụ thân hội giới thiệu loại lưu manh này cho nàng làm trượng phu.

“Quân tử? Nếu hẳn là quân tử, trên thế giới vốn không có tiểu nhân!” Phương Đằng lãnh xuy một tiếng.

“Vị hôn phu của ta là người như thế nào, hẳn là không quan hệ với người vì mục đích nào đó mà bắt cóc ta?” Tuyết Dương cảnh giác nhìn, về mặt giấu cột Phương Đằng.

6. Chương 03 Part 02

“Kỳ thực, người muốn gả gà gả cẩu cũng không phải chuyện của ta, chính là, vạn nhất phụ thân người không nghĩ sẽ trả tiền chuộc người, ngay cả vị hôn phu của người cũng không chịu cứu người thì trước hết ta phải nghĩ rõ xem sẽ làm thế nào khi người nhất thời mất đi giá trị...”

“Câm mồm!” Tuyết Dương bị hẳn chọc giận đứng dậy, cầm tờ báo trong tay quăng vào mặt hẳn.

Phương Đằng một tay ngăn đỡ tờ báo, vẫn như cũ thanh thản ngồi ở trên sofa, cười lạnh nói: “Ta nguyên bản rất ngạc nhiên người làm sao có thể hội đáp ứng gả ột người nam nhân xa lạ, Trịnh Quỳnh An ở vùng Đông Nam Á là tên ác ôn, hẳn tàn nhẫn so với phụ thân còn có phần hơn, ác danh loại này rõ ràng biến chất, cư nhiên cho rằng áo mũ chỉnh tề, thêm vài lời ngon tiếng ngọt là có thể câu thượng một đuôi nạm vàng mỹ nhân ngư, có thể thấy được đối tượng hẳn muốn câu chẳng qua là một thiên kim tiểu thư không có đầu óc, hư vinh nông cạn, ánh mắt quá kém.”

“Người nói đủ chưa? Ta là hư vinh nông cạn, là không có mắt, chỉ cần ta cao hứng, ta yêu gả cho ai, ai có thể quản được?” Tuyết Dương thẹn quá thành giận, đối với Trịnh Quỳnh An, nàng cùng hẳn chỉ kết giao một tháng, nàng là đối hẳn ái mộ, biết tính sao? Báo chí với vài dòng chữ to đã làm nàng phủ định tình cảm chính mình?

“Người chẳng lẽ đối với đám hỏi của người, mục đích của phụ thân cùng Trịnh gia là gì cũng không biết sao?” Có nữ nhân ngu xuẩn vậy sao? Bị bán lại cao hứng thay người đưa tiền mặt.

“Ta chưa bao giờ hỏi ba ta về chuyện này.” Nàng đem mặt chuyển hướng một bên, oán hận nói.

“Rốt cuộc người được nuôi lớn như thế nào? Thân là người thừa kế duy nhất xí nghiệp Đỗ thị, người thật sự một chút tự giác đều không có?” Phương Đằng càng nói càng có khí. Đỗ Tuyết Dương cam nguyện bị trở thành thiên kim tiểu thư không biết gì, nhưng đây là chuyện của nàng, hẳn việc gì thay nàng quan tâm?

“Này cần tự giác cái gì? Dù sao chuyện gì cũng không thay đổi được.” Theo quan niệm Tuyết Dương, thế giới của nàng chính là như vậy, dư dã tài phú làm cho nàng đối với nhân sinh không có gì hy vọng đạt được, không thiếu tiền, không thiếu cái gì, chỉ duy có tình yêu.

“Người không nên có loại quan niệm này? Nếu có một ngày xí nghiệp Đỗ gia gục ngã, hoặc là người hai bàn tay trắng, người tưởng, người hội biến thành cái bộ dáng gì?” Nữ nhân này có hay không một chút nguy cơ ý thức a?

“Gục ngã, dù sao mẹ ta cho ta tiền cũng có nhiều đặc dụng.” Nàng không hề suy nghĩ liền nói.

Đây là hiện đại nhân bị ai sao? Những người đồng lứa liều mạng kiếm tiền còn bọn họ thì lại đối nhau sống mà tâm không có ý đồ, không hề động lực suy nghĩ, đây là do người làm cha mẹ muốn sao?

“Người chưa bao giờ hoài nghi lý do gì mà mẫu thân người đem tiền lưu cho người, mà không phải lưu cho phụ thân người?” Phương Đằng đối thê tử sáng suốt của Đỗ Gia Vân có phần bội phục. Nàng biết Đỗ Gia Vân tuy rằng đau nữ nhi, nhưng tất yếu vẫn sẽ vì tiền hy sinh hết thảy, hẳn chính là người như vậy.

“Không có!”

“Đỗ Gia Vân là thương nhân, trọng tài khinh nghĩa, hẳn đem người gả cho Trịnh Quỳnh An, đúng là hẳn có dã tâm. Trịnh Hồng Đạt là đầu lĩnh hắc đạo Đông Nam Á, hẳn lần này hội đáp ứng bỏ vốn cùng phụ thân người liên hợp, mục đích chính yếu là người.”

“Ta?” Tuyết Dương sửng sốt kinh ngạc.

“Đúng vậy!”

“Ta có cái gì đáng giá mà hẳn mơ ước?”

“Thứ mà mẫu thân người để lại cho người.”

“Mẫu thân ta? Người là nói đến tài sản kế thừa?” Nàng mở to hai mắt.

“Đúng vậy.”

“Này đều là danh nghĩa của ta, bọn họ muốn lấy cũng lấy không được.” Nàng kêu to.

“Nhưng nếu người chết thì mọi chuyện liền khác.”

“Vì sao?” Nàng vẫn là không hiểu được. Chuyện có liên quan đến tài sản kế thừa từ mẫu thân nàng chưa từng hỏi qua, tất cả đều giao phụ thân nàng toàn quyền xử lý.

“Khi người chưa kết hôn, nếu một mai người tử vong, tài sản theo danh nghĩa sẽ hội sung công, đây là mẫu thân người vì an toàn của người mà trong di chúc đã hạ quy định. Trong đó còn có phần ngoại lệ, một khi người kết hôn, người trên danh nghĩa tài sản đem giao cho vợ người thì đối phương có quyền xử lý toàn bộ tài sản này.”

“Người... Vì sao người biết rõ như vậy?” Tuyết Dương ngạc nhiên rất nhiều, trong lòng nhất thời kích động. Bình thường bọn cướp sao có khả năng biết chuyện này, ngay cả bản thân nàng còn không hiểu được chi tiết di chúc về tài sản, hẳn rốt cuộc là có mục đích gì?

“Ta sao? Ta là kẻ bất cóc có dụng công, đối với mục tiêu, trước khi xuống tay nhất định hội cẩn thận nghiên cứu.” Phương Đằng cố ý muốn vui đùa.

“Chẳng lẽ mục đích chính của người cũng là vì mẫu thân lưu cho ta di sản?” Nàng cả kinh nói.

Phương Đằng trầm mặc nhìn nàng. Đằng Tuấn nói đúng, một khi thực sự Trịnh Hồng Đạt thực hiện được ý đồ, thế lực hắc đạo của hẳn sẽ lớn mạnh, về sau muốn tiêu diệt hẳn sẽ không dễ dàng.

“Đúng vậy chứ?”

“Người không ngu ngốc! Ta nghĩ lại người cũng không có bề ngoài giống bao cổ đầu!” Phương Đằng tán dương gật gật đầu.

“Ta nói cho người biết, dù mẫu thân cho ta gì ta tuyệt đối không tặng cho bất luận kẻ nào!” Tuyết Dương tức giận đến máu nghẹn lưu. Nàng làm sao có thể để rơi vào tay tên “trứng thối” này?

“Đừng kích động như vậy, người không có gạt đầu, ai có thể từ trong tay người lấy đi thứ gì?” Phương Đằng miễn cưỡng cười.

“Đừng giả mù sa mưa! Mục đích của người chính là này, đúng không? Án bất cóc lần này là nhắm vào ta, không phải ba ta, có phải không?”

“Thì như thế nào?” Phương Đằng hai tay nhất quán, đối với lời nói của nàng đột nhiên giận bất đắc dĩ thừa nhận.

“Người là tên lưu manh! Ta chỉ biết người cũng không phải người lương thiện, so với Quỳ An, người mới chính là tên cô hồn!” Tuyết Dương cao giọng mắng to, mái tóc dài hỗn độn rối tung ở hai bên má, cặp mắt sáng chứa tia tử khí dõi theo hắn, toàn thân phần nộ.

Phương Đằng bị nàng không hiểu chuyện lên án, phút chốc đứng lên, cơ bắp dọc theo trên người cùng màu đen tuất như ẩn như hiện. Hắn hai tay chống nạnh, cằm dưới khê nhếch, lạnh lùng hướng Tuyết Dương bước một bước tiếp cận.

“Đừng lấy ta so với tên biến chất đó, Trịnh Quỳ An mới là hắc đạo lưu manh, chỉ biết dựa vào bề ngoài mê hoặc nữ nhân, ý vào thể lực hắc đạo của phụ thân, nơi nơi hoành hành bá đạo. Hừ, cái loại người này, không xứng cùng ta đánh đồng.”

Tuyết Dương bị khí chất của hắn làm sợ tới mức chạy trốn tới bên cửa sổ, nhưng miệng vẫn là không chịu nhận thua, còn nói: “Hắn không phải! Không phải, không phải!”

“Hắn tưởng chỉ cần cùng người kết hôn, là có thể sớm một chút chiếm đi di sản khổng lồ mẫu thân người để lại cho người. Người đã thành con cờ trong tay Đỗ Gia Vân và Trịnh Hồng Đạt, làm cho chúng có lợi thế, còn không tự biết, quả thực ngu xuẩn!” Hắn biểu tình có chút lãnh khí, giống tòa sơn che ở trước mặt nàng.

“Sẽ không! Ba ta sẽ không như vậy đối với ta, mà Quỳ An... Hắn là thật sự yêu ta!” Nàng cũng chỉ có thể như vậy tin tưởng, nếu không, nếu đúng như theo lời Phương Đằng, nàng chỉ biết càng thương tâm mà thôi.

“Người thực nghĩ hắn hội yêu thương người, đúng là một thiên kim tiểu thư không đầu óc? Coi như hết! Người cái gì cũng đều không hiểu, ngay cả mị lực đều không có, hắn muốn là cái loại giống tương thanh dong rêu quốc chi hoa, không phải người...”

“Người dựa vào cái gì nói vậy? Dựa vào cái gì? Ta sẽ không mắc mưu, lời của tên “trứng thối” như người, ta một chút cũng không tin!” Nàng hai tay che lỗ tai, nhất kính lắc đầu, nước mắt không biết khi nào thì cũng tràn ra hốc mắt.

“Người nghe cho rõ đây!” Phương Đằng xả hạ hai tay nàng, buộc nàng tiếp tục nghe. “Mặc kệ người tin hay không tin, Trịnh Hồng Đạt cũng không phải là người dễ dàng thỏa mãn, hắn có thể hội đối với người cùng phụ thân người gây bất lợi, điểm này người nhất định phải cẩn thận, biết không?”

“Ta chán ghét người, chán ghét người...” Nàng hai tay bị chế trụ, cúi đầu để nước mắt chảy xuống, không muốn bị hắn thấy sự bất lực của nàng. Thế giới hắc bạch thị phi như thế nào lại phiên toái như vậy? Lòng người hời hợt, bị giấu ở chỗ sâu nhất, nắm lấy không ra, lời nói của Phương Đằng cùng với báo chí thượng báo đạo làm cho nàng đã bị đả kích không nhỏ, nếu ngay cả phụ thân cũng lừa nàng, vậy nàng còn có thể tin tưởng ai?

Nàng ôm nỗi hận khinh xuýt thanh đã đánh động vào tâm Phương Đằng, hắn nhin không được muốn đem nàng ôm vào lòng an ủi, chậm rãi thả lỏng tay nắm chặt cổ tay nàng, lo lắng nhìn mái tóc dài của nàng, nhưng lại đột nhiên nổi giận đùng đùng rời khỏi phòng, để lại một mình Đỗ Tuyết Dương ở lại phòng trong.

Thật đáng chết! Nàng vì sao ngay cả khóc đều giống như Quan Cẩn Chi, vì sao? Hắn căm giận đi đến lâu một, không để ý Hắc Toàn đang kinh ngạc ánh mắt, quyết định lên xe hơi Tường Hòa Hội Quán, hắn rút cuộc chịu không nổi công tác làm “lao đầu” này! Hắn phải đi về tìm Đằng Tuấn nói rõ ràng, mặt khác, thuận tiện đem tứ kỳ lân muốn xem trò hay bắt lại, đau tấu một chút tiết hận, nếu còn như vậy cùng cái nữ nhân kia tâm lực sẽ tiêu hao dần, hắn nhất định hội phát cuồng!

Tường Hòa Hội Quán đang ở trong một loại không khí kỳ lạ, mới ba ngày, Phương Đằng lại phát hiện tựa hồ có gì đó thay đổi. Chính yếu nguyên nhân, hẳn là mọi người đều một bộ dáng “bề bộn nhiều việc”!

Có Đằng Tuấn cầm đầu, nhóm Kỳ lân đều vội vàng đối phó Trịnh Hồng Đạt cùng Đỗ Gia Vân, nghe nói song phương tiên phong đã giao thủ, thủ hạ Trịnh Hồng Đạt từng ở phụ cận Tường Hòa Hội Quán nhìn trộm, bị người của Hội quán đau tấu một chút sau khiến hồi. Đằng Tuấn hạ lệnh toàn diện đề phòng, mặt khác cũng muốn cầu nhóm tứ kỳ lân khác gia nhập trận chiến này, hắn muốn Đỗ Gia Vân cùng Trịnh Hồng Đạt hai người không bao giờ có thể tác quái nữa, hơn nữa vĩnh viễn không thể ở Hồng Kông sống yên.

Cứ như vậy, khi Phương Đăng trở lại Tường Hòa Hội Quán, mọi người đều tụ tập sau địa hạ máy tính trung tâm, ngay cả Vũ Bộ Vân cũng thái độ khác thường, chính hưng trí bừng bừng ở trước máy tính đại ngoạn hạ nhì trò chơi.

“Các người đang làm gì?” Phương Đăng chưa từng gặp qua bộ dáng của mọi người như vậy.

“Ủa? Phương Đăng, người không phải có công tác trong người sao? Trở về làm gì?” Lâm Kiếm Hi thoáng nhìn hẩn một thân hắc y, lập tức chào hỏi.

“Chuyện kia của ta thể nào lại tính là công tác! Nhưng thật ra các người đang làm việc gì?” Hẩn tò mò đánh giá, tại sao bọn họ lại say mê làm việc đến không có thời gian quay đầu nhìn hẩn lấy một giây, cái gì làm cho bọn họ nhìn màn hình máy tính không chớp mắt.

“Người hảo không tốt, phải canh giữ con tin của người một khắc cũng không rời chứ, trở về làm gì?” Đăng Tuấn không biết từ khi nào đã xuất hiện ở phía sau hẩn.

“Ta trở về nhìn xem khi ta ở đó buồn chán thì các người đang làm gì.” Hẩn nhìn chăm chăm vào màn hình, thấy Giang Trùng với máy tính trước mặt đang tính ra hằng sinh lũy thừa giá cổ phiếu thị trường của các xí nghiệp lớn.

“Chúng ta ở bổ nhì, chuẩn bị dụ hai lão hồ ly mắc câu.” Đăng Tuấn mỉm cười đi đến bên người Đinh Dực ngồi xuống, khinh xao bàn phím.

“Bổ nhì?” Phương Đăng nhướng mi.

“Đúng vậy! Trịnh Hồng Đạt cùng Đỗ Gia Vân chính là đang từng bước một đi vào cạm bẫy của chúng ta.” Vũ Bộ Vân đối với việc đại động não lần này cảm thấy hứng thú, hẩn thậm chí đã quên chuyện hẩn cùng với Đăng Tuấn trong lúc đó quá tiết, vội vàng theo tư liệu trên mạng của Vũ gia thủy vận thủy bộ, chuẩn bị bắt một chuyến tuyến hàng buôn lậu của Trịnh Hồng Đạt.

“Nga?” Xem mọi người làm việc hăng say như vậy, Phương Đăng đối với “nội dung” công tác của chính mình khó tránh khỏi không thấy tư vị.

“Người ở đây làm gì? Người còn không nhanh trở về xem Đỗ Tuyết Dương thế nào?” Đinh Dực lên tiếng xua đuổi, hẩn khó có được cơ hội tự mình thao túng máy tính, xuyên thấu qua Tường Hòa Hội Quán, phá giải mật mã, tiến vào xí nghiệp Đỗ thị để lấy cơ mật buôn bán.

“Vì sao chỉ có ta bị phơi nắng, bị lược bỏ sang một bên, làm chút chuyện không cần đầu óc?” Phương Đăng bắt đầu oán giận.

“Đi? Nghe nói Đỗ Tuyết Dương nghênh ngang thật sự xinh đẹp, loại công tác đối mặt mỹ nữ xinh đẹp này có cái gì không tốt?” Vũ Bộ Vân khê gắt nói, đối phương ở trong phúc mà không biết phúc, thật là ngốc, hẩn cảm thấy khó hiểu.

“Nàng là mỹ nữ, cũng là cái bao cớ mỹ nữ, nếu người hâm mộ, kia đối người đi!” Phương Đăng nhin không được cũng châm điều thuốc, phìên muộn nhả ra một ngụm.

“Ta không rảnh! Xuyên thấu qua máy tính tìm tư liệu riêng, cảm giác thật thích! Ta cũng không biết hệ thống máy tính chúng ta có thể đọc giải được sóng vô tuyến điện, bắt nó dịch thành văn tự. Hắc! Trịnh Hồng Đạt lúc này đây xác định chắc chắn là sẽ lọt vào tay ta.” Vũ Bộ Vân phẫn khích vỗ đùi, căn bản không nhìn thấy Phương Đăng đang tức khí xanh mặt.

“Người làm sao vậy? Mọi người hảo tâm đem công tác tốt nhất giao vào tay người, là muốn cho người giải buồn thôi! Chúng ta đều thấy Đỗ Tuyết Dương nghênh ngang giống như...” Lâm Kiếm Hi nói đến một nửa, cố ý tạm dừng, mắt ngắm Phương Đăng.

“Giống Quan Cẩn Chi? Đây là cái các người gọi là ‘hảo tâm’?” Phương Đăng đề cao âm lượng. Trời mới biết hẩn đối mặt Đỗ Tuyết Dương thống khổ cỡ nào, nàng cùng Quan Cẩn Chi thần khí bên ngoài dường như hấp dẫn hẩn, nhưng nàng ngoan cố cứng đầu, không biết chuyện, lại chọc giận hẩn, hẩn hận không thể khấp liệt nàng, chỉ cần loại chuyện này thôi đã đủ làm hẩn mâu thuẫn, hẩn còn phụng mệnh làm cho nàng hiểu được chân tướng, muốn nàng nhận rõ phụ tử Trịnh gia cùng phụ thân nàng vì lợi ích mà cấu kết với nhau. Cũng không phải hẩn ghét nàng, chỉ là hẩn làm thế nào để cố sức thuyết phục nàng đây?

“Vì cho người cảm giác đối với Quan Cẩn Chi, ta mới cố ý cho người tiếp xúc Đỗ Tuyết Dương, đây là cơ hội để người thanh tỉnh lại, chúng ta cũng không muốn thấy người bị cái chết của Quan Cẩn Chi ám ảnh như một bóng ma.” Đằng Tuấn cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp chỉ ra.

Phương Đằng hơi hơi sững sốt, hần không nghĩ tới Đằng Tuấn liếc mắt một cái liền nhìn thấu khúc mắc của hần.

“Trở về đi! Nếu người ngại công tác đơn điệu nhàm chán, người sẽ làm hỏng việc.” Đằng Tuấn ám chỉ nói.

“Có ý tứ gì?” Phương Đằng đề cao cảnh giác.

“Đỗ Gia Vân đã muốn báo nguy, muốn cảnh sát tìm Đỗ Tuyết Dương, lúc này, chỉ sợ cảnh sát toàn Hồng Kông đã bắt đầu hành động.” Đằng Tuấn hai tay khoanh trước ngực, thân hình cao to mạnh mẽ bị chiều cao bào sấn càng thêm tuần dật.

“Ôi trời!” Phương Đằng gào thét một tiếng.

“Ta nghĩ, kể tiếp người không còn có thời gian kêu nhàm chán.” Đằng Tuấn lại bán cái sang.

“Cái gì?” Một cỗ dự cảm không tốt lắm bức Phương Đằng chỉ khẩu, hần hai hàng lông mày nhanh tức, thật muốn thấu thị Đằng Tuấn kia gương mặt tuần mỹ, tà khí, lại có điểm đáng đánh đòn.

“Trở về người sẽ biết.” Đằng Tuấn nói xong liền không hề để ý đến hần, kính tự ngồi vào trước máy tính tiếp tục công tác của hần.

Phương Đằng uất giận tức điệu yên, đang muốn đi ra tầng hầm ngầm, bên hông điện thoại bỗng nhiên rung động “dồn dập”.

“Uy?” Hần tức giận mở microphone ra.

“Thiếu gia, Đỗ tiểu thư bị thương! Người mau trở lại!” Hắc Toàn lo lắng nói.

“Bị thương?” Phương Đằng thở hốc vì kinh ngạc. Sao lại thế này? Hần rời đi bất quá cũng mới một giờ, nữ nhân kia sẽ không thể làm ra chuyện ngốc gì chứ? “Ta lập tức trở về!”

Hần vội vàng chạy đi, tâm hốt hoảng, không chú ý tới Đằng Tuấn khéo môi nhếch lên nụ cười quỷ dị, cùng với bốn vị Kỳ lân khác ánh mắt trên tức.

7. Chương 04

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE MicrosoftInternetExplorer4

```
/* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:“Table Normal”; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-qformat:yes; mso-style-parent:“”; mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt; mso-para-margin:0cm; mso-para-margin-bottom:.0001pt; mso-pagination:widow-orphan; font-size:11.0pt; font-family:“Calibri”,“sans-serif”; mso-ascii-font-family:Calibri; mso-ascii-theme-font:minor-latin; mso-fareast-font-family:“Times New Roman”; mso-fareast-theme-font:minor-fareast; mso-hansi-font-family:Calibri; mso-hansi-theme-font:minor-latin; mso-bidi-font-family:“Times New Roman”; mso-bidi-theme-font:minor-bidi;}
```

Chương 4

Thoảng chốc từ một Tổng giám đốc Phương thị trở thành đối tượng bị cảnh sát truy nã, tin tức Phương Đằng bắt cóc Đỗ Tuyết Dương lan truyền khắp Hồng Kông khiến cho sóng to gió lớn, rất nhiều người căn bản không tin tin tức này của báo chí, bởi vì mặc dù có người tố giác nhưng vẫn là chưa được chứng thật, cho nên, cảnh sát xoay quanh vụ việc, người bình thường chỉ còn chờ xem kịch vui, nhưng thật ra Phương gia cùng Tường Hòa Hội Quán đều ngoài ý muốn bảo trì trầm mặc.

Khi chưa được phép, bình thường giới truyền thông chỉ có thể đối Tường Hòa Hội Quán bàn ngoại giương mắt nhìn, mọi người đều biết một khi đụng đến Tường Hòa Hội Quán thì sẽ có hậu quả gì, khinh giả thì bị đuổi trở về, trọng giả mặt mũi bầm dập không nói, nói không chừng còn có thể bị cáo nhất trạng, đến cuối cùng chính mình bị buộc về nhà làm ăn.

Nhưng là, cứ việc chọc đến chuyện không tốt lắm này của Tường Hòa Hội Quán, các phóng viên tinh thần vẫn như cũ không ngừng chiến đấu hăng hái, mọi người đều cùng một suy nghĩ, vạn nhất khi Ngũ Hành Kỳ Lân nghĩ thấu từ miệng tiết lộ ra cái gì, bọn họ tốt xấu cũng có thể bắt đến dấu vết để lại.

Đáng tiếc là, Tường Hòa Hội Quán đại môn thâm khóa, im lặng đặc tượng, cứ như gió êm sóng lặng, không phát sinh gì sự tình gì, lão gia Phương gia đều bình tĩnh giống nhau, thậm chí Phương thị kiến thiết vận chuyển buôn bán cũng thường lui tới như cũ, một chút cũng không chịu ảnh hưởng.

Nghe đồn mới có thể là giả!

Này tác tin tức ngược lại cách khác đằng bị truyền vì bọn cướp tin tức càng bị sao thân thiện.

Nhưng mà, ở Đỗ gia, Đỗ Gia Vân vì việc nữ nhi mất tích gần mười ngày, tâm tình có bao nhiêu phức tạp không nói nên lời, hẩn lo lắng nhất là an nguy Tuyết Dương, dù sao, tài sản trăm triệu đều hệ ở trên người nàng, nếu nàng thật sự có cái gì vạn nhất, cơ nghiệp của hẩn sẽ bị phá hủy.

Đứng lên, hẩn là luyện tiếc chính mình hết thủy!

Trịnh Hồng Đạt tắc phái ra nhân thủ ở Đông Nam Á, nơi nơi tìm Tuyết Dương, cũng là vì nàng mà xa xỉ tiền bạc mua giá trị con người.

Trong khi đó, hình như chỉ có Trịnh Quỳnh An là không nóng lòng, hẩn đối Đỗ Tuyết Dương không có cảm tình gì, tuy rằng Trịnh Hồng Đạt muốn hẩn mấy ngày nay ở đây an phận, nhưng hẩn vẫn thường xuyên lưu luyến chốn bụi hoa, đêm không về nhà.

Khi bọn hẩn biết được có thể là Tường Hòa Hội Quán – Thổ kỳ lân thì không ngừng mà hướng Tường Hòa Hội Quán tiến hành dò hỏi, muốn biết tình hình thật sự, bắt đắc dĩ đáp lại cơ hồ là linh, làm cho Đỗ Gia Vân cùng Trịnh Hồng Đạt tức giận đến quyết định tự hành sự.

“Tường Hòa Hội Quán hướng về phía bọn họ là nơi địa đầu xà liền như thế cuồng vọng. Tốt lắm! Chúng ta khiến cho bọn họ mặt xám mày tro, thừa dịp này nhất cử khiến cổ phiếu ngũ đại gia tộc đại ngã, tiến trảng can thiệp, làm cho bọn họ không gượng dậy nổi.” Đỗ Gia Vân ở điện thoại hướng Trịnh Hồng Đạt nói.

“Xác thực, ta cũng đã sớm làm tốt công tác vu oan, chờ một đám thuốc phiện theo container Vũ gia thủy vận bị phát hiện ra là bọn họ xong đời.” Trịnh Hồng Đạt đã sớm chuẩn bị sẵn.

“Thật tốt quá! Chúng ta sẽ chờ xem bọn hẩn như thế nào thu thập tàn cục. Ha ha ha...”

Hai cái lão hồ ly lừa gạt người vì mục đích sắp đặt thành mà cuồng tiếu, chờ bỏ địch nhân chung, còn lại chính là lợi ích lẫn nhau – Đỗ Tuyết Dương.

Ở toàn bộ tình huống ái muội đó, không rõ là lúc nào, Tuyết Dương cùng Phương Đằng ở Hồng Kông khắp nơi trốn trốn tránh tránh, từ lúc chào đời tới nay cũng chưa từng trải qua những ngày chật vật như thế.

Nói thật, đến bây giờ Phương Đằng còn không nói cho nàng rốt cuộc vì cái gì hai người bọn họ như vậy ám muội trốn tránh khắp nơi, hẩn mang theo nàng chạy đến một hòn đảo mà ngay cả chim cũng không ở né hai ngày, một tiểu lỗ điểm cũ nát, ăn mỳ ăn liền độ nhật, càng tệ hơn là, bọn họ chỉ có thể lợi dụng buổi tối ra ngoài, căn bản là không thể mỗi ngày quý mị giống nhau.

“Người nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao ta phải đi theo người giống như một đào phạm?” Tuyết Dương nhịn không được, ở trong phòng của một khách sạn nhỏ chất vấn Phương Đằng.

Bọn họ đã ở trong này hai ngày, vì nghĩ đến an toàn, Phương Đằng còn cố ý cùng nàng ở chung một gian phòng, tại đây chỉ có một giường đôi gần kề và một cái bàn, dám qua một đêm.

“Người còn đoán không ra sao?” Hẩn hỏi lại.

“Không phải là người bị thông tập chứ?” Tuyết Dương lung tung đoán, chuyện này có thể.

“Đúng thế!” Phương Đăng khoe miệng miến cường mím cười, cầm lấy chậu rửa mặt đưa cho nàng.

“Thực...? Người thật sự bị thông tập? Mọi người biết người bắt cóc ta?” Tuyết Dương ngây ngốc tiếp nhận chậu rửa mặt, đứng sững sờ.

“Có người bán đứng ta, nhưng không sao cả, chờ ta điều tra rõ mục đích của bọn họ, sau, ta sẽ tìm bọn họ tính sổ.” Phương Đăng vẫn bình thản, không bị nghịch cảnh nhỏ này làm ảnh hưởng.

“Cái gì bán đứng...” Nàng còn muốn hỏi rõ ràng một chút.

“Đi tắm rửa đi! Phòng tắm ở bên ngoài, là xài chung, thừa dịp bây giờ còn không có người, đi tẩy nhất tẩy.” Hấn đưa áo sơ mi cho nàng.

Tuyết Dương câu hỏi bị chặn, trong lòng đã chứa ứ khí, lại nghe thấy hấn muốn nàng đi đến gian phòng tắm hắc ám đó tắm rửa, lửa giận nhất thời bộc phát.

“Ta chịu đủ! Người giúp ta thoát trở về đi! Ta thề không cáo người, được không? Còn đi như vậy nữa ta sẽ điên mất, người cũng không cần trốn a! Chỉ cần người đưa ta về nhà, ta sẽ nói với họ là ta tự nguyện cùng người đi, một chút cũng không liên quan đến người...”

“Đi tắm rửa.” Phương Đăng bình tĩnh đã đạt tới giới hạn, hấn cảm thấy thực phiền, nhưng lại không thể hỏi Tường Hòa Hội Quán hỏi rõ. Vào thời điểm này, hấn vô tâm có chút vô tình trong lời nói.

“Người rốt cuộc có nghe ta nói không?” Nàng tức giận hô.

“Đi tắm rửa!” Hấn thanh âm đã không kiên nhẫn.

“Ta không!” Nàng phút chốc nhắm hướng cửa muốn đi, “Ta muốn trở về! Ta không muốn ở lại nơi quỷ quái này nữa, không bao giờ muốn gặp người nữa”

“Trở về!” Phương Đăng rất nhanh đỡ lại hạ nàng, đem nàng xả cách cạnh cửa.

“Ta chán ghét người!” Nàng hô to, đem ức khí tích tụ trong lòng toàn bộ xuất tiết ra.

“Người im lặng cho ta!” Hấn cũng rống lại, lửa giận làm cho khuôn mặt tuần tú trở nên lãnh khốc, thâm trầm, làm cho người ta cảm xúc ở châm thượng nhất xúc tức nhiên.

Tuyết Dương bị hấn bộ dáng sợ hãi, co rúm lại tránh ở một bên, không nói nên lời, lệ liền tràn ra hốc mắt.

Hấn dựa vào cái gì hung hăng với nàng? Nếu hấn không cướp nàng đi không phải không có việc gì? Sự tình còn không phải đều là hấn gây ra, hấn nóng nảy tìm nàng trút giận. Ô... Quá đáng!

Nàng vừa nghĩ vừa khóc, càng khóc liền càng ủy khuất, hai mươi hai năm qua, nàng chưa từng bị mắng như vậy? Nam nhân này bắt cóc nàng còn đối với nàng hung hăng. Chán ghét! Nàng chán ghét hấn!

Phương Đăng vừa nhìn thấy lệ của nàng khí liền tiêu hơn phân nửa, hấn biết hấn là giận chó đánh mèo, đối Đăng Tuấn cùng Đình Dục bọn họ sở tác sở vi, bất mãn đều trút ra ở trên người nàng.

Nhưng hấn phiền rồi! Hắc Toàn vô tung vô tích, Tường Hòa Hội Quán điện thoại cũng không thể, hấn lại không dám gọi điện thoại về nhà, sợ người nhà rước lấy phiền toái, đủ loại bản khoản cùng vô thố làm cho hấn tính tình táo bạo như sấm, hấn hiện tại tựa như rồng mắc cạn trên bờ, bị nhốt lại.

Rốt cuộc Đăng Tuấn đang làm gì? Là thử nghiệm hấn hay vẫn là muốn chinh hấn? Toàn bộ kế hoạch này ngay từ đầu đã không tiến hành theo lời Đăng Tuấn nói, lần đầu tiên thay đổi là đem Đỗ Tuyết Dương quăng cho hấn, lần thứ hai là hãm hại hấn thành nhân vật chính trong bản trọng án, hai điều kiện này cũng đủ làm cho hấn muốn giết người cho hả giận, bọn họ cố tình nhất phiếu nhân lần mất vô tung vô ảnh, thực là có ý định muốn chọc hấn tức chết!

Hấn biết Tuyết Dương là vô tội, danh tiếng bị tổn hại, còn phải chịu tức giận của hấn, một thiên kim tiểu thư như vậy đi theo hấn trốn Đông trốn Tây thật là chịu khổ, nhưng mà tại thời điểm quan trọng này, hấn sao có thể đem nàng đưa trở về? Trịnh Quỳnh An đối nàng như trước gương gương mặt hổ, hơn nữa, Đăng Tuấn nguyên lai có kế hoạch muốn lưu giữ nàng mười bốn ngày, hiện tại cách kỳ hạn chỉ còn lại bốn ngày, hấn vô luận như thế nào đều phải cầm cự đến thời điểm đó mới được, miễn sao không làm hỏng đại sự.

Nay kể chỉ có một, chỉ có một con đường là phải “nhẫn”.

“Ta thật có lỗi, đừng khóc!” Hấn tới gần nàng, vươn tay.

“Chủ tử của người bán đứng người, người còn nghe lời hấn làm gì? Dem ta thả lại đi coi như là trả thù hấn, vì sao người không làm như vậy?” Tuyết Dương phản thủ vung lên, chấn diệu hấn xin lỗi, ghen ngào nói.

Hấn thở dài một hơi “Sự tình không đơn giản như vậy.”

“Là người bắt nó phức tạp.” Cũng sẽ không biết, nàng tự do thì có vấn đề gì?

“Trịnh Quỳnh An vô luận như thế nào đều phải có được người, một khi người cùng hấn kết hôn, người liền sẽ nguy hiểm.” Phương Đằng một tay chống hông, đại khái giải thích qua tình huống.

“Vì sao?”

“Bởi vì, vì thông qua người lấy được danh nghĩa tài sản, biện pháp tốt nhất chính là giết người.”

“Người nói vậy! Bọn họ... Bọn họ sẽ không làm như vậy.” Cho tới bây giờ, Trịnh Quỳnh An trong cảm nhận của nàng phân lượng càng lúc càng khinh, hình tượng cũng càng lúc càng mờ nhạt, nhưng là, nàng không thể chỉ bằng một lời phiến diện liền tin tưởng lời nói Phương Đằng, nàng muốn đích thân đi giải quyết hết thảy, một lần nữa định luận.

“Hừ, tùy người nghĩ như thế nào, ta đã cảnh cáo người, có nghe hay không tùy người.” Phương Đằng nhún nhún vai, đi đến bên cửa sổ, chống tay ở cửa sổ hút thuốc.

Tuyết Dương hậm hực nhìn hấn, chỉ một lúc sau hấn lại vút điếu thuốc, nói vậy trong lòng cũng không dễ chịu. Hoặc là tình huống thực không phải nàng có khả năng lý giải! Nàng suy sụp hạ bả vai, cũng không nghĩ sẽ tổn nhiều lời lẽ, nhặt một chiếc áo sơ mi lớn lên, ngoan ngoãn ra khỏi phòng, đến phòng tắm công cộng tắm rửa.

Gian lý điểm này đã rất cũ nát, ngay cả phòng tắm cũng hôn ám âm trầm, nho nhỏ một gian thủy nê cách gian, ván cửa thượng cư nhiên còn có phá động. Nàng tình nguyện nhịn xuống, dù cả người niêm ngầy không khoẽ cũng không nguyện đến tắm rửa ở cái nơi mà so với hầm cầu thối còn bẩn hơn. Nơi tắm rửa như thế này nàng trước kia không hề tưởng tượng đến, ở nhà của nàng, phòng tắm rộng mở thoải mái, còn có bồn tắm lớn đầy hoa tươi lá cây, khi làm hơi nước tràn ngập toàn bộ phòng tắm, mãn thất đều là hương thơm...

Ay! So với nhà nàng, nơi này so với địa ngục còn muốn không bằng.

Bóng đèn mờ nhạt miễn cưỡng chiếu sáng một góc phòng tắm, nàng vừa đi vào liền hối hận không kêu Phương Đằng đi cùng nàng, đây là một phòng tắm công cộng, nếu không cẩn thận có người xông vào thì làm sao bây giờ? Nàng nhíu mày đóng cửa lại, thật cẩn thận dùng chiếc áo sơ mi lớn che khuất cánh cửa, mới dám cởi quần áo tắm rửa.

Trông thấy vài con gián bò trên tường, nàng muốn thét chói tai nhưng lại nhịn xuống, không nghĩ Phương Đằng vì việc nhỏ này mà chạy đến bảo hộ. Nhưng nói thật, bình thường dù chỉ là tiếp xúc cực nhỏ với loại sinh vật này, nàng cũng đã không khỏi bị cả kinh, hô hấp hỗn loạn. Trời! Nàng nổi cả da gà, cả người run lên.

Một trận cười từ ngoài cửa truyền đến, Tuyết Dương toàn thân vô lực, sợ tới mức cả người đều cứng đờ giữa dòng nước đang chảy ào ào, không dám nhúc nhích. Nàng chậm rãi quay đầu, quần áo trên cửa gỗ không biết khi nào đã bị lấy đi, tên dân tộc cười hề hề, đang từ ngoài cửa nhìn trộm nàng, còn có ý đồ định mở cửa ra, dân tộc cười nói: “Ta đến giúp người tẩy đây! Mỹ nhân, người đáng người nhỏ như vậy, một người tẩy không thú vị a! Đến đây, để ta giúp người xoa bóp toàn thân...”

“Đừng sợ! Đến đây, mau mở cửa, bằng không ta phá cửa đi vào!” Nam nhân kia còn không định nhiều lời, đơn giản liền muốn mở cửa.

“Đi... Cút ngay! Nếu không ta gọi người.” Nàng run giọng cảnh cáo, nhưng trong thanh âm cũng không có bao nhiêu đe dọa.

Kinh người muốn đứng không vững, cửa gỗ thật đã bị người nọ phá khai, một nam nhân với bộ dáng đáng khinh say khướt vọt tiến vào, trong mắt lóe thú tính thềm nhỏ dãi, đi bước một đến gần nàng.

“Người...” Tuyết Dương chỉ có thể lấy tay che khuất thân mình, cả kinh tột đỉnh.

“Lại đây, tiểu mỹ nhân, ta sẽ hảo hảo thương ngươi...” Người nọ nói xong liền tiến nhanh về phía trước, háo sắc ôm lấy Tuyết Dương.

“Không cần! Tránh ra! Phương Đằng, cứu ta! Phương Đằng...” Nàng giãy giụa muốn rời bỏ cái miệng đầy hôi thối của tên nam nhân kia, nhưng hai tay bị vòng trụ, vô lực phản kích, chỉ có thể phát ra thanh âm kêu khóc.

Phương Đằng ở trong phòng vừa nghe tiếng hô của Tuyết Dương liền lao ra cửa, hần đi đến cửa phòng tắm, thấy tên nam nhân kia lớn mật cường hôn Tuyết Dương, lãnh diễm xuất hiện trên mi phút chốc liền muốn giết người, hần không nói hai lời, tia hung ác nham hiểm trong lời nói theo miệng bật ra: “Người muốn chết?”

Người nọ đang say mê hôn còn không kịp thấy rõ là ai liền bị Phương Đằng trị tội dâm vô lễ với Tuyết Dương, xuống tay không chút lưu tình, hần một cước đem người này đá qua một bên, sau liền đi qua ủng trụ Tuyết Dương vẫn đang sợ hãi kêu “Hự, không có việc gì! Tuyết Dương.”

Tuyết Dương nổi khiếp sợ vẫn còn chưa tiêu, toàn thân biến sắc, cùng với tiếng nước tiếng khóc, nói lên bao nhiêu thê lương.

“Tuyết Dương, đừng khóc!” Hần đau lòng cởi áo sơ mi trên người ra giúp nàng mặc vào, thân thể xinh đẹp giống như xuân tuyết bàn nhận nhạo thủy quang, chân dài cân xứng tú sắc dục ra, khắp nơi phiến hoặc tâm người. Phương Đằng lại cảm thấy tình cảm ở nơi nào đó trong cơ thể lên ra.

Tuyết Dương mỗi một tế bào đều chứa đựng sợ hãi, chuyện ghê tởm như vậy sao lại phát sinh trên người nàng, nàng rốt cuộc là đụng phải cái gì? Mấy ngày nay toàn là gặp chuyện không như ý. Tuyết Dương khóc tâm thần lao lực quá độ, tùy ý Phương Đằng giúp nàng mặc quần áo, rồi ôm lấy nàng đi trở về phòng.

“Phương Đằng...” Khóc một hồi, miệng nàng càng không ngừng lặp lại tên của hần, mùi quen thuộc trên người hần đã đuổi đi nỗi sợ hãi của nàng, nàng vui đầu vào cánh tay hần, chưa từng nghĩ tới hội như vậy ý lại vào hần.

Vì sợ kinh động người khác trong lữ điểm, Phương Đằng cấp tốc trở về phòng, từ phòng tắm đến phòng cũng chỉ ngắn ngủn vài bước lộ, đường cong rõ ràng trên người nàng khắc trên cánh tay hần, một luồng hơi thở phả ra sau ót hần, đóng cửa phòng lại, trong khoảnh khắc, hần mãnh liệt cảm nhận được trong cơ thể đang dâng lên dục vọng.

“Không cần khóc nữa, có ta ở đây, không có người nào dám khi dễ ngươi.” Hần ôm nàng tựa vào trên cửa, cúi đầu nhẹ giọng trấn an.

“Ta... thiếu chút nữa... bị... hù chết...” Nàng khóc thút thít đem mặt tựa vào cổ hần, hồn nhiên không biết là trên người mình chỉ có nhất kiện áo sơ mi, che không được cảnh xuân.

Phương Đằng bị nước mắt rờn rờn của nàng biến thành tâm viên ý mã, mái tóc dài lất phất dưới cằm hần, làm hần gọi cảm quan, lệ của nàng từng giọt tuôn ra như hóa thành bàn tay vô hình quặc trụ hần, làm tâm hần dao động, không nghe sai khiến.

“Tuyết Dương...” Nàng nếu không xuống dưới, hần sẽ hồng mắt.

Tựa hồ nghe thấy tiếng lòng hần cầu viện, nàng chậm rãi ngẩng đầu, thấy hần lưỡng đạo tinh thước dị thường ánh mắt, trong lòng cảnh linh phát huy tác dụng, làm nàng nghĩ tốt nhất là bảo trì khoảng cách với hần.

“Cám ơn.” Nàng buông tay ra, thu hồi lại tay trên cổ Phương Đằng, đỏ bừng mặt, hơi hơi giãy dụa muốn xuống dưới.

Phương Đằng chậm rãi buông nàng, tay lơ đãng xẹt qua đôi chân thon dài trơn bóng của nàng, một trận run rẩy quấy nhiễu lẫn nhau, bọn họ đồng thời ý thức được quần áo trên người cả hai thật sự thiếu thốn đến đáng thương, loại tình huống này đối bọn họ mà nói thật sự rất “nguy hiểm”.

“Ta...” Tuyết Dương muốn phá vỡ bầu không khí kỳ dị trong giờ khắc này nhưng lại thủy chung nói không ra lời. Nàng cảm thấy toàn thân nóng rực, Phương Đằng ánh mắt không tầm thường chăm chú nhìn hạ, làm lòng nàng khiêu như cổ, tim đập thùng thùng vang vọng toàn bộ phòng.

Phương Đằng ánh mắt đen sậm thâm sâu như không thấy đáy, hần bình tĩnh nhìn nàng, vươn tay khẽ vuốt hai má nàng, vuốt từng sợi tóc, sau đó hai tay theo vạt áo sơ mi đi vào thân, khéo léo dọc theo eo nhỏ của nàng đi vào đến hai vú nàng.

Tuyết Dương cảm thấy hơi khó thở, loại thân mật này đối với nàng mà nói quá mức phát hỏa, đó là cái cảm kị!

Nàng đem hết khí lực đẩy ra, xoay người muốn chạy trốn, nhưng quả thật ngũ bình không đến tới không gian trong lòng, nàng cho dù thoát được cảnh này, cũng trốn không thoát chính mình.

“Chớ đi!” Phương Đằng giữ chặt tay nàng, nàng dùng sức vùng, trong lòng lại nghĩ tới hần, hần thuận thế chặt lại song chưởng, đem nàng lâm gần chính mình, song song ngã xuống ở trên giường.

Tuyết Dương không hiểu lực hấp dẫn trí mạng này từ đâu mà đến, đem qua bình an vô sự, đêm nay lại có phần tử biến hoá kỳ lạ nào đó nổi lên, nàng không chế không được tình cảnh này, cũng không chế không được chính mình bồng bồng phần chân tâm.

Kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì? Nàng thật sự một chút khái niệm cũng không có.

Phương Đằng một cái xoay người liền đặt người nàng ở bên cạnh, một tay khởi động trên thân, một tay khác càng không ngừng ở trên người nàng thăm dò, tay hần lại lần nữa đi vào trước ngực nàng, giải khai nút thắt, nhẹ nhàng hoạt tiến nội y, khơi gợi nữ tính đặc thù trong nàng.

Tuyết Dương nhin không được rên rỉ ra tiếng, hần âu yếm hạ, cả người nàng trở nên mẫn cảm mà yếu ớt, trong người như đang có lửa thiêu đốt, khát cầu hần đụng chạm.

“Phương Đằng...” Nàng nỉ non, không biết vẫn là nên cự tuyệt hay là nhận loại thân mật quá mức này.

“Đừng sợ, ta yêu ngươi.” Môi hần chậm rãi tới gần nàng, theo mắt nàng, đến mũi nàng, lại đến chiếm đầy đủ trên môi anh đào.

Lại một trận bị khoái cảm vây quanh sáng lạn kim quang, Tuyết Dương bế thu hút tình thừa nhận hần hôn, mặc hần đẩy ra, hút vào, khinh cần, mặc hần đem cảm xúc yêu thương theo võ mồm trung truyền lại nàng.

Phương Đằng thở dốc hồng hộc, đối mặt Tuyết Dương, dự vọng của hần tuôn trào mãnh liệt giống một con ngựa hoang mới thoát khỏi dây cương, không thể khống chế, hơn nữa khi nàng nằm ở dưới thân hần, hai chữ lý trí viết như thế nào hần cũng không nhớ được, thân thể nàng phân địa vị cũng không trọng yếu, hần thậm nghĩ muốn hôn toàn thân của nàng, biểu đạt nhiều ngày qua như bị trói buộc nay như thủy triều dâng.

Thân thể của nàng như vậy mềm mại, hai tay hần theo sau lưng nâng nàng lên, lửa nóng đôi môi hướng tại toàn thân nàng lạc hạ hôn ngân. Khi miệng hần hàm trụ nhũ tiêm của nàng, hần nghe thấy tiếng kêu rên của nàng, làm người ta mất hồn, mấp máy tứ chi, không thể nghi ngờ hần không khống chế được dục hỏa nữa rồi, lửa cháy càng lớn!

Hần đứng dậy cởi quần dài ra, lại trở lại bên người nàng, lộ ra trọn vẹn tinh kiện thân thể cùng nàng giao triền, lấy thuần thực kỹ xảo dẫn đường nàng tiến vào thế giới hần, cơ hồ bị tổn thương nhưng một lúc sau bọn họ tăng vọt dục hỏa, thân mật ái ân cùng một chỗ...

Khi Tuyết Dương cảm thấy đau đớn, nàng đã vô pháp quay đầu, lâm vào tình điểm trung Phương Đằng giống như dã thú cuồng bạo mạnh mẽ, rốt cuộc không chấp nhận nàng lui lại, hần liên tục ở bên tai nàng nhỏ to kéo dài lời tâm tình, vuốt lên vệt mặt đau đớn của nàng, sau đó, dẫn theo nàng lại lần nữa ngã vào ái dục đan vào vực sâu bên trong, lao tới cực lạc.

Nàng nghĩ đến nàng hội như vậy chết đi, nhưng mà hết thấy lại trở về quỹ đạo, nàng như trước êm đềm hô hấp, Phương Đằng cánh tay cường tráng ôn nhu vòng trụ nàng, thân thể ẩm ướt còn chặt chẽ cùng nàng dán lại cùng nhau, không ngừng hôn môi nàng, tóc mai cùng vành tai, thẳng đến lúc ngủ.

Sự tình trở nên không giống với trước kia! Trong lòng mơ màng, Tuyết Dương trước khi tiến vào mộng đẹp bỗng nhiên nghĩ nàng không có bao nhiêu khí lực để hỏi Phương Đằng về một số chuyện, tại đây đêm khuya kích tình qua đi, nàng lại vô tâm không muốn suy tư đến đủ loại vấn đề đáng ghét ngày sau, giờ phút này, Phương Đằng ngay tại bên người nàng, như vậy là đủ.

Đêm nay, nàng lại mộng nàng kết hôn, mà chú rể, đã từ Trịnh Quỳnh An biến thành Phương Đằng.

8. Chương 05 Part 01

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE MicrosoftInternetExplorer4

Chương 5

Vừa tỉnh lại, nàng liền cảm giác khẩn trương. Có bao nhiêu người trải qua chuyện này giống nàng?

Tuyết Dương mở to mắt, còn chưa hoàn toàn theo cảnh trong mơ trở lại hiện thực, liền phát hiện Phương Đằng không thấy nữa. Trên giường còn lưu lại mùi nam tính của hắn, nhưng hắn đã chẳng biết đi đâu, căn phòng nhỏ hẹp, trong này thoát nhìn lại có vẻ thoáng đãng.

Nàng phút chốc ngồi dậy, bạc che theo thân hình rơi xuống, lộ ra nàng lỏa thân trắng nõn, cùng với trên sàn mấy điểm nho nhỏ vết máu.

Đây là... Máu xông lên hai má nàng, ấn tượng đêm qua tại đây một khắc lại rõ ràng trở lại trong óc, nàng cùng Phương Đằng đã... đã ...

Làm sao bây giờ? Nàng sau này nên làm gì bây giờ? Tên cướp với con tin đã xảy ra quan hệ, nếu truyền ra ngoài, nàng còn mặt mũi nào nhìn người khác? Ôi trời!

Phương Đằng có phải hay không cũng ý thức được vấn đề này mới đem nàng bỏ lại, chính mình đào tẩu? Nàng khóc không ra nước mắt.

Tối qua nhất định là do không chỗ nào kính, mới có thể hại nàng làm ra cái chuyện hoang đường hạ cấp này. Nàng đến bây giờ còn không thể lý giải nguyên nhân gì tạo thành bọn họ trong lúc đó sống diện loạn lưu? Đơn thuần chỉ là dục vọng sao? Vẫn là còn có cái khác...

Không! Nàng mơ hồ cảm thấy nội tâm đối với Phương Đằng tình ý đang từ từ dâng lên, cái này là yêu sao? Mấy ngày nay, hắn khi thì ôn nhu, khi thì đậm mật, khi thì táo bạo, nàng hội yêu thương hắn rồi sao?

Sẽ không! Nàng hắn là còn yêu Trịnh Quỳnh An mới đúng! Dù sao hắn mới là đối tượng lúc trước nàng muốn kết hôn, mà Phương Đằng, chính là một tên bỉ đả xâm nhập vào kiếp mệnh của nàng mà thôi, như thế mà thôi!

Thình lình xảy ra tình tố làm cho nàng thất kinh, loại này so với đối Trịnh Quỳnh An ái mộ còn muốn hơn một trăm ngàn lần, cảm tình này làm cho nàng sợ hãi, đây là cái gì? Ai tới nói cho nàng biết cảm tình mà bất chấp phải trả giá toàn bộ cũng vẫn không hối hận, cảm tình này là gì?

Nàng không dám nghĩ nhiều, hốt hoảng nhìn xuống hạ giường, dùng tám bạc bao lấy thân thể, tìm chung quanh xem có quần áo nào có thể che đậy thân thể, bất đắc dĩ tìm chiếc áo sơ mi lớn kia cũng không thấy, mà quần áo nàng sở hữu cũng đều bị cái tên nam nhân say khướt đáng ghét kia cầm đi mất, nay duy nhất có thể mặc, chỉ còn lại có cái tấm bạc này.

Như vậy nàng như thế nào có thể xuất môn? Nàng bất lực muốn khóc. Phương Đằng sẽ không chỉ dùng một đêm đầu của nàng để đổi cho nàng tự do đi? Hắn muốn sau liền bỏ mặc để nàng rời đi, thậm chí ngay cả kiện quần áo cũng không lưu cho nàng?

Ngay tại lúc này nàng gấp đến độ khóc ra tiếng, Phương Đằng một thân nhẹ nhàng khoan khoái đi đến, thấy nàng toàn thân quần quít lấy tám bạc, còn hai mắt đầm lệ lưng tròn, kinh ngạc đến gần nàng hỏi: “Làm sao vậy?”

Tuyết Dương không dự đoán được hấn lại đã trở lại, vừa then vừa vội lắc đầu, trên mặt đều là nước mắt.

“Đang giận ta?” Hấn nâng mặt nàng lên, ôn nhu hỏi.

Nàng vẫn là lắc đầu, sợ nếu mở miệng ra sẽ đem tâm sự nói ra hết. Hiện tại cảm giác khi không có hấn, nàng liền cảm thấy hư không không thể tự chủ, nàng sợ hội phải như vậy tin cậy hấn cả đời, không bao giờ có thể chịu được cảnh tịch mịch.

“Ta đi giúp người mua chút quần áo, người tổng không thể như vậy xuất môn đi! Đến, thay cái này, áo cùng quần bò, chúng ta đi ra ngoài ăn bữa sáng.” Hấn đem gói to trong tay đưa lại cho nàng, lại vỗ nhẹ mặt nàng.

“Ta nghĩ đến... người đi rồi...” Nàng cắn môi dưới nhỏ giọng nói.

Phượng Hằng sững sốt một chút, lập tức mỉm cười. “Cho dù phải đi, cũng muốn mang người cùng đi, đừng quên, người vẫn là con tin của ta.”

Tuyết Dương cúi đầu không nói chuyện, trong lòng rất muốn biết cảm giác hấn đối với nàng là gì, nhưng, nghe khẩu khí của hấn, hấn đối với chuyện tối qua nhất định coi là bình thường, không có để ở trong lòng.

Phượng Hằng ngồi xuống bên giường, nhìn chăm chăm vết máu trên giường đến phát ngốc, tâm tư lại bị kéo đến tâm trạng hồi sáng, sớm tỉnh lại liền ngạc nhiên.

Ta nhất định là điên rồi! Khi đó cả đầu hấn đều là những lời này.

Nếu không điên rồi, hấn làm sao có thể đối với xử nữ như vậy làm ra loại sự tình này? Nàng hấn phải là lông tóc không tổn hao gì trở về làm Đổ gia thiên kim của nàng, hấn làm sao có thể theo tình cảm của mình đem nàng biến thành nữ nhân của hấn?

Trong kế hoạch cũng không bao gồm việc này. Cướp đi Đổ Tuyết Dương chính là một nước cờ của Hằng Tuấn, vì muốn kiềm chế Đổ Gia Vân cùng Trịnh Hồng Đạt, ngăn cản đám hỏi hai nhà, cũng không bao gồm cùng nàng trên giường a!

Nhất tưởng đến kiều diễm đêm qua hấn liền càng thêm không thể tha thứ chính mình, nàng giống mang vũ lệ hoa bần dụ dỗ hấn, hại hấn mất đi tự chủ thậm chí nghĩ muốn cởi bỏ quần áo của nàng, ôm chặt lấy nàng...

Chuyện này tốt lắm, hấn hiện tại lại thêm một cái tội danh “thủ đoạn độc ác thúc giục hoa”! Mẹ nó!

Tuyết Dương từ túi lấy ra bộ quần áo định thay, chỉ chớp mắt thấy hấn nhìn chăm chăm dấu vết làm tình trên giường đêm qua, không khỏi xấu hổ và giận dữ, tiến lên dùng quần áo che khuất.

“Không nên nhìn!” Nàng thân trắng má hồng, giơ lên ánh mặt trời, càng thêm diệu nhân.

Phượng Hằng bị động tác của nàng chọc muốn cười, nhưng thấy trong mắt nàng nét hổ thẹn, lập tức liềm khỏi giọng lên khoe miệng.

“Đã quá muộn, tất cả đều bị ta xem rồi.” Hấn na du nói.

“Người...” Nàng hờn hển muốn mang vút vật chứng trên giường kia đi.

“Tuyết Dương.” Hấn cười lấy tay ngăn cản nàng.

“Buông tay, cái này sàn đan rất chóng mắt.” Nàng cá giận nói.

“Không! Đó là một bước ngoặt.” Hấn ý cười không ngừng mở rộng.

“Cái gì bước ngoặt?” Nàng nghi hoặc hỏi.

“Từ tiểu cô nương biến thành nữ nhân, người có thể cầm lại làm vật kỷ niệm.” Hấn nhin không được giấu cột nàng.

“Người...” Nàng càng khí. Cũng không ngẫm lại ai là người khởi xướng?

“Được rồi, đừng tìm một khối băng khoả...” Hấn bắt lấy tay nàng.

“Buông tay! Người muốn cười liền cười, tốt lắm, ta... ta là cái xử nữ lại như thế nào? Ở trên giường kỹ xảo đương nhiên so ra kém với nữ nhân của người, người có thể trở về tìm được cái gì Cẩn Chi của người rồi. Hoặc là nàng so với ta còn hơn.” Tuyết Dương nói thuần túy là khí nói.

Phượng Đăng vừa nghe tên Cẩn Chi, lập tức giận tái mặt. “Người để ý Cẩn Chi làm gì?”

“Nàng không phải tình nhân của người sao?” Tuyết Dương ngẩng đầu trừng hấn. Hấn khi hôn nàng còn gọi tên Cẩn Chi, muốn nói không phải nữ nhân của hấn họa có trời mới tin.

“Không phải.” Phượng Đăng cảm xúc trở nên xấu đi.

“Vậy nàng là ai?” Nàng cố ý hỏi.

“Này không liên quan chuyện của người.” Hấn lạnh lùng thốt.

“Là, xác thực không liên quan chuyện của ta. Thực xin lỗi, hỏi đến riêng tư của người!” Tuyết Dương đau lòng nói xong. Trong lòng hấn quả nhiên còn có người khác, nàng đã thấy ra một chút, tối hôm qua hết thấy coi như là làm một hồi mộng xuân.

“Tuyết Dương...” Phượng Đăng không đành lòng thấy nàng bị thương về mặt, giống như hấn cường bạo nàng.

“Không quan hệ, thích một người, cùng một người lên giường hoàn toàn là hai việc khác nhau, đây là thời hiện đại nam nữ có nhận thức, ta không sao cả, chuyện tối hôm qua do ta không biết kiểm điểm, không có việc gì mặc như vậy thiếu quần áo làm gì, rõ ràng là muốn dụ hoặc nam nhân...” Nàng càng nói sắc mặt càng tái nhợt.

“Đủ rồi!” Hấn tức giận ngăn lời nàng.

“Dù sao đều làm rồi, ta lại không yêu cầu gì, vừa mới ta còn suy nghĩ, ta dâng cơ thể của ta nói không chừng có thể về nhà, này cũng không có gì không tốt...”

“Câm miệng! Tuyết Dương.” Rõ ràng cực độ thống khổ, lại giả bộ không chút để ý, Phượng Đăng nhìn thấy mắt nàng đang ứ đầy lệ, bề ngoài nàng ra vẻ cứng rắn nhưng thực chất trên mặt tất cả đều là giả vờ kiêu ngạo, hấn biết, hấn vẫn là thương tổn nàng.

“Nghĩ đến cùng người ta qua một đêm có thể hỏi Đông hỏi Tây, thật sự là cái gốc tử, khó trách người ta nói nam nhân đều không thích nữ nhân không biết đúng mực...” Nàng vẫn là càng không ngừng nói, lúc này lòng của nàng đều chứa đầy nước mắt.

“Ta nói đủ! Cẩn Chi sớm đã chết rồi! Người muốn nghe sao? Nàng sớm đã chết! Bị nổ thành mảnh nhỏ, cái gì cũng không có lưu lại...” Phượng Đăng quát trụ bả vai nàng rống to.

Tuyết Dương kinh ngạc trừng mắt hấn, an tĩnh lại.

“Đã chết?” Người kia bị nàng giả thiết là tình địch nữ nhân.

“Nàng là muội muội bằng hữu của ta, ta cùng nàng trong lúc đó không có gì, đối địch nhau còn không kịp hóa thành cảm tình, nàng đã ra đi. Nhưng là, sau khi nàng mất, ta mới giật mình thấy chính mình tựa hồ sớm đã yêu thương nàng, bởi vậy tổn thương cũng liền càng sâu, không thể tự kiềm chế...” Phượng Đăng ảm đạm gục đầu xuống, lần đầu tiên nói ra cảm giác trong lòng.

“Phải không?” Nàng làm sao đây, khóc ư? Thay hấn khổ sở hay vẫn là thay chính mình thương tâm?

“Nàng là vết thương trong lòng ta, cho tới bây giờ, ta còn không nghĩ ra biện pháp chữa khỏi nó.” Hấn u nhiên nói.

Nàng thấy hấn xót xa ngữ khí khổ sở không thôi. Vì sao hấn hướng nàng bày tỏ tâm sự, nàng lại càng thương tâm?

“Tối hôm qua là ta không đúng, ta không nên lừa dối muốn người, ta nghĩ ta đã trở nên yếu đuối, đối mặt với lệ của người, tổng làm cho ta không biết như thế nào cho phải. ” Hấn giải thích. Hấn đem nàng kéo vào trong lòng. Không có hướng nàng nhắc tới việc nàng bộ dáng quá giống Cẩn Chi, là vì không muốn nàng hiểu lầm, hấn đem qua ý nghĩ rõ ràng, nhớ kỹ nàng là Đỗ Tuyết Dương, không phải Quan Cẩn Chi, bởi vậy,

hắn cũng không có đem nàng trở thành thể thân của Cẩn Chi, chính hắn biết, ở trong lòng hắn, Đỗ Tuyết Dương đã trên cả Cẩn Chi, ngược lại Quan Cẩn Chi lại trở nên mơ hồ.

“Vậy ngươi là vì an ủi ta mới...” Nàng giọng mũi dày đặc, hai tay nhanh nắm giữ tấm che trên người.

“Cũng không hoàn toàn.” Hắn bị những sợi tóc của nàng vô tình chạm vào, trong lòng đột nhiên trầm trọng đứng lên. Lẽ ra hắn hội đem nàng đuổi về Đỗ gia, sau đó hồi Tường Hòa Hội Quán. Giờ thì sao đây? Hắn cũng không dám tưởng tượng hai người sẽ trở nên thế nào.

“Nga? Còn có nguyên nhân khác sao?” Nàng ngẩng đầu lên chờ mong.

“Ta cũng không rõ ràng.” Hắn tránh đi ánh mắt chăm chú của nàng.

Đây không phải đáp án nàng muốn. Tuyết Dương ở trong lòng than nhẹ.

“Ta có thể đoán rằng là vì bộ dạng ta không sai, cho nên ngươi mới...” Tâm tình hơi giải, nàng tựa vào trước mặt hắn bướng bỉnh nói.

“Ha ha! Mới có thể...” Phương Đằng nghe nàng nói thế liền nở nụ cười, cúi đầu hôn trụ nàng.

Ứng hôn hồi lâu, tấm che không biết khi nào đã rơi xuống, Phương Đằng vuốt ve làn da non mềm trắng như tuyết của nàng, thiếu chút nữa lại khắc chế không được.

“Đừng tùy tiện ở trước mặt nam nhân trần trụi, na hội hại chết người.” Hắn hôn sau gáy nàng.

“Ta không có thói quen hư hỏng loại này.” Nàng thấp giọng nói.

“Phải không?” Hắn môi lại hôn đến trước ngực nàng nụ hoa thượng.

“Ngươi...” Có phải hay không mới nếm thử tư vị tình dục liền dễ dàng nghiện? Phương Đằng tay như hội ma pháp, ở trên người nàng liêu khởi kích tình giống như kinh đào hải lãng.

“Hừ, đừng nói nữa.” Hắn đem nàng áp đảo ở trên giường, rút đi quần áo, lại nhích lại gần.

“Khiếm... Muốn làm gì?” Nàng thở gấp, cảm thấy chính mình quá mức phóng đảng, nhưng là, không biết vì sao, đối mặt không thể biết tương lai, nàng tổng nghĩ muốn nắm chắc một chút gì đó, cho dù về sau bọn họ bị đem tách ra, nàng cũng có thể nhớ lại từng tí.

“Ngươi nói đi !” Tay hắn đi xuống lưng, môi vẫn như cũ không buông tha ngực nàng đẹp như tuyết.

“Phương Đằng...” Nàng đang đưa thân hình, không biết như thế nào đáp lại trong cơ thể xôn xao.

“Ta muốn ngươi!” Hắn bỗng nhiên che lại đôi môi đỏ mọng của nàng, ôm chặt nàng.

Nàng không chút nào giữ lại thể công, nghiêng hướng hắn, đem chính mình hoàn toàn giao cho hắn, ở nhất ba ba khoái cảm trung, nàng hiểu được lòng mình đã rơi xuống, rốt cuộc thu không trở lại.

Bọn họ là như thế nào phát triển trở thành loại quan hệ ái muội này? Phương Đằng ở sau vẫn là không thể hiểu thấu đáo nguyên nhân trong đó, ngăn ngừa không đến hai tuần, bọn họ trong lúc đó liền phụt ra dục vọng, có thể nấu chảy hết thủy hỏa hoa, việc này động lực sau lưng là cái gì? Hắn không dám tìm rõ nguyên do, sợ không nghĩ qua là phải đối mặt với tình cảm chân chính của mình.

Hắn còn có rất nhiều việc phải làm, tình yêu, là việc không thể.

“Đây là cái gì?” Tuyết Dương hư thoát nằm ở bên cạnh người hắn, phát hiện hình xăm trên cánh tay hắn, tò mò đưa lên xem cẩn thận.

“Dấu hiệu.” Hắn nửa người trên tựa vào đầu giường, dung túng nàng ghé vào người hắn nghiên cứu Kỳ lân đồ đằng.

“Dấu hiệu? Cái gì dấu hiệu?” Cũng không phải dây số trên những con bò bị lạc đường, rất kỳ quái.

“Dấu hiệu Ngũ Hành Kỳ Lân. Chúng ta mỗi người đều bị chú ấn, để ngừa giả mạo.” Hắn bán mị mở ra vui đùa.

“Ngũ Hành Kỳ Lân? Chúng ta? Người thật là một vị trong Ngũ Hành Kỳ Lân?” Hoài nghi của nàng đã được đến chứng thật, không khỏi hưng phấn không hiểu.

“n, ta là Thổ kỳ lân, ngũ đại gia tộc Phương gia là nhà ta.” Đến loại tình trạng này, hần cũng không nghĩ lại giấu giếm nàng.

“Thổ kỳ lân Phương Đằng!” Nàng sớm nên nghĩ đến, danh hào này nàng từng nghe qua. Các học sinh có khi hội nhắc tới Tường Hòa Hội Quán này với năm vị đứng đầu soái ca, nàng ít nhiều cũng nghe nói một chút.

“Đúng, thỉnh chỉ giáo.” Hần nhu loạn sợi tóc của nàng.

“Ôi trời, người người như thế sao lại có thể là bọn cướp? Người hần là cái gì cũng không thiếu mới đúng a!” Ở Tường Hòa Hội Quán khí thế bao phủ, nhà Phương thị đâu có thể nào vì tiền mà đến bắt cóc nàng? Rất bất khả nghi.

“Ta nói rồi, ta là vâng mệnh làm việc.”

“Ai? Kỳ Lân Vương sao? Ngũ Hành Kỳ Lân không phải là nhà ở Tường Hòa Hội Quán sao? Sao có thể cần nghe mệnh lệnh của ai?” Nàng tuy rằng rất ít xem báo, nhưng là chuyện đó như sấm bên tai, nàng thật khó có thể xem nhẹ.

“Ay, chuyện này nói ra thật dài dòng, về sau sẽ chậm rãi nói cho người biết.” Hần hiện tại một chút cũng không muốn nhắc tới Đằng Tuấn, rất mất hứng.

“Nhưng...”

“Được rồi, đừng hỏi nữa, đứng lên đi! Đổi hảo quần áo, chúng ta hôm nay hồi Tsim Sha Tsui.” Hần ngăn cản lòng hiếu kỳ tràn đầy trong lòng nàng, thúc giục nàng rời giường.

“Phải đi về? Nếu như bị cảnh sát phát hiện thì làm sao bây giờ?” Nàng vừa đứng dậy mặc xong quần áo vừa hỏi, vừa nghe phải về Tsim Sha Tsui, lực chú ý của nàng lập tức bị dẫn dắt rời đi.

“Sẽ không, ta đoán tiếng gió này là Tường Hòa Hội Quán phóng, nhưng là bọn họ chỉ thả ra tiếng gió, lại không yêu cầu cảnh sát hành động, cho nên chúng ta mới có thể bình yên vô sự.” Nhất định có gì kỳ quái, hần có trực giác Đằng Tuấn đang bày ra kế, hần hy vọng đó không phải là “Sắc nhị”.

“Nhưng, nếu như bị ba ta hoặc người Trịnh gia phát hiện...” Nàng đột nhiên ngừng lời. Nàng đều đã quên, nàng cùng Trịnh Quý An còn có hôn ước, mà lúc này nàng lại giống như một tình nhân lo lắng bị bắt quả tang, hoảng loạn. Chết thật, nàng đã biến thành tân nương cùng nam nhân bỏ trốn, lãng nữ vô sỉ.

Phương Đằng biết nàng suy nghĩ cái gì, ôm nàng kiên trì nói: “Đừng lo lắng, hết thấy đều đã không có việc gì.”

Tuy nói vậy, nhưng Phương Đằng cũng không dám tưởng tượng, khi làm Đỗ Gia Vân bị chinh đổ, Tuyết Dương còn có thể sẽ không đứng ở bên này.

“Đi thôi! Chúng ta đi ăn cơm, trước đem sự tình gác qua một bên!” Hần cười muốn cho nàng khoan khoái bớt sầu. Thừa dịp hiện tại có thể có được tâm tình vui vẻ, nếu không một hồi đến Tsim Sha Tsui, nói không chừng lại có tình thế hỗn loạn đang chờ đợi hần.

Tuyết Dương gật gật đầu, cười sáng lạng như ánh sáng mặt trời, xinh đẹp phi phàm.

Phương Đằng tâm cũng theo lúm đồng tiền của nàng dao động, trong trí nhớ hần, Cẩn Chi chưa bao giờ từng cười qua, nàng ở lại trong lòng hần bộ dáng vẫn là lạnh lùng âm trầm, mặc dù trước khi chết thoáng nhìn cũng đều không hề sợ hãi. Tưởng niệm nàng kỳ thật là chuyện thống khổ, hần đến bây giờ mới sáng tỏ.

Đã đến lúc nên quên nàng.

Đỗ Gia Vân trừng mắt nhìn xí nghiệp Đỗ thị liên tục hai ngày nay tư liệu cổ phiếu đã giảm mạnh, vả lại mãnh đất gần đây mới mua được lại bị người khác lừa một đạo, giả chủ thu tiền bỏ trốn mất dạng, hại hần

không thể khiếu kiện, hai chuyện này đã khiến hắn tổn thất gần 80% gia sản, hắn mất lục cơ hồ biến thành đen, có khả năng lên cơn sốc bất cứ lúc nào. Còn có nam nhân kia cướp đi Tuyết Dương, yêu cầu đến ba trăm ngàn ngân lượng, hắn thật không biết phải làm sao chuộc người?

Nhiều ngày nay hắn chính là liều mạng tìm nữ nhi, một chút đều không tính giao tiền chuộc, hắn làm sao có thể hao tổn thêm tiền để cứu nữ nhi? Dù sao thủ hạ Trịnh Hồng Đạt cũng thay hắn tìm người, hắn tin tưởng kẻ bắt cóc nếu đủ thông minh sẽ không giết nàng, dù sao, so sánh với hắn, Tuyết Dương mới chính là người đại phú đại quý!

Nhưng, ngày đó đột nhiên lại bị tổn thất, thật không hiểu vì sao lại xảy ra chuyện này? Hắn thừa dịp kẻ khả nghi bắt cóc Tuyết Dương là người của Tường Hòa Hội Quán, làm cho cổ phiếu lúc đó đại ngã, hắn muốn mua cổ phiếu đó để thiết nhập Tường Hòa Hội Quán, sao biết mới tính hành động, khi hắn mua đất liền ra trạng huống, hơn nữa báo chí lại đưa tin hắn nhận hối lộ, họa vô đơn chí hậu quả chính là cổ phiếu một đường trượt ngã không ngừng, tổn thất thảm trọng.

Rốt cuộc là ai ở phía sau dẫn dụ hắn? Hắn còn nghĩ đến chuyện tốt đẹp tương lai mà thầm chúc mừng, trong nháy mắt liền trên bờ vực phá sản, nếu lại có cái gió thổi cỏ lay, chỉ sợ hắn ngay cả mạng già này cũng không thể giữ nổi.

Là người của Tường Hòa Hội Quán sao? Trong lòng hắn có điểm hồ nghi, tổ chức khổng lồ này đồng khí liên chi, vô cùng kiên cố. Đồn đãi quả nhiên không sai, ngũ đại gia tộc tách ra đã khí thế bức nhân, đoàn kết đứng lên thật ngoài sức tưởng tượng. Hắn hoài nghi có phải có người gây chấn động làm tổn hại hắn.

9. Chương 05 Part 02

Trịnh Hồng Đạt đâu? Không biết chuyện của hắn tiến hành như thế nào rồi? Đỗ Gia Vân thấy mình thất bại, liền mong đợi Trịnh Hồng Đạt có thể thay hắn đánh Tường Hòa Hội Quán, vì thế liền gọi điện thoại nói chuyện với Trịnh Hồng Đạt, hắn muốn cùng nhau lên kế hoạch.

“Là ta, Đỗ Gia Vân. Trịnh lão gia phải không?”

“Nga, thân gia, người có khỏe không?” Trịnh Hồng Đạt thanh âm nghe qua rất thân thiết.

“Tệ hết biết! Trước mắt tình huống có khả năng là yếu mạng của ta, ta phải nghĩ biện pháp chuộc Tuyết Dương về, nhanh chóng làm cho nàng cùng Quý An kết hôn, dùng hiệu động làm nàng hạ bút tiền...” Đỗ Gia Vân suy nghĩ thấu đáo.

“Phải không?”

“Người thì sao? Thuốc phiện của người không phải đã lẫn vào container của Vũ gia thủy vận sao, khi nào thì khai quỹ?” Hắn liền trông cậy vào Trịnh Hồng Đạt có thể đắc thủ làm mất nhuệ khí của Tường Hòa Hội Quán.

“Cũng sắp, chờ ta chậm rãi thu thập bọn họ sau, thủ nhi đại chi.” Trịnh Hồng Đạt khẩu khí không nhỏ.

“Thật tốt quá, ta ra điểm trạng huống, kế hoạch này phải nhờ vào người.”

“Không thành vấn đề.”

“Đúng rồi, người có thể đưa trước cho ta ba trăm ngàn ngân lượng Hồng Kông để chuộc người không? Cảnh sát vẫn tra không ra hành tung Tuyết Dương, cái bọn cướp kia cứ cách hai ngày liền gọi điện thoại đến yêu cầu tiền chuộc, ta cố tình chần chờ đến hiện tại...” Đỗ Gia Vân một lòng muốn lợi dụng tiền và người của Trịnh Hồng Đạt.

“Người thật khách khí, Tuyết Dương coi như là con dâu chưa qua cửa của nhà ta, chút tiền ấy ta hẳn phải chi.” Trịnh Hồng Đạt hào phóng đáp ứng.

“Thật sao? Thật cảm ơn người.” Đỗ Gia Vân cao hứng chính mình tìm được đối tác.

“Không biết người hiện tại có thể đến lấy không?”

“Hiện tại?” Hân nhìn đồng hồ, đã là mười giờ rồi, có phải là quá muộn hay không?

“Đúng lúc ta đang tính chi phiếu, thuận tiện đưa cho người luôn.”

“Tốt lắm, ta hiện tại liền qua lấy.” Đỗ Gia Vân đang cao hứng, cá tính thấy tiền sáng mắt làm cho hân mất phòng bị.

“Ta chờ người.”

Chấm dứt đối thoại, Đỗ Gia Vân liền tìm lái xe chở hân đến nhà Trịnh Hồng Đạt ở Hồng Kông để lấy tiền.

Khi xe vừa ra khỏi khu náo nhiệt, một chiếc xe hơi màu đen xuất kỳ bất ý theo đi lên, hai chiếc xe song song hơn mười giây, sau đó một tiếng súng vang lên, lái xe của Đỗ Gia Vân đầu bị trúng đạn, mất tay lái rồi ngã xuống, xe thẳng tắp hướng bên đường tiến tới, bên trong xe Đỗ Gia Vân sợ tới mức hồn siêu phách tán, kinh hoàng, định liều mạng mở cửa xe, nhưng xe tốc độ quá nhanh, hân còn không kịp ra khỏi xe, xe đã va chạm vào một chiếc xe đang dừng bên đường, một tiếng nổ vang, động cơ cháy, tiếp theo lòe ra một ngọn lửa, rồi “oanh” một tiếng nổ lớn phát ra, từng mảnh nhỏ bay tán loạn làm rung động những hộ gia đình xung quanh, ngay khi mọi người còn đang kinh hãi không rõ chuyện gì xảy ra thì bên trong Đỗ Gia Vân đã táng thân tại đây.

Phương Đằng mang Tuyết Dương đến Tsim Sha Tsui thì chợt nghe thấy tin tức đầu đề này.

Đỗ Gia Vân tai nạn xe cộ ngoài ý muốn, chủ tớ đều chết. Ở mỗi đầu bản tờ báo đều đăng tin giật gân này.

Tuyết Dương ngây ngốc nhìn tờ báo trước mặt, trên mặt huyết sắc ngưng tụ, lệ cũng trầm tiềm tại sâu trong nội tâm, lưu không được.

Ba... ba... đã chết? Làm sao có thể? Ngày hôm qua còn thấy người trên tivi, sáng hôm nay lại không còn tồn tại?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trên báo nói cổ phiếu xí nghiệp Đỗ thị thảm ngã, trong buôn bán cũng xuất hiện nguy cơ, các phóng viên đều phỏng đoán phụ thân là vì chuyện này luẩn quẩn trong lòng mà tự sát, nhưng nàng không tin, theo như nàng hiểu về phụ thân thì người tuyệt đối không thể vì chuyện này mà phí hoài bản thân mình, huống chi còn có nàng nữa.

Phương Đằng vẫn lẳng lặng ở bên người nàng, kết quả này làm hân bất ngờ, chuyện này không đơn thuần là ngoài ý muốn, cảnh sát đã lấy ra một viên đạn trong đầu người lái xe, chứng tỏ tai nạn xe cộ lần này là có ý định, mục tiêu của người kia là Đỗ Gia Vân.

Loại thủ pháp tàn nhẫn này không phải là tác phong của Tường Hòa Hội Quán, Ngũ Hành Kỳ Lân bình thường lấy tịnh chế động, người không hại ta ta sẽ không hại người, chỉ cần không quá mức, Tường Hòa Hội Quán bình thường cũng không để ý tới những khiêu khích nhỏ. Lúc này đây Đằng Tuấn chỉ nảy ra ý định sửa chữa Đỗ, Trịnh hai nhà. Đơn giản chỉ là hướng về tên lưu manh Trịnh Hồng Đạt, so với phụ tử Trịnh gia, Đỗ Gia Vân không đáng kể chút nào, chính là hân chọn sai đối tượng hợp tác. Hơn nữa do Trịnh Hồng Đạt bày mưu đặt kế tính chuyện hai nhà đám hỏi, loại này biến thành cấu kết, Tường Hòa Hội Quán sẽ không thể coi như không quan trọng, mới có liên tiếp hành động xuất hiện.

Nhưng hiện tại Đỗ Gia Vân đột nhiên tử vong, là ai đã hạ thủ?

“Ta phải trở về! Nhất định có vấn đề, ta nhất định phải trở về!” Tuyết Dương phút chốc định đi ra ngoài. Nơi này cách nhà nàng rất gần, nàng nên trở về xem sao.

“Không được! Hiện tại hết thấy đều không sáng tỏ, nếu người xuất hiện, hội lập tức trở thành mục tiêu.” Phương Đằng giống như gió xoáy che ở trước mặt nàng, không muốn nàng chọn thời điểm này hiện thân. Đây có thể là quỷ kế muốn bức nàng ra mặt.

“Không có lý do gì có thể lưu ta lại, trừ phi người còn đem ta trở thành con tin của người.” Thanh âm của nàng lạnh như băng, biểu tình trên mặt thể hiện đều là kiên quyết.

“Ta biết tâm tình người giờ phút này, nhưng người hiện tại trở về có thể làm gì? Định nhân là ai người còn không rõ ràng lắm...”

“Sẽ không phải là các người làm chứ?” Tuyết Dương bỗng nhiên nghĩ đến, càng khiếp sợ với ý tưởng vừa mới sinh ra này.

“Có phải hay không?” Nàng đi bước một lui về phía sau, dùng một loại ánh mắt kỳ lạ nhìn hần.

“Đương nhiên không phải!” Phương Đằng bị hoài nghi của nàng chọc giận.

“Thật vậy chẳng? Nhưng bắt cóc ta là các người. Người cũng nói qua các người sẽ đối phó cha ta và Trịnh Hồng Đạt...” Nàng có thể nghĩ như thế nào, trước mắt phụ thân, địch cũng chỉ có Tường Hòa Hội Quán mà thôi!

“Đối phó hần với việc giết hần quả thật là có khác biệt lớn, Tường Hòa Hội Quán tuyệt không hội vô cớ giết người.” Phương Đằng vì Ngũ Hành Kỳ Lân chi nhất, đứng ở lập trường của mình mà nói chuyện.

“Người đương nhiên hội nói như vậy, bởi vì người cũng là người của Tường Hòa Hội Quán.” Nên như thế nào tin tưởng hần? Tuyết Dương trong đầu hỗn độn có vô số nghi vấn, có thể Phương Đằng tiếp cận nàng cũng là có mục đích? Hần vì muốn xí nghiệp Đỗ thị suy sụp mới bắt cóc nàng, tiến tới dụ hoặc nàng?

“Người lại hoài nghi ta?” Phương Đằng nhìn nàng, trong ánh mắt nàng đã có đề phòng, mấy giờ trước ôn tồn thân mật sớm đã không tồn.

“Trừ phi người cho ta một cái hảo lý do. Nói cho ta biết, người cùng ta trên giường có phải vì mục đích khác không?” Hai tay đan vào nhau, Tuyết Dương nhìn chằm chằm Phương Đằng, muốn nhìn ra nội tâm hần.

Phương Đằng không trả lời, vấn đề này phạm vi liên quan rất lớn, hưởng hồ mặc kệ hần đáp có hoặc không có, hần đều đã mất đi tín nhiệm của nàng.

“Người không dám nói? Người thật sự vì đối phó cha ta và Trịnh Hồng Đạt mới tiếp cận ta?” Hồi tưởng lại chuyện tình từ đầu đến giờ, mũi tên đều chỉ hướng Tường Hòa Hội Quán, nàng có thể nào khinh địch như vậy, đem tâm ột nam nhân không rõ có phải là bằng hữu hay không.

“Lúc trước bắt cóc người thật sự là vì ngăn cản phụ thân người cùng phụ tử Trịnh thị hợp tác, nhưng trong đó cũng không bao gồm đối với người...” Nên nói như thế nào mới có thể làm nàng tin tưởng, động tình một đêm kia hần hoàn toàn là xuất phát từ chân tâm.

“Đủ! Người muốn ta tin tưởng Trịnh Quỳnh An đối với ta là gây rối, chính là muốn ngăn cản hần kết hôn cùng ta để sau lấy được tài sản khổng lồ, đúng không? Người cố ý dụ dỗ ta là muốn ta dời đi mục tiêu, không cần cùng Trịnh Quỳnh An kết hôn, đúng không? Ta thực không hiểu, Tường Hòa Hội Quán các người thể lực to như vậy, vì sao phải quanh co lòng vòng lợi dụng một nữ lưu như ta? Vì sao không trực tiếp đi đối phó phụ tử Trịnh gia?”

Lời chỉ trích của nàng làm nội tâm Phương Đằng chất chứa hồ nghi. Xác thực, chuyện này ngay từ đầu là có vấn đề, Đằng Tuấn có biện pháp trực tiếp đánh bại Trịnh Hồng Đạt cùng Đỗ Gia Vân, vì sao lại phải hần tiếp cận Đỗ Tuyết Dương? Chẳng lẽ...

Một ý niệm buồn cười trong đầu nháy mắt xẹt qua trong lòng hần, khuôn mặt Đỗ Tuyết Dương biểu tình đông lạnh, đa nghi cùng với Quan Cẩn Chi không có gì sai biệt, làm cho hần nhất thời biết Đằng Tuấn đang muốn đùa giỡn hần.

Bọn họ đang định làm nguyệt lão, đưa hần cùng Đỗ Tuyết Dương cột vào nhau sao? Bọn họ nghĩ như vậy là có thể làm cho hần đã quên Quan Cẩn Chi? Trời! Một đám nam nhân ngu ngốc đến buồn cười.

Phương Đằng bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười to, cười chính mình bị Đằng Tuấn ngoạn xoay quanh, hần thậm chí thật như bọn họ an bài, đối với Đỗ Tuyết Dương động tâm... Gặp quý! Hần thật sự là cái gốc tử!

Xem ra bố cục này đều là bọn họ chế tạo ra, cố ý muốn buộc hần mang theo Đỗ Tuyết Dương đào vong, đạt tới mục đích bọn họ.

Này chính là giết bạn bè, hần tuyệt đối không tha bọn họ.

Tuyết Dương đối với phản ứng của hần lấp bắp kinh hãi, nàng đang chất vấn hần lại cứ nhiên cười, có thể thấy được sự thật đúng như nàng suy nghĩ, hần mang nàng lên giường chẳng qua chỉ là kế hoạch sắp đặt trước.

Nàng trắng xanh khuôn mặt hé ra tia cười, xoay người lao ra khỏi cửa phòng. Nàng rời đi nơi này, rời đi hần, nếu không nàng đời này đều sẽ không thể vượt qua đau xót.

“Tuyết Dương!” Phương Đằng không chút do dự đuổi theo, tuy rằng đây hết thảy đều là tiết mục của Đằng Tuấn nhưng hần không nghĩ làm cho Tuyết Dương hiểu lầm hần, hần muốn nàng biết hần đối với nàng tất cả đều là xuất phát từ chân tâm, không có dối trá.

Nàng vừa bước ra khỏi cửa biệt thự liền ngầy ngẫn cả người, ngoài cửa Trịnh Quỳnh An cùng một đoàn thủ hạ của hần đã đứng nhiều ngày, tựa hồ đang chuẩn bị đi vào tìm người.

Vừa nhìn thấy nàng đi ra, Trịnh Quỳnh An lập tức xông lên ôm lấy nàng, dùng tiếng nói ôn nhu đa tình hô: “Tuyết Dương, ta rốt cục tìm được người! Người không sao chứ?”

Theo sau Phương Đằng đi ra liền nhìn thấy một màn này, lạnh lùng tựa vào cây cột trước cửa, trong mắt hiện lên một tia đổ lệ khó có thể phát hiện.

“Quỳnh An?” Tuyết Dương có điểm ngoài ý muốn khi thấy Trịnh Quỳnh An xuất hiện, hần như thế nào tìm tới nơi này?

“Mấy ngày nay ta bôn ba khắp nơi, mang theo thủ hạ tìm người, rất sợ người lọt vào tay người xấu, cả ngày lo lắng đề phòng, cuộc sống hàng ngày quả thật gian nan...” Nói dối lại không cần nộp thuế, hần tận khả năng biểu lộ chân tình, mới có thể mềm hoá tâm nàng.

“Phải không? Cuộc sống hàng ngày gian nan, cho nên đành phải đi tìm tương thanh dong cùng người qua đêm?” Tuyết Dương bén nhọn hỏi lại. Nàng đã không còn là một tiểu cô nương Đỗ Tuyết Dương đơn thuần giống như búp bê, dễ dàng mắc mưu, con người đó cũng đã theo phụ thân chết rồi, hiện tại nàng phải học tính kiên cường độc lập, làm rõ thị phi.

Trịnh Quỳnh An bị nàng phản công thật sự sửng sốt. Ngắn ngủn vài ngày, như thế nào tiểu cừu thay đổi bộ dạng?

“Người đang nói gì? Ta đều luôn luôn đi tìm người.” Hần giả ngu ngơ, dù có chết cũng không nhận.

“Tìm ta tìm đến hành lang uống rượu? Thật giỏi!” Lại nhìn hần, Tuyết Dương tâm tĩnh như nước lặng, yêu thương ái mộ trước khi bị bắt cóc giờ tất cả đều không thấy, nàng cũng kinh ngạc tình cảm chính mình lại có thể chuyển biến nhanh như vậy, nàng đối với hần không còn có cảm giác gì.

“Người cũng biết các phóng viên thích đặt chuyện đưa tin...” Trịnh Quỳnh An biết nhất định là do báo chí nhảm chán đưa tin dẫn đến loại hậu quả này.

“Phải không? Kia cũng chẳng phải là do người cho bọn họ hảo đề tài.”

Nàng mỗi một câu đều mang theo móc khóa, vẻ mặt cũng không bối rối. Trịnh Quỳnh An thiếu chút nữa hoài nghi nữ nhân này có phải là Đỗ Tuyết Dương hay không.

Phương Đằng cười lạnh nhìn bọn họ, thập phần vừa lòng Tuyết Dương biểu hiện ra ngoài bình tĩnh. Trịnh Quỳnh An lúc này như bị đưa lên thiết bản.

“Người như thế nào tìm được ta?” Tuyết Dương nghĩ nàng không hề để lại tin tức nào cho hần, nàng cùng Phương Đằng cũng vừa mới trở lại Tsim Sha Tsui, Trịnh Quỳnh An không có khả năng nhanh như vậy tìm đến nàng.

“Thủ hạ của ta trong lúc vô tình trông thấy hành tung của người, một đường theo lại đây, mới phát hiện biệt thự này của Phương gia vẫn chưa làm xong, cứ nhiên chính là nơi đặt chân của bọn cướp.” Trịnh Quỳnh An ngẩng đầu trừng mắt nhìn Phương Đằng liếc mắt một cái. Quả nhiên là tiểu tử Phương gia làm, đem nữ nhân của hần bắt đi, làm cho hần mất mặt ở hôn lễ. Tốt lắm, chuyện này thật không thể bỏ qua.

“Chuyện phụ thân ta người biết không?” Tuyết Dương vội vàng hỏi.

“Trước mắt cha ta ra mặt xử lý, chờ một chút ta đưa người trở về...” Trịnh Quỳnh An một tay kiên quyết nắm trên vai nàng, hành động mười phần bảo hộ.

“Ai nói Phương gia này có thể cho các người quay lại tự nhiên?” Phương Đằng mở miệng. Trước kia đối Trịnh Quỳnh An không có cảm giác đặc biệt gì, nhưng hôm nay đôi mắt lại không tự chủ mà chán ghét tới cực điểm, hơn nữa hắn chỉ nắm trên vai Tuyết Dương cũng đủ thấy chương mắt thế nào.

“Hừ! Họ Phương kia, người bắt cóc Tuyết Dương đã chọc giận chúng ta, đừng tưởng rằng có Tường Hòa Hội Quán làm chỗ dựa vững chắc chúng ta cũng không dám động tới người, hôm nay ta càng muốn ở trong này quay lại tự nhiên, xem người có thể làm thế nào?” Trịnh Quỳnh An không hề cố kỵ hình tượng mình ở trước mặt Tuyết Dương, ngay cả tên bang phái đều nói đi ra.

“Vậy người liền thử xem xem!” Phương Đằng cố tình khiêu khích.

Tuyết Dương xem Trịnh Quỳnh An thủ hạ gần hai mươi người, không khỏi lo lắng Phương Đằng phải như thế nào chống đỡ đám người này. Nàng lo lắng quay đầu nhìn hắn một cái, trong mắt tất cả đều là thân thiết.

“Người nghĩ rằng ta và người không dám? Tuyết Dương, người đi trước đi!” Trịnh Quỳnh An đẩy người Đỗ Tuyết Dương, muốn nàng lên xe trước.

“Tuyết Dương, trở về.” Phương Đằng thẳng người đứng ở cửa, kêu trụ nàng bước ra cước bộ.

“Ta...” Nàng muốn trở về nhìn xem ba, nhưng vì sao Phương Đằng kêu nàng, nàng liền nhịn không được muốn nhào tới ôm hắn?

Trịnh Quỳnh An không phải ngốc tử, hắn thế nào cũng nhìn ra Tuyết Dương cùng Phương Đằng trong lúc đó đều có chút giống như có tình ý, trong lòng càng thêm cuồng nộ. Phương Đằng này không chỉ bắt trói vợ tương lai của hắn, tựa hồ còn đã động lòng nàng. Hắn hung hăng trừng mắt nhìn Tuyết Dương đang chần chờ, lớn tiếng mắng: “Người còn chờ cái gì? Hắn là tên trướng thối bắt cóc người, là hung thủ gián tiếp giết phụ thân người. Hắn cùng người Tường Hòa Hội Quán cấu kết ra kế hoạch chính đồ chúng ta, phụ thân người đến bước đường sắp phá sản, còn nhẫn tâm giết chết hắn, người cư nhiên còn luyến tiếc không muốn rời đi, người không phải điên rồi?”

“Người nói là sự thật? Thật sự là người Tường Hòa Hội Quán làm?” Tuyết Dương tâm bị lay động, suy đoán của nàng trở thành sự thật, việc phụ thân tử Phương Đằng cũng có phần?

“Đương nhiên, chúng ta đã nắm chứng cứ trong tay, Tường Hòa Hội Quán sắp sửa vì sự kiện này trả giá thảm trọng.” Trịnh Quỳnh An đắc ý nghênh mặt, lúc này đây, hắn nhất định phải chính đồ Ngũ Hành Kỳ Lân.

“Thật vậy chăng? Thật là các người làm sao?” Tuyết Dương quay đầu nhìn Phương Đằng cái gì cũng không giải thích, đau lòng như kim đâm.

“Người tin tưởng hắn trong lời nói?” Mới khen ngợi nàng thông suốt, nàng lại biến trở về ngoan cố, Phương Đằng mặt không chút thay đổi chỉ trích nàng mà không nói gì.

“Ta muốn trở về điều tra rõ, nếu thật là người của người làm, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người.” Nàng cơ hồ dùng hết toàn thân khí lực mới thốt ra được những lời này. Không ai so với nàng rõ ràng hơn cảm giác của nàng giờ khắc này, vừa mới yêu thương hắn giờ lại hận hắn, tâm giống như bị cái gì chia thành hai nửa, đau tới tứ chi bách hải, vô lực lảng tránh.

“Ta sẽ không cho người đi.” Nàng đi, sự tình hội càng phiền toái, hắn không nghĩ sẽ để Trịnh Quỳnh An đem toàn bộ sự kiện làm phức tạp hóa.

“Vậy phải xem người có năng lực thần kỳ như trong truyền thuyết không.” Trịnh Quỳnh An ủng trụ Tuyết Dương đi, lập tức ý bảo thủ hạ động thủ.

Hai mươi người thân hình cao to xoa tay, đi từng bước đến Phương Đằng, xúm lại, tính làm đau hắn một chút.

Phương Đằng vọt người lên, cánh tay sớm vận sức chờ phát động, quyền hắn ra trong nháy mắt, trên cánh tay phải, hình xăm kỳ lân tựa như kỳ lân thú hiện rõ ràng, hướng đến địch nhân, gắng sức ra tay khí thế.

Tuyết Dương nín thở nhìn hấn đánh bọn chúng, nàng vẫn không biết Phương Đằng thân thủ lại tốt như vậy, vài quyền cước cùng phản đá, thủ hạ Trịnh Quỳnh An đã muốn mất mạng, tám người đã ngã xuống đất không dậy nổi, mà Phương Đằng lực đạo như không có chút dấu hiệu suy xuyễn, ngược lại càng đánh càng dũng, chỉ nghe vài tiếng kêu la trong cổ họng, bốn người lại ngã xuống, một mình hấn đã đủ giữ quan ải, vạn người cũng không địch lại, tư thái anh dũng, mê huyền Tuyết Dương mắt cùng tâm, nam nhân như vậy, nếu không yêu thương hấn thật quá khó khăn.

Trịnh Quỳnh An mắt thấy thủ hạ nhất nhất bị thua, thấp giọng rửa một tiếng, theo bên hông xuất ra một khẩu súng nhắm ngay Phương Đằng, tính trước hạ hai đùi hấn rồi nói sau.

“Dừng tay!” Tuyết Dương hoảng sợ bắt lấy tay hấn, không cho hấn thương tổn Phương Đằng, kết quả “phanh” một tiếng, viên đạn mất chính xác, bắn trúng đại môn tường vây quanh, thạch tiết bay tán loạn, cũng chấn đắc mọi người đình chỉ động tác.

“Người làm gì?” Trịnh Quỳnh An tức giận một phen đẩy Tuyết Dương ra, tính nết cuồng bạo rốt cục bùng nổ. Hấn nghiêng răng nghiêng lợi lại lần nữa muốn đả thương người.

Nhưng Phương Đằng so với hấn còn nhanh hơn, mau lẹ lấy ra súng lục sau thắt lưng, trước phát đoạt nhân bắn ra viên đạn, tinh chuẩn làm rơi súng trên tay Trịnh Quỳnh An, hơn nữa lại chưa thương tổn đến hấn dù chỉ là một ngón tay.

Trịnh Quỳnh An sợ tới mức chân vô lực mềm nhũn ra, không nghĩ tới Thổ kỳ lân thân thủ phi phàm như trong truyền thuyết đã lưu, hấn hôm nay cuối cùng cũng được mở mắt.

“Dừng nữa đánh!” Tuyết Dương lớn tiếng kêu, rốt cuộc chịu không nổi hai người bọn họ vì nàng liều mạng, hơn nữa lòng của nàng rõ ràng hướng Phương Đằng, nếu hấn thật sự bị đánh trúng, nàng nhất định sẽ ngắt xủ ngay tại đây.

“Tuyết Dương...” Phương Đằng hơi thở vững vàng không giống vừa mới trải qua một trận chiến, hấn lo lắng nhìn Tuyết Dương một hồi, nghĩ nếu ở Đồ gia nàng cũng sẽ không có tự do.

“Ta nhất định phải đi, người đừng khó xử ta, chờ sự tình tra ra manh mối, ta sẽ quyết định nên làm như thế nào.” Nàng nghĩa vô phần cố hướng ra xe Trịnh Quỳnh An, không phát hiện phía sau Trịnh Quỳnh An thắng lợi cười gian.

Phương Đằng không lại ngăn trở, nếu nàng kiên trì phải đi, hấn cũng không thể nói gì hơn. Toàn bộ sự kiện, hấn sớm muộn gì cũng phải kiểm Đằng Tuấn hỏi rõ, về phần Tuyết Dương, hấn sẽ không lại làm cho nàng giống Quan Cẩn Chi dễ dàng rời hấn đi như vậy liên nguy đến tính mệnh, hấn thề, vô luận như thế nào, hấn nhất định phải đem nàng mang về bên người.

10. Chương 06

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE MicrosoftInternetExplorer4

/* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:“Table Normal”; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-qformat:yes; mso-style-parent:“”; mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt; mso-para-margin:0cm; mso-para-margin-bottom:.0001pt; mso-pagination:widow-orphan; font-size:10.0pt; font-family:“Calibri”,“sans-serif”; mso-bidi-font-family:“Times New Roman”;}

Chương 6

Tuyết Dương cùng Trịnh Quỳnh An hôn lễ lần thứ hai rốt cục lại được cử hành, có mặt nhiều thuộc hạ thân thiết, lúc này đây Trịnh Hồng Đạt đem hội trường thiết lập tại khách sạn hấn đầu tư, hơn nữa trong ngoài tăng số người bảo vệ lên rất nhiều, đem toàn bộ hội trường phòng bị một giọt nước cũng có thể nhìn ra,

thậm chí người phục vụ, chiêu đãi ở hội trường đều là hần tự mình chọn lựa, không cho phép người lạ tự ý ra vào.

Tuyết Dương sáng sớm đã bị đưa đến khách sạn, mỹ dung sư cùng tạo hình thiết kế sư đều đến khách sạn giúp nàng, mất một buổi sáng, hình tượng tân nương của nàng mới đại công cáo thành.

Tuyết Dương đối với hôn lễ thứ hai này cảm giác châm chọc, cũng có nhiều lắm không cần, từ đầu tới đuôi nàng không có ra ý kiến gì, mọi chuyện đều tự Trịnh gia thu xếp, dù sao ở Đỗ gia nàng đã là người thừa, nên làm như thế nào nàng cũng không kinh nghiệm, không bằng hết thầy giao cho Trịnh Quỳnh An để ý đến, nàng ngược lại rơi vào thoải mái.

Yên lặng nhìn chính mình trong gương, tuy rằng áo cưới này so với lần đầu tiên cũng không sai biệt mấy nhưng Tuyết Dương tâm tình lại hoàn toàn bất đồng. Người trong gương như trước xinh đẹp đoạt nhân nhưng giờ sắc mặt lại tái nhợt gầy yếu, căn bản không có nửa điểm giống tân nương sắp được gả nên không hề có không khí vui mừng. Trong mắt hiện rõ tia sầu, ánh mắt xám xịt làm cho thu mâu mất đi sáng rọi, vẻ bề ngoài tinh xảo tạo nhả nhưng trên môi lại không mang một tia ý cười, chỉnh thể xem ra, nàng rõ ràng một thân lụa trắng lễ phục, lại giống như tham gia tang lễ...

Nàng vĩnh viễn sẽ không nở nụ cười. Như thế nào tác động khoe miệng, như thế nào mở rộng cửa lòng, động tác đó nàng sớm đã quên, vui sướng của nàng đã phong bế, năm tháng sau này, nàng chỉ là đem cái xác không hồn này qua ngày, tận nghĩa vụ đem xí nghiệp Đỗ thị chống đỡ lên, sau đó, tâm nguyện duy nhất chính là tra ra hung thủ sát phụ, tự tay thay phụ thân báo thù.

Phụ tử Trịnh thị với cái chết của ba nàng thật không có liên quan? Nàng đối với chuyện này vẫn là thái độ trì hoãn lại, nàng đã âm thầm phái trinh thám đi điều tra rõ chân tướng, nàng sẽ không bao giờ tin tưởng lời nói của bất luận kẻ nào, chỉ cần chứng cứ. Một khi chân tướng xuất hiện, cho dù Trịnh Quỳnh An đã là trợ thủ của nàng, nàng cũng sẽ bắt hần phải trả giá.

Đúng vậy, nàng trở nên kiên cường hơn, không cần dựa vào bất luận kẻ nào, chỉ trông cậy vào chính mình.

Tối hôm qua, luật sư của phụ thân đã mang đến văn kiện chứng minh di sản mẫu thân để lại cho nàng, giáp mặt hướng nàng giải thích về số lượng tài sản nàng kế thừa, khi số liệu hiện ra trước mặt nàng, nàng mới kinh ngạc phát hiện, nguyên lai nàng chính là cái gốc tai họa.

Cổ phiếu, điền sản, châu định cùng với tài sản hải ngoại, nhiều vô số, ít nhất cũng có đến mấy trăm triệu, trong đó còn không bao gồm giá trị thực của xí nghiệp Đỗ thị và chứng từ đất đai của Đỗ Gia Vân. Hiện tại di sản khổng lồ này tất cả đều thuộc danh nghĩa của nàng, chỉ có ba chữ Đỗ Tuyết Dương có thể sai khiến làm người khác trở thành phú tài.

“Nhưng là mẫu thân người sợ phụ thân người lấy danh nghĩa là người giám hộ di sản của nàng, nên bỏ thêm vào phần ngoại lệ, người phải sau khi kết hôn mới có thể sử dụng số tiền này, hơn nữa mặc kệ là bán đi hay đầu tư, đều phải có người cùng người kết hôn với người tự tay kí tên.” Luật sư sau lại bổ sung thêm điểm này.

“Cùng ký? Vì sao?” Nàng không rõ.

“Mẫu thân người từng nói nàng không hy vọng người vì tiền mà qua loa kết hôn, nàng hy vọng người có thể tìm được một nam nhân tình đầu ý hợp, tâm linh tương khắc cộng tổ gia đình, nàng cố ý dùng phương pháp này để ổn định hôn nhân của người.”

“Phải không?” Nàng càng hồ đồ, mẹ trong đầu rối cuộc suy nghĩ cái gì?

“Đúng vậy, đây còn có một hạn chế, hôn nhân của người một khi chấm dứt, nói cách khác sau khi ly hôn, quyền sử dụng tài sản lại lần nữa đình chỉ, thẳng đến khi người tái hôn.”

“Trời! Đây căn bản là phá hư hôn nhân của ta. Nếu ta chết đi thì sao?” Mẹ cũng không nghĩ đến điểm này sao?

“Tiền sở hữu này tự động sẽ quyên cấp cho hội từ thiện.”

“Không thuộc của trợ thủ ta?” Nàng nhướn mi lên hỏi.

“Đúng vậy, trừ phi người ký tên, nguyện ý chuyển dời đến danh nghĩa hần.”

Luật sư trong lời nói làm cho nàng trong lòng nổi lên từng đợt gợn sóng, mơ hồ có gì đó hiện lên trong tâm trí, nhưng nàng lại tìm không được trọng điểm.

Luật sư đi rồi, Trịnh Quỳnh An từng yêu cầu xem qua phần tư liệu kia, nhưng bị nàng cự tuyệt. Hần trong mắt hiếu kỳ cùng dục vọng tràn đầy quá mức làm cho nàng nổi lên tâm phòng bị.

Liên bởi vì như thế, nàng phải đặc biệt cẩn thận, giác quan thứ sáu của nàng nói cho nàng biết nhất định còn có thể có chuyện phát sinh. Hơn nữa, lúc này đây toàn bộ là nhằm vào nàng mà đến, nàng không thể lại giống như một thiên kim tiểu thư cái gì cũng đều không hiểu, sống mơ hồ. Nàng tỉnh lại, tự nói không thể lại để cho người khác nắm dẫn đi.

Nhận thức lại làm cho nàng nhớ tới Phương Đằng, hần đã đi vào số mệnh của nàng, hần liền cường điệu điểm ấy, hần kích thích nàng, đánh thức nàng, đơn giản là muốn nàng sử dụng đầu óc, không cần giống một con búp bê chỉ lo một ít vật chất thỏa mãn không có ý nghĩa gì, mà không mở ra tâm nhìn thế giới quanh mình...

Không được. Nàng không thể còn muốn nghĩ tới hần.

Tuyết Dương vội vàng muốn cắt đứt hình ảnh gợi cảm cùng mị lực, khuôn mặt tuần tú sắp hình thành trong đầu. Nàng không thể làm cho hần lại lần nữa xâm nhập, cả một đêm trong mộng cùng hần dây dưa liên đủ mệt mỏi, nàng không cần ngay cả ban ngày cũng chịu hần bài bố, nàng muốn khác đi...

Một cái thân thấp ngực hắc y nữ lang lén lút vào cửa, Tuyết Dương đột nhiên quay đầu, chống lại một đôi lãnh diễm băng mâu, đối phương tựa hồ đang đánh giá nàng, sau đó khinh miệt cười.

“Quả nhiên giống búp bê!”

“Người là ai?” Thủ vệ ngoài cửa làm sao có thể để một nữ tử xa lạ vào cửa.

“Đừng hoài nghi, nhóm thủ hạ bên ngoài của Quỳnh An cùng ta rất quen thuộc, cho nên ta mới có thể tiến vào nhìn một cái chuẩn tân nương.” Nàng kia tán liệt như hạt tiêu, môi đỏ mọng lộ ra một chút ghen tị, một chút lại giống như không ghen tị.

Quỳnh An? Nữ nhân này kêu không khỏi quá mức thân mật. Tuyết Dương mặt không chút thay đổi ngồi ở ghế, chờ nàng chủ động nói lên ý đồ đến đây của mình.

“Người suy nghĩ, ta cùng Trịnh Quỳnh An là quan hệ gì đúng không?” Nữ nhân kiêu ngạo kia thoát ra một tia nhạo báng, tiến đến một bên giường lớn ngồi xuống dưới.

Tuyết Dương dùng trầm mặc thay thế trả lời.

“Nói cho người biết cũng được, ta gọi là Tương Thanh Dong, là tình nhân của Quỳnh An.” Nàng nói thẳng thân phận của mình.

“Ta ở báo chí đã xem qua người.” Tuyết Dương nghĩ tới, nàng mắt tích mấy ngày nay, Trịnh Quỳnh An cùng uống rượu, thưởng ngoạn với mộ quốc sắc thiên hương, nguyên lai chính là nữ nhân này.

“Phải không? Người đã sớm biết ta, vậy mà lại có ý gả cho công tử Trịnh Quỳnh An?” Tương Thanh Dong ỏi ra một ngụm nhạo báng, nhìn chằm chằm nàng xem.

“Hần yêu đương bao nhiêu tình phụ đều cùng ta không quan hệ, dù sao, người cần chú ý danh xưng Trịnh phu nhân tuyệt đối không phải là người.” Tuyết Dương lời nói như hắt nàng một gáo nước lạnh vào đầu.

Tương thanh dong ngây ngẩn cả người. Từ lời kể của Trịnh Quỳnh An, thiên kim Đỗ gia cũng không như vậy nhanh mồm nhanh miệng. Nàng thực tại lắp bắp kinh hãi.

“Chẳng lẽ người không ngại hần tiếp tục cùng ta lui tới?” Nàng không tin nàng ta hội thờ ơ.

“Xin cứ tự nhiên, nếu có thể, người liền tận lực triển tả hần tốt lắm, đỡ phải hần không chỗ phát tiết tùy tiện tìm nữ nhân.” Tuyết Dương không mang theo cảm tình gì trả lời.

Tương Thanh Dong bị nàng nói lý, coi rẻ liền lên cơn giận dữ, nàng ta đem nàng biến thành một nữ nhân đề tiện, chuyên thay nam nhân làm ấm giường.

“Trịnh Quỳnh An thật sự là không có mắt, hần cư nhiên còn tưởng rằng người chỉ là một gia miêu ngoan ngoãn dịu dàng!”

“Đừng quên, gia miêu cũng có trảo.” Nàng lạnh lùng đỉnh trở về.

“Người...”

“Thanh Dong, ai cho người vào đây?” Trịnh Quỳnh An vội vàng đi vào trong phòng nghỉ, hần ở đại sảnh vừa nghe thuộc hạ báo là nàng đến chúc mừng liền biết sự tình không ổn.

“Ta đến chúc mừng. Như thế nào? Người bạn trên giường của ta kết hôn, ta không thể tới tham gia hôn lễ sao?” Tương Thanh Dong cố ý tiến gần hần, móng tay sơn bóng không biết tiết chế sờ lên hai má Trịnh Quỳnh An.

“Đừng quá mức!” Trịnh Quỳnh An mắt nguy hiểm nheo lại. Hần rất hiểu nàng, thứ không có được liền muốn đập đổ nên mới có thể đến nơi đây tìm Tuyết Dương thị uy, ý định phá hư hôn lễ này cho hả giận. Nhưng là nàng đã xem nhẹ rồi, hần hôm nay không thể không cười Đỗ Tuyết Dương, hơn nữa hần – Trịnh Quỳnh An cho tới bây giờ cũng không chịu hoan tràng nữ tử kiểm chế.

“Ta quá mức? Trịnh Quỳnh An, người có lương tâm hay không? Là người trước đến gây chuyện với ta, như thế nào, ngoạn ngấy liền vỗ vỗ mông bỏ đi, tìm một nữ nhân khác kết hôn?” Tương Thanh Dong khẩu khí giống như chính mình bị chồng ruồng bỏ, bị vắng vẻ, còn không hết hy vọng nghĩ đến có thể vãn hồi tâm của tình lang.

“Nói xong chưa? Lại nói hươu nói vượn, ta sẽ gọi người đuổi người ra ngoài!” Hần hất tay nàng ra.

“Người...” Tương Thanh Dong vì hần tuyệt tình mà thương tâm, ngây ngẩn cả người.

“Đừng giống một diên phụ đến nơi đây đào mỏ, cổn!” Kế hoạch hảo hảo lại sinh biến cố, Trịnh Quỳnh An cẩn thận nhìn Tuyết Dương liếc mắt một cái, phát hiện nàng cư nhiên không chút nào để ý nhìn bọn họ.

“Hảo... Người giỏi! Đừng tưởng rằng một cước đem ta đá đi là xong việc, chờ coi, ta sẽ không dễ dàng bỏ qua, tuyệt không!” Tương Thanh Dong nói xong liền lão đảo đi ra ngoài, toàn thân bàng hoàng không cam lòng mà uất giận, khiến cho không khí cũng lay động.

Trịnh Quỳnh An sau khi đuổi được nàng ra, mới xoay người hướng Tuyết Dương cười nói: “Một nữ nhân diên, không dọa đến người chứ?”

Hoàn hảo. Đây mới chính là con người thực của Trịnh Quỳnh An, nữ nhân đối hần mà nói so với rác còn không bằng.

“Chỉ còn nửa giờ nữa là hôn lễ bắt đầu, muốn ta ở lại cùng người không?” Trịnh Quỳnh An không yên tâm để nàng một mình ở trong này, ai biết được họ Phương kia có thể hay không lại đến làm rối.

“Không cần, để ta một mình yên lặng một chút.” Tuyết Dương càng lúc càng không thể chịu được đối mặt hần, tuy rằng nàng sẽ gả cho hần, nhưng việc này cũng không chứng tỏ nàng hội nhận hần.

“Cũng tốt, ta đây đi ra ngoài trước.” Nói với giọng mềm mại, Trịnh Quỳnh An phẫn nộ đi ra cửa. “Hy vọng người sẽ không lâm trận bỏ chạy.” Hần lại dặn dò một lần.

“Người liền như vậy sợ ta chạy thoát? Nếu ta không đáp ứng gả cho người, người không phải sẽ cưỡng bức ta đi vào khuôn khổ?” Tuyết Dương đưa lưng về phía hần, lạnh lùng hỏi.

Trịnh Quỳnh An không ngờ câu này nàng vừa hỏi, biến sắc, sau một lúc lâu mới trấn định hỏi: “Người làm sao có thể nghĩ như vậy?”

“Bởi vì ta là vì một đồng tài phú nên mới trở thành tân nương.” Nàng chậm rãi quay đầu nhìn hần, “Chẳng lẽ người không phải vì cái này mới cùng ta kết hôn?”

“Này... Người nghĩ đi đâu vậy?” Hần cười cười ý muốn che dấu.

“Tài sản của ta chỉ có chờ sau khi ta kết hôn mới có thể sử dụng, điểm này người hân là đã sớm biết?” Nàng thử phản ứng của hân.

“Này... Ta là theo lời cha ta mới biết được.” Hân đem sự tình giao hết lên người Trịnh Hồng Đạt.

Chuyện này thuộc loại cơ mật của gia đình, ba lại cứ nhiên nói cho phụ tử Trịnh gia biết, vì sao? Tuyết Dương tại thời điểm này đối với rắc tâm của phụ thân cảm thấy khó hiểu. Trịnh Quỳnh An là Đỗ Gia Vân tìm đến, chẳng lẽ toàn bộ sự kiện đều không phải là đơn thuần, phụ thân muốn hại người? Hân cùng Trịnh Hồng Đạt trong lúc đó hiệp nghị đến tột cùng là cái gì?

Bỗng nhiên, nàng lại nhớ tới khi phụ thân giới thiệu Trịnh Quỳnh An cho nàng, sắc mặt rất hưng phấn, khi đó nàng không phát hiện gì, nhưng hiện tại một hồi nhớ tới, lại có một loại cảm giác bị người ta sắp đặt sẵn.

“Cha ta sớm đã nhận thức các người?” Trước kia nàng có thể mơ hồ sống, hiện tại cũng không thể không cẩn thận.

“Không... Ước chừng một năm trước mới ở Indonesia nhận thức.” Trịnh Quỳnh An chú ý tới hoài nghi của nàng, trả lời phi thường cẩn thận.

Chỉ mới nhận thức một năm lại yên tâm đem nữ nhi gả cho?

“Người muốn biết cái gì? Lo lắng phụ thân người đem người bán?” Trịnh Quỳnh An phản thủ vì công, đi trở về bên người nàng, ôn nhu nắm lấy tay nàng, “Yên tâm, gả cho Trịnh gia người sẽ không chịu khổ, người cho là phụ thân người có thể cho con gái hân một hôn nhân không hạnh phúc sao? Ta đã hướng phụ thân người cam đoan là sẽ chiếu cố người cả đời, cho nên người chỉ cần an tâm theo ta là được.” Đương nhiên, chủ yếu là ngoan ngoãn nghe lời. Hân ở trong lòng bổ sung.

Tuyết Dương phút chốc rút tay về, cảnh giới theo dõi hân.

Ngoài cửa thủ vệ gõ cửa, cách ngoài cửa hô: “Thiếu gia, hôn lễ sắp bắt đầu, mời vào lễ đường!”

“Đã biết.” Trịnh Quỳnh An lộ ra thắng lợi tươi cười, nâng Tuyết Dương dậy, chắc chắn tiểu cừu đã trốn không thoát khỏi lòng bàn tay hân.

Tuyết Dương lúc này mới bắt đầu khẩn trương, lúc này toàn bộ đều đáng ngờ, nàng thật sự không có tâm tình sắm vai tân nương, nhưng tên đã trên dây không thể không bắn, nàng hiện tại là đâm lao phải theo lao, chỉ có thể kiên trì chống đỡ đi xuống.

Cùng Trịnh Quỳnh An theo thang máy xuống lầu, đi hướng tới cửa lễ đường xa hoa trong khách sạn, nàng hoảng hốt chợt có ảo giác chỉ cần vào cánh cửa kia, nàng sẽ không thể thoát được.

Làm sao bây giờ? Nàng rốt cuộc nên làm gì bây giờ?

“Qua nửa giờ nữa, Trịnh Hồng Đạt sẽ có chuyện kinh hỷ ngoài ý muốn.” Vũ Bộ Vân chờ kết quả này lâu lắm rồi.

“n, hy vọng trái tim của hân cứng một chút, nếu không khả năng hội cần một chiếc xe cứu thương.” Lâm Kiếm Hi khóe miệng có ý cười.

“Nếu hân biết người của hân ở Đông Nam Á đã bị tiêu diệt, thuốc phiện của hân bị đốt sạch, hưng trí tham gia hôn lễ nhất định đại giảm.” Đinh Dục cũng đối với thành công lần này của Tường Hòa Hội cảm thấy vừa lòng.

“Hơn nữa thủ hạ của hân đấu tranh nội bộ, cùng bọn họ giao dịch đã lấy được danh sách vài người giao cho cảnh sát, loại kích thích này đối với một lão nhân hơn sáu mươi tuổi mà nói có hơi mạnh một chút.” Lau cặp kính đen, đối với năng lực làm việc gần đây của bọn thủ hạ có chút tán thưởng.

“Hừ! Cỡ như hân mà cũng tưởng có thể cùng chúng ta đấu, thật phi lý!” Vũ Bộ Vân ngạo nghễ ngẩng đầu lên, khinh thường nói.

“Ta nghĩ, làm cho hấn chuyện ngoài ý muốn, có thể là kế tiếp chúng ta sẽ đưa hấn lễ vật.” Giang Trùng tay cầm băng ghi âm quơ quơ, đó là đoạn âm ghi lại của cuộc trò chuyện của Đỗ Gia Vân trước khi, bên trong là Trịnh Hồng Đạt muốn hấn xuất môn đối thoại.

“Còn có này.” Lâm Kiếm Hi đem một phần tư liệu đặt trên bàn, đó là biển số đẹp của một chiếc xe tư gia, cùng với bối cảnh giả điều khiển. Tường Hòa Hội Quán đã tra ra người điều khiển xe là Thiên Hồng, cũng là thủ hạ đắc lực của Trịnh Hồng Đạt.

“Như vậy, có phải hay không nên xuất phát?” Lâm Kiếm Hi thích nhất xem người khác thống khổ, nhất là địch nhân.

“Đợi chút, Phương Đằng rốt cuộc chạy đi đâu rồi? Hấn thật sự không đi đem Đỗ Tuyết Dương về àh?” Vũ Bộ Vân không hiểu hấn, rõ ràng yêu thương, lại cam tâm ở một bên xem nữ nhân mình âu yếm gả cho người khác.

“Đằng Tuấn đã đi tìm hấn. Hôm kia hấn tựa hồ muốn xông vào Đỗ gia, nghe nói khi trở về bả vai bị thương.” Đinh Dực nhắc tới hấn liền nhủu mày, Phương Đằng gần đây cảm xúc rất quý dị, hấn luôn luôn tùy hứng tiêu sái, không chịu câu thúc, nhưng lần này đối mặt Đỗ Tuyết Dương, hấn lại lần nữa biểu hiện đặc tượng cái do dự nam nhân, mọi người lo lắng suông rồi.

“Hấn có thể hay không muốn từ bỏ chuyện uyên ương này, đơn giản chỉ là bỏ mặc, buông tha...” Vũ Bộ Vân nhủu mày hiện rõ mấy cái nếp nhăn trên trán, lo lắng hội lộng xảo thành chuyện.

“Sẽ không, chân chính yêu thương một người thì sẽ không hội xem thường buông tha.” Giang Trùng rất kinh nghiệm về phương diện này. Hấn cùng Phương Đằng trong lúc đó truy đuổi còn không phải dựa vào hấn tính nhẫn nại mới làm xong?

“Phải không? Nhưng lúc này tình huống cũng không phải đơn giản như vậy, các người đã quên, hấn cùng chính hấn tâm đang chiến đấu.” Vũ Bộ Vân nói lên nhất châm kiến huyết.

“Người là nói... Cẩn Chi?” Giang Trùng sờ cằm, có chút đắm chiêu.

“Cũng không phải là..., Đỗ Tuyết Dương không phải Quan Cẩn Chi, Phương Đằng nếu không nhận rõ điểm này, sẽ không đi ngăn cản hôn lễ.” Vũ Bộ Vân nhún nhún vai.

“Nói cũng đúng.” Lâm Kiếm Hi phụ họa gật đầu.

“Như vậy, Đằng Tuấn phải như thế nào thuyết phục hấn?” Đinh Dực điểm thượng một cây yên, thở dài.

“Đằng Tuấn tuyệt đối sẽ không ‘thuyết phục’ hấn, người đã quên, hấn là người am hiểu nhất là dùng ‘phép khích tướng’!” Giang Trùng mỉm cười.

“Đúng vậy, ta đã quên, tiểu tử kia là người tâm cơ thâm hậu...”

“Không, phải nói là âm hiểm, gian trá, bảo thủ, lòng dạ hẹp hòi, tự cho là đúng, khó chơi...” Vũ Bộ Vân bổ sung thêm một ít hình dung từ có vẻ chuẩn xác.

“Bộ Vân, để ý những lời này, nếu để hấn nghe thấy, hấn sẽ cho người đẹp mặt.” Đinh Dực nhin không được nở nụ cười.

“Hấn hiện tại không ở đây, nếu thực nghe thấy, ta liền quỳ xuống hướng hấn dập đầu ba cái.” Vũ Bộ Vân cười nhạo một tiếng, dẫn đầu đi ra mấy tính trung tâm.

“Đi thôi! Ta tin tưởng khi chúng ta đến hội trường hôn lễ, Đằng Tuấn đã đem Phương Đằng đến.” Giang Trùng lắc đầu, thật không biết Vũ Bộ Vân cùng Đằng Tuấn hai người này điểm nào nhất phạm hướng.

“Ta đã muốn chờ không kịp xem hai người bọn hấn đánh nhau.” Lâm Kiếm Hi luôn một bộ dáng không đếm xỉa đến, nhẹ nhàng khoan khoái.

“Đừng lộ ra ý xấu, để ý người đi, không chừng sẽ là mục tiêu kế tiếp của Đằng Tuấn.” Lần này là Phương Đằng, tiếp theo là ai? Đinh Dực trầm nghĩ.

“Ta cùng hấn nước giếng không phạm nước sông.” Lâm Kiếm Hi có vẻ thực thong dong.

“Ai nói nước sông sẽ không bao phủ nước giếng.” Giang Trùng trêu chọc xem xét hần.

“Muốn đi hay không?” Nói quá xa rồi. Lâm Kiếm Hi chạy nhanh chuyển hướng đề tài. Hần cũng không hứng thú cùng Đằng Tuấn chơi trò chơi.

Ba người đi ra tầng hầm ngầm, lên xe, hướng hội trường hôn lễ hai nhà Trịnh, Đỗ phóng đến.

Về phần Phương Đằng, khi Đinh Dực và bọn họ đang bàn luận về hần thì hần đang ngồi ở pub của hần uống rượu. Đây là pub mà tự hần trang hoàng, là địa bàn của riêng hần, không thuộc Tường Hòa Hội Quán, cũng không thuộc Phương thị kiến thiết, chỉ thuộc mình hần, mỗi khi tâm tình không tốt là lúc ở trong này nhất định tìm được hần.

Ban ngày pub thường khóa cửa không buôn bán nhưng Đằng Tuấn vẫn là dễ dàng mở ra, tự tiện tiến vào thế giới của Phương Đằng.

Ở quầy bar một cái bóng đen cô độc lẳng lặng uống rượu, cũng không ngẩng đầu lên đã biết thân phận người tới.

“Người tới làm gì?” Phương Đằng ý nghĩ thanh tỉnh, nhưng tâm đã say.

“Nhìn xem.” Đằng Tuấn cười ngồi xuống một chiếc ghế cao, vừa vặn đối mặt Phương Đằng.

“Nhìn cái gì?”

“Xem một người tra tấn chính mình.” Đằng Tuấn tự động thay chính mình châm một chén rượu, nhắm nhấp.

“Đẹp lắm sao?” Người này vĩnh viễn đều là bộ dáng đáng đánh đòn.

“Không tốt lắm, tổng cảm thấy thiếu điểm huyết tinh, con người của ta thích huyết, không thích xem văn nghệ nhảm chán.”

Phương Đằng chậm rãi tọa thẳng thân mình, yên lặng theo dõi hần, sau một lúc lâu mới cười ra tiếng, “Người rất kỳ quái! Luôn dùng phương thức không giống người thường biểu đạt chính mình.”

“Như vậy mới rất độc đáo.” Đằng Tuấn khoe miệng hiện lên ý cười.

“Rất độc đáo là lập dị, ta xem thường.” Phương Đằng phun ra lời lại uống thêm một chén rượu.

“Xem thường lại trừng không chết người, nhưng thật ra... nếu có người thân phận phi phạm, lại không quen nhìn người, khả năng bị hãm hại liền lớn.” Hần nói phong vừa chuyển, thẳng thiết chủ đề.

“Người muốn nói cái gì?” Phương Đằng biết rõ còn cố hỏi.

“Trịnh Quỳnh An mục đích mau đạt tới, chỉ cần Đỗ Tuyết Dương vào Trịnh gia, hần sẽ tìm được phương pháp bức nàng phun ra tài sản khổng lồ, tỷ như... giết nàng!” Đằng Tuấn thưởng thức chén rượu nhưng vẫn thấy được trong mắt Phương Đằng chột lóe ra kinh sợ.

“Đó là chính nàng lựa chọn, cùng ta không quan hệ.” Bốn nữ nhân kia quyết định gả cho họ Trịnh, đó là tự do của nàng, hần đi tìm nàng, biểu đạt thị phi, nàng cố tình còn hiểu lầm hần, tình nguyện tự động nhảy vào cạm bẫy, đối mặt loại ngốc tử này, hần còn có thể làm gì?

“Thật sự cùng người không quan hệ sao?” Đằng Tuấn nghiêng người về phía trước, trong ánh mắt đều là tia bốn cột. “Hoặc là âm hồn Quan Cẩn Chi dẫn đường nàng đi tới hủy diệt...”

“Bậy bạ!” Phương Đằng trong lòng rung mình, lập tức bác bỏ lời nói vô căn cứ của hần.

“Nàng biết nàng cùng nữ nhân trong lòng người bóng dáng rất giống, cho rằng người chính là ở lợi dụng nàng tưởng niệm Quan Cẩn Chi, chính người lại cố tình không thể nhận rõ ràng trong lòng tồn tại rốt cuộc là người nào mới có thể làm cho nàng rời người đi, cho nên nghiêm khắc nói lại nói thì hôn nhân này là người gián tiếp tạo thành.”

“Người...” Muốn nói hần liệu sự như thần, vẫn là có thể nhìn thấu lòng người. Phương Đằng bị hần nói trúng tâm sự, ngực lại đau nhói.

“Ta không cùng người tranh cãi, Đỗ Tuyết Dương lấy hay không lấy chồng tốt thật sự không liên quan chuyện của ta, người muốn chính mình hại nàng bị giết sao, không cần chờ đến lúc không kịp nữa mới hối hận. Nếu vết xe đổ Quan Cẩn Chi còn không thể cho người rút ra một bài học, như vậy, người cứ chờ lại một lần nữa mất đi người người yêu thương.” Tự tự khanh khanh hữu lực, bắn ngay chính giữa hồng tâm, Đằng Tuấn vụng trộm nghĩ không thể không bội phục tài ăn nói chính mình.

Đằng Tuấn trong lời nói giống như thể hồ quán bính, làm cho Phương Đằng tâm tư chợt minh, hẳn rõ ràng sớm biết bóng người trong lòng không phải là Quan Cẩn Chi, mà là sáng ngời tiên sống Đỗ Tuyết Dương, vì sao còn muốn nhân lúc nàng lựa chọn Trịnh Quỳnh An mà ở trong này mượn rượu tiêu sầu?

Ôi trời! Hẳn mới chính là xuân ngọc, nếu Tuyết Dương xảy ra chuyện gì, tâm tư hẳn sẽ rất tốt sao?

Đều là tình yêu làm cho hắn trở nên hồ đồ lùi bước, trước kia hắn tùy tâm sở dục, chỉ cần dự đoán là sẽ đạt được, chưa bao giờ cùng người khác khách khí, nhưng lúc này đây... lúc này đây hẳn rốt cuộc là phát chuyện thần kinh gì?

Hoắc mắt đứng lên, hắn thân thủ bước đi cột lại mái tóc dài, mang theo độc thủ bộ, linh khởi áo khoác, không chút do dự đi hướng ra cửa.

“Uy, người định đi chỗ nào?” Đằng Tuấn nhảy xuống khỏi ghế dựa, sửa lại trường bào trên người.

“Ta muốn đi đem nữ nhân đó lại cướp trở về!” Ánh mắt âm trầm mạnh mẽ, biểu tình cương nghị, Phương Đằng dừng cảm không kềm chế được đã trở lại.

“Không ngại cho ta một chiếc xe tiện lợi để đi chứ?” Tốt lắm, hắn tựa hồ lại thu phục một cái Kỳ lân.

“Lên xe đi! Coi như là hồi báo việc người đánh thức ta.” Phương Đằng phiết phiết đầu, ý bảo hắn theo tới.

“Thực công bằng.” Đằng Tuấn cúi đầu cười mở miệng.

Phương Đằng không muốn nhiều lời, giờ phút này, hắn toàn thân lại tràn ngập thể lực mạnh mẽ. Đỗ Tuyết Dương chỉ có thể là người của hắn, ai cũng đừng nghĩ chạm vào nàng.

Lúc này đây, hắn không chỉ muốn đi “Kiếp hôn” (cướp hôn) mà thôi, nếu có thể, rõ ràng còn có ý định “Kết hôn”.

11. Chương 07 Part 01

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE MicrosoftInternetExplorer4

Chương 7

Năm mươi mét nữa là đến thăm hồng, Tuyết Dương lại giống như rời bỏ thế giới, bộ pháp của nàng trầm trọng, tâm giống như có ai đè, mỗi cử động từng bước, trong lòng như có một khối ép tới làm nàng không thở nổi.

Lễ đường bố trí theo kiểu dáng hôn lễ u Tây, nhóm khách được phân ra hai bên xem lễ, phía trước chính xác là có nhóm mục sư hôn đang chờ đợi trên đài, nàng cách đầu sa, cảm nhận được chung quanh khe khẽ nói nhỏ, cảm thấy chính mình mỏng manh mà vô lực nghe tiếng tim đập.

Rốt cục đi vào trước đài, nàng với làn váy trắng phía sau trải dài trên thảm đỏ, mọi người đều khen nàng xinh đẹp, Trịnh Quỳnh An nghe vậy cảm thấy thật cao hứng.

Mục sư mở miệng nói một bài thuyết dài, Tuyết Dương lại nghe mà như không nghe thấy, lòng của nàng đã bay lạc đến nơi xa xôi nào rồi. Thẳng đến khi Trịnh Quỳnh An nắm cánh tay nàng thúc giục nói: “Nói đi!”

“Nói cái gì?” Nàng mờ mịt ngẩng đầu lên.

“Người nguyện ý gả cho Trịnh Quỳnh An tiên sinh làm vợ chứ?” Mục sư lặp lại một lần nữa.

“Ta...” Nàng nguyện ý sao? Không! Nàng căn bản không thể gả cho hắn! Hai chữ ‘nguyện ý’ thủy chung nói không nên lời, nàng cảm thấy tâm đau như cắt, mỗi một cái mảnh nhỏ trong tâm nàng cũng đều là bóng dáng của Phương Đăng.

Đang lúc mọi người im lặng chờ đợi nàng trả lời, Tương Thanh Dong đột nhiên theo xem lễ tịch thượng đứng lên, chậm rãi đi ra phía trước, cười lạnh nói: “Nàng không muốn.”

Lời này như một nốt nhạc đệm làm ọi người kinh ngạc ồ lên, Trịnh Quỳnh An quay đầu trừng mắt nàng, trầm giọng nói: “Nơi này không cần người lắm mồm, đi ra ngoài!”

“Tân nương thực khó xử, người không thấy sao?” Tương Thanh Dong bước tiếp một bước tới gần hắn, cười đến tà khí.

“Người...” Trịnh Quỳnh An không nghĩ tới nàng sẽ đến làm rồi, tức giận đến nổi cả gân xanh.

“Đỗ Tuyết Dương, người tốt nhất đừng gả cho hắn, bởi vì Đỗ Gia Văn chính là bị hắn giết chết!”

Một câu tựa như sét đánh ngang tai, làm Tuyết Dương thiếu chút nữa ngất. Nàng nói cái gì?

Mọi người hút không khí không dám phát ra tiếng, Trịnh Quỳnh An xoay người, một cái bàn tay hướng tới Tương Thanh Dong, đánh cho nàng ngã sang một bên, khoe miệng chảy ra tơ máu.

“Đủ rồi! Đem nữ nhân này mang ra ngoài.” Trịnh Hồng Đạt thiếu kiên nhẫn, hảo hảo hôn lễ lại bị làm hỏng, thật là muốn chọc giận hắn.

Một đám thủ hạ Thiên Hồng hướng Tương Thanh Dong đi đến, chuẩn bị đem nàng quăng ra khỏi hội trường, nàng lại ra tay trước, lấy ra một khẩu súng lục, một tay kéo Tuyết Dương hây còn sống sờ qua, để ngay trên huyết thái dương của nàng.

“Ai cũng đừng lại đây!” m thanh nàng gầm lên.

Mọi người không dự đoán được nàng có chuẩn bị mà đến, tất cả đều chấn động, một ít tân khách nhất gan đều định tìm đường thoát, trong khoảng thời gian ngắn, hội trường đại loạn, ngay cả vị mục sư kia cũng sớm chuẩn mất.

Tuyết Dương bị nàng phản thủ bắt lấy, huyết thái dương tuy rằng bị chĩa súng vào, nhưng vẫn vội vàng hỏi: “Người vừa mới nói cái gì?”

“Hừ, phụ thân người là Trịnh Quỳnh An giết!” Tương Thanh Dong không ngại lặp lại lần nữa.

“Thật sự?” Ánh mắt của nàng nhìn phía Trịnh Quỳnh An.

“Đừng nghe nàng nói bậy, người cũng biết nàng là có ý định muốn phá hư chuyện của chúng ta...” Trịnh Quỳnh An lập tức phản bác, nhưng lửa giận thiêu hồng ánh mắt, bắn ra một tia sát khí hướng Tương Thanh Dong.

“Hắn đương nhiên hội nói như vậy! Ta nói cho người biết, ngày đó hắn động thủ còn ở chỗ ta cùng ta triền miên một lúc lâu mới đi, luôn miệng nói nếu không phải vì tiền, hắn thực lười cưới cái búp bê người về nhà.” Tương Thanh Dong bất cứ giá nào cũng muốn nói ra, ai bảo Trịnh Quỳnh An đối với nàng bạc tình bạc nghĩa một kỹ nữ bán rượu vốn không có tâm, đây là hắn bức nàng.

“Trịnh Quỳnh An...” Tuyết Dương tâm còn nghi vấn, chính là không nghĩ tới thật là phụ tử Trịnh thị động thủ.

“Đừng nghe nàng, Tuyết Dương, ta là yêu người!” Hắn vừa nói vừa hướng phía sau, điệu bộ muốn thủ hạ bao vây nàng lại.

Lúc này khách cơ hồ đã đi hết, còn lại tất cả đều là người của Trịnh Hồng Đạt.

“Đủ! Không cần nói nữa!” Tuyết Dương phẫn nộ hô to, không nghĩ lại nghe hắn nêu ra thêm lý do ghê tởm nào nữa để thoái thác.

“Tuyết Dương, người tình nguyện tin tưởng một nữ nhân đê tiện, cũng không tin tưởng Trịnh bá bá sao?” Trịnh Hồng Đạt không thể không giúp con nói chuyện. Sớm đã bảo hắn an phận một chút, hắn không nghe, cái này tốt lắm, dẫn đến chuyện truy nguyên cái chết kia còn không phải do hắn thống đi ra sao?

“Ta là rất muốn tin tưởng các người, nhưng là...” Nhớ tới phụ thân chết thảm, nàng liền thống khổ rơi lệ.

“Hừ, đừng đóng kịch, Trịnh Quỳnh An, người vợ tương lai của tài phú sẽ bay tới, đến bây giờ người còn mong có thể vãn hồi nàng?! Chớ quên, sống chết của nàng đều ở trong tay ta, Tương Thanh Dong ta nếu không có được, người khác cũng đừng mơ tưởng lấy đi, cho nên...” Tương Thanh Dong tra cò súng, hung ác nham hiểm nở nụ cười. “N người cùng với tiền và búp bê này nói tái kiến đi!”

“Dừng tay!” Nếu thực làm cho nàng giết Đỗ Tuyết Dương, màn diễn mấy tháng qua không phải là tổn công vô ích sao?

“Ha ha ha... Người cũng có thời điểm này? Ha ha ha...” Tương Thanh Dong cười đến càn rỡ thê lương, nàng muốn xem, tên bất chính Trịnh Quỳnh An bộ dáng kinh hoàng sợ hãi ra sao?

Tuyết Dương lúc này mới chính thức thấy rõ nguy cơ của nàng, Tương Thanh Dong điên rồi, nhưng nàng không thể liên như vậy chết đi, nàng còn có rất nhiều việc phải làm, việc đầu tiên chính là đem phụ tử Trịnh thị ra trước công lý.

Nhưng nàng vừa mới động một chút, Tương Thanh Dong lập tức gắt gao xoay trụ tay nàng, càng nhanh giữ chặt. “Không cần lộn xộn! Nếu không sẽ chết nhanh hơn thôi.”

“Thả nàng ra! Người muốn bao nhiêu ta sẽ cho người.” Trịnh Quỳnh An rống to.

“Thật sự? Ta muốn danh nghĩa toàn bộ tài sản của nàng, như thế nào? Người cho ta sao?” Tương Thanh Dong bị lời nói hằn làm vết thương càng thêm sâu, kết quả là, hắn chỉ dùng tiền sai phái nàng.

“Ta có thể cho người.” Tuyết Dương đột nhiên tiếp lời.

Mọi người đều ngây ngẩn cả người, nhất là Trịnh Hồng Đạt cùng Trịnh Quỳnh An.

“Cái gì?” Tương Thanh Dong nghĩ nàng sai lầm rồi.

“Tiền là của ta, ta có thể đem toàn bộ cho người, chỉ cần người không giết ta.” Tuyết Dương thanh âm lạnh cứng rắn, tuyệt không giống nói đùa.

“Vì sao người cấp cho ta?”

“Bởi vì ta không muốn chết, ta còn muốn thay phụ thân ta báo thù.” Nàng hung hăng trừng mắt Trịnh Quỳnh An.

“Không... Người muốn giết hắn? Không được! Hắn là của ta! Của ta!” Tương Thanh Dong đối Trịnh Quỳnh An lại vừa yêu vừa hận, nhưng vẫn là không bỏ xuống được, vừa nghe Tuyết Dương đằng đằng sát khí trong lời nói, tâm lập tức liền hướng về tình nhân.

“Người còn che chở hắn? Người làm người đau lòng là hắn, không phải ta!” Tuyết Dương thực không hiểu lòng của nàng.

“Là người! Nếu không phải do người, hắn đã sớm cưới ta vào cửa! Tất cả đều là do người...” Nàng kích động giơ tay lên, mắt thấy sẽ bóp cò súng...

“Phanh!” Viên đạn lao tới so với nàng nhanh hơn một giây, nháy mắt đã đánh hạ nàng, trên tay còn bị thương, sau đó, một thân ảnh với cặp tóc đen khổ Phương Đằng đi nhanh vào lễ đường.

“Phương Đằng!” Tuyết Dương kinh ngạc vạn phần, lại vẫn không nhận được nội tâm đang nhảy nhót.

Phương Đằng thẳng tắp hướng tới Tuyết Dương, để mặc Lâm Kiếm Hi ra tay đánh hạ cái nữ nhân điên đang bị trọng thương kia, hắn thậm chí muốn đem Tuyết Dương gắt gao ôm vào lòng.

Trịnh Quỳnh An vừa thấy Phương Đằng tiến vào, lập tức vẫy tay muốn thủ hạ ngăn cản hắn, nhưng nhóm thủ hạ hắn chưa kịp hành động thì ngoài cửa lại có năm tuần lãng xuất sắc nam nhân đi vào, trong đó đương nhiên có cả tiểu tử đường trang – Đằng Tuấn.

“Các người... Ngũ Hành Kỳ Lân!” Trịnh Hồng Đạt không hổ là người từng trải, liếc mắt một cái liền nhìn ra năm người này đúng là nhóm Tường Hòa Hội Quán, nhưng vị thanh niên tuần mỵ đường trang này lại lịch như thế nào? Chẳng lẽ sẽ là Kỳ Lân Vương trong lời đồn đãi?

“Không cần cảm thấy vinh hạnh, tuy rằng rất ít người khiến chúng ta đồng thời tham dự.” Vũ Bộ Vân khinh miệt cười.

“Các người muốn làm gì? Ta cũng không có phát thiệp cấp cho nhóm các người.” Trịnh Hồng Đạt bị khí thế bọn họ ép tới hết hồn, nhưng vẫn quật cường chống đỡ. Ngũ Hành Kỳ Lân rất ít khi đồng thời hành động, hôm nay cứ nhiên đến đây, quả thật là hân hạnh được đón tiếp, thật sự rất không tầm thường.

“Không có sao? Khi người ngay từ đầu quyết định cùng Đỗ Gia Vân liên thủ khiêu khích Trường Hòa Hội Quán, không phải là đã hạ chiến thư sao?” Lâm Kiếm Hi cười lạnh nói.

“Nga? Vậy nhóm các người là tới trả thù?”

“Không, chúng ta là tới tặng lễ vật.” Giang Trùng cầm trong tay tư liệu quảng đến trước mặt hắn.

Trịnh Quỷ An phản thủ tiếp được, thay hắn mở ra, phát hiện tư liệu bên trong tất cả đều liên quan đến cái chết của Đỗ Gia Vân, không khỏi sắc mặt đại biến.

“Đây là...” Trịnh Hồng Đạt cũng kinh ra một thân mồ hôi lạnh, nguyên tưởng rằng kế hoạch này tuyệt đối hoàn hảo, như thế nào khắp nơi đều là lỗ hổng?

“Đây là đoạn ghi âm cuộc điện thoại người muốn gặp mặt Đỗ Gia Vân, người dùng lời qua điện thoại nói thỉnh hẩn xuất môn, sau liền phái người chế tạo ra chuyện ngoài ý, đây rõ ràng là muốn giết hẩn.” Đinh Dực đem sự tình toàn bộ làm rõ.

“Ờ... Nói vậy!” Trịnh Hồng Đạt còn muốn xảo ngôn.

“Người còn muốn lừa Đỗ Tuyết Dương bao lâu nữa? Người nghĩ đến cùng tận biện pháp muốn đem nàng cưới vào cửa là có thể bãi bình hết thủy?” Giang Trùng lạnh lùng lên tiến khiến hẩn mặt trắng bệch.

“Các người...” Hẩn thẹn quá thành giận, phút chốc vẩy tay hô to: “Nhóm các người đều biết hết, vậy thì hôm nay cũng đừng hòng sống sót rời đi.” Hẩn rõ ràng ngay cả bọn họ cũng muốn làm thịt.

“Oa! Đủ hỏa bạo! Ta thích.” Vũ Bộ Vân e sợ cho thiên hạ bất loạn.

Khi bọn họ người một lời, ta nhất ngữ, Phương Đằng đã sớm đến trước mặt Tuyết Dương, nhìn chăm chăm thân ảnh kiều diễm xinh đẹp của nàng, trong lòng vui sướng tràn đầy, không nói nên lời, chăm chú nhìn nàng không phát ra tiếng động, nàng trong lúc đó yêu oán còn đang giãy dụa đã lọt vào tầm mắt hẩn rõ ràng, phần kiên cường cùng yếu ớt kia đều làm hẩn đau lòng.

“Tuyết Dương...” Hẩn khẽ vuốt hai gò má tái nhợt của nàng, thì thào gọi tên nàng.

“Người xác định người đang nhìn là ai sao?” Nàng lạnh lùng ngăn bàn tay ấm áp của hẩn lại.

“Đương nhiên.”

“Ta đã không còn tin người.” Nàng chuyển đầu, không muốn lại nhìn thấy gương mặt lay động lòng người của hẩn.

“Không sao cả.” Miệng hẩn bất giác lộ vẻ mỉm cười, mục đích tới nơi này sẽ không vì nàng cự tuyệt mà thay đổi.

“Có ý tứ gì?” Tuyết Dương thấy trong mắt hẩn hiện lên tia ý xấu, trong lòng cả kinh.

“Dù sao mặc kệ người nghĩ như thế nào, cứ đi theo ta.”

“Ta không đi, ta cùng Trịnh Quỷ An trong lúc này còn có chuyện chưa tính xong.” Nàng âm lãnh ánh mắt trừng mắt Trịnh Quỷ An.

“Chuyện của hẩn ta sẽ thay người thu phục.” Theo tầm mắt của nàng, Phương Đằng nhìn thấy Trịnh Quỷ An đang hỗn hển đứng thẳng bất động tại chỗ.

“Ai cũng không thể đụng vào hẩn!” Tương Thanh Dong khăng khăng một mực, tiến người đánh về phía trước, vẫn là không muốn tha cho Đỗ Tuyết Dương.

Phương Đằng không cần tốn nhiều sức đã đem nàng đang bị thương cánh tay đá xuống, tiến một bước xoay trụ tay nàng, nhấc tay đánh ngất nàng.

Trịnh Quỳnh An thừa cơ muốn qua bắt Tuyết Dương nhưng trước mặt hắn hiện lên thân ảnh kiêu ngạo của Dục Khởi trong nhóm Ngũ Hành Kỳ Lân với ánh mắt ý bảo bốn người đồng thời ra tay, nhanh như chớp, sét đánh không kịp bưng tai, họ nhất nhất giải quyết thủ hạ phụ tử Trịnh thị.

Mà Đằng Tuấn giờ đã nhanh chân che ở phía trước Trịnh Quỳnh An, cười nói: “Người thông minh sẽ không làm khốn thú chi đâu.”

Trịnh Quỳnh An bị hắn cười quỷ dị khiến cho tâm thần không định, nhất thời chần chờ, hắn liền phát hiện người nhà toàn bộ đã bị chế phục, ngay cả phụ thân cũng bị bọn họ vây quanh.

“Các người...” Đây là Tường Hòa Hội Quán Ngũ Hành Kỳ Lân sao? Giải quyết đối thủ nhanh gọn lại gọn gàng, không cho địch nhân một chút thở dốc hay đường sống.

“Trăm ngàn lần không cần quá bội phục, chúng ta về phần quyền cước là chưa từng gặp qua địch thủ.” Vũ Bộ Vân lại nói móc hắn một lần nữa.

Phương Đằng sau khi đánh hôn mê Tương Thanh Dong, xoay người hướng đến Tuyết Dương, không nói hai lời đã đem nàng khiêng trên vai, hướng đại môn đi đến.

“Người làm gì? Bỏ ta xuống!” Tuyết Dương vừa ngạc nhiên vừa tức giận, người này kiếp quá nàng một hồi còn chưa đủ, bây giờ còn lại muốn thêm một lần sao?

12. Chương 07 Part 02

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE MicrosoInternetExplorer4

“Ta biết nếu nói người theo ta đi thì cũng phí lời, không bằng dùng hành động giải quyết.” Phương Đằng cười to, chân không ngừng bước đi.

“Buông! Ta chết cũng không đi theo người! Buông tay, ta chán ghét người, chán ghét...”

Tiếng kinh hô của nàng chỉ làm cho nhóm tứ Kỳ lân còn lại cùng Đằng Tuấn hiểu ý mỉm cười, cái này thật giống cảnh một hắc y nam tử cao lớn khiêng tân nương toàn thân lụa trắng đi ra lễ đường, tựa hồ chỉ thích hợp xuất hiện trong điện ảnh, một khi chính mắt thấy, lại thấy buồn cười.

“Các người mạnh mẽ bắt người, ta sẽ không cáo các người...” Trịnh Quỳnh An không cam lòng rống giận.

“Ta sẽ không bỏ qua các người.” Trịnh Hồng Đạt đại bộ phận thể lực đều ởIndonesia, hắn tin tưởng hắn còn có năng lực phản kích.

“Chắc chắc chắc, ta đồng tình các người.” Vũ Bộ Vân tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn.

“Có ý tứ gì?” Trịnh Hồng Đạt lời nói mới ra khỏi miệng, điện thoại trên người liền vang. Hắn nhíu mày mở điện thoại ra nghe, một thanh âm kinh hoàng theo bên trong truyền đến.

“Lão đại, nguy rồi! Thuộc phiện của chúng ta đều bị tiêu diệt rồi, A Lôi còn đem danh sách những người buôn bán thuốc phiện với chúng ta giao cho cảnh sát, hiện tại không chỉ có cảnh sát lùng bắt chúng ta, ngay cả những người trong danh sách cũng đều triển khai hành động trả thù, tổng bộ đã muốn toàn quân bị diệt, các huynh đệ tất cả đều tan...”

Cái gì? Trịnh Hồng Đạt đối với chuyện ngoài ý muốn này kinh ngạc đến trắng mặt, lưng một trận cảm giác giống như bị ai đó đâm vào, đứng ngây cả người.

“Làm sao vậy? Ba?” Trịnh Quỳnh An nhìn hắn kỳ lạ, truy vấn.

“Tổng bộ bị hủy...” Trịnh Hồng Đạt lẩm bẩm.

“Làm sao có thể?” Trịnh Quỳnh An hô to.

Lại một tiếng điện thoại vang lên, lúc này đổi thành Trịnh Quỳnh An, hắn không kiên nhẫn tiếp điện thoại, kê đầu vào liền mắng: “Không có việc gì đừng đến phiền ta...”

“Tổng giám đốc, chi nhánh cơ cấu của tập đoàn tài chính Thiên Hồng chúng ta đã bị cảnh sát sưu ra thuốc phiện, toàn bộ bị niêm phong, lệnh cưỡng chế đình chỉ buôn bán, theo phỏng chừng, trước mắt đã tổn thất gần trăm triệu...”

Lại là thứ tin tức tàn khốc, lúc này Trịnh Hồng Đạt nghe thấy rốt cuộc duy trì không được, hai mắt trừng lớn, ngất đi.

“Ba...” Trịnh Quỳnh An lửa giận công tâm, hung tợn trừng mắt bọn họ rít gào: “Đều là chuyện tốt các người làm?”

“Chúng ta thật là làm chuyện tốt.” Lâm Kiếm Hi cười lạnh một tiếng.

“Cho nên ta nói ta đồng tình người.” Vũ Bộ Vân giả một bộ đáng thương hại, ý định làm Trịnh Quỳnh An tức chết.

“Các người nhớ kỹ cho ta, ta sẽ báo thù!” Trịnh Quỳnh An chuyện tốt không thành, lại gặp cự biến, tính cách phần tử thô bạo lại bắt đầu phát tác, hắn trừng mắt bọn họ, trong lòng kết thù.

“Thực đáng tiếc, chúng ta không rảnh nhớ kỹ người, về phần báo thù, chỉ sợ người không có cơ hội.” Vũ Bộ Vân nói xong liền nghiêng tai lắng nghe tiếng còi cảnh sát từ xa đang đến gần, mỉm cười.

“Đi thôi! Sự tình đã xong, là nên trở về nghỉ ngơi.” Đằng Tuấn lên tiếng kết thúc, vung tay lên, dẫn đầu đoàn người rời đi.

Đình Dực bọn họ cũng không sợ Trịnh Quỳnh An chạy thoát, nối đuôi nhau đi ra khỏi đại lễ đường, chỉ khoảng nửa khắc, nguyên bản vui sướng hôn lễ lấy lạnh lùng ngoài ý muốn xong việc.

Trịnh Quỳnh An nghe thanh âm chói tai dần tới gần, đột nhiên đẩy phụ thân ra, hắn không thể liên như vậy bị bắt, hắn sẽ không để người của Tường Hòa Hội Quán được như ý, chỉ cần có được Đỗ Tuyết Dương, hắn sẽ có tài chính, có thể Đông Sơn tái khởi. Đúng vậy, hắn sẽ lấy được nữ thần tài về, Đỗ Tuyết Dương nợ hắn, hắn nhất định phải bức nàng thực hiện.

Chờ xem!

Phương Đằng khiêng Tuyết Dương đi ra khách sạn liền khiến cho không ít người nhìn ngó, hơn nữa ở ngoài cửa đều là các phóng viên truyền thông được phụ tử Trịnh gia mời đến, họ tranh nhau chụp lấy cảnh khó gặp này.

Thở kỳ lân Phương Đằng đến hội trường dám hỏi Trịnh, Đỗ cướp tân nương Đỗ Tuyết Dương đi?

Đó là một câu nghi vấn kiêm sợ hãi, cũng là đầu đề hấp dẫn người ta nhất vào ngày mai.

Các phóng viên rất muốn tiến gần đến để tìm tòi đến tột cùng, nhưng rục rịch chân còn không kịp bước đi thì Hắc Toàn liền lấy tư thái hộ chủ trung phó che ở trước mặt bọn họ, gương mặt âm lãnh đến cực điểm làm cho các phóng viên sôi trào hăng hái quan tâm hạ nhiệt độ.

Vẫn là không nên hành động thiếu suy nghĩ, các phóng viên truyền nhau ánh mắt, mọi người trong lòng đều có chung nhận thức: Tường Hòa Hội Quán là tiểu phóng viên bọn hắn đắc tội không nổi.

Vì thế, Phương Đằng cùng Tuyết Dương phi thường thuận lợi lên xe, đem tò mò của mọi người để lại phía sau, nghênh ngang mà đi.

.

Nhưng Tuyết Dương miệng cũng không đình chỉ mắng, hai lần hôn lễ, nàng hai lần đều mất mặt, đó đều là Phương Đằng ban tặng, lòng của nàng theo lý đã đủ muốn nôn, hơn nữa hắn lấy nàng thay thế tình nhân cũ, tân cừu thêm hận cũ, nàng căn bản không nghĩ tái kiến hắn.

“Cho ta xuống xe, người điếc sao? Cho ta xuống, dừng xe!” Váy lụa trắng chen chúc trong xe làm bế tắc không gian, khiến nàng nhịn không được phun hỏa.

“Không!” Đơn giản trả lời, Phương Đằng ngay cả xem cũng chưa liếc nhìn nàng một cái.

“Ta đây chính mình xuống xe!” Nàng định tự mình mở cửa xe.

“Ta không khóa.” Ngốc tử này, không nhìn thấy xe hiện tại tốc độ một trăm năm mươi km sao?

“Người... Người đừng náo loạn, ta phải trở về xử lý Trịnh Hồng Đạt về chuyện của cha.” Nàng bắt đầu dĩ khuy đầu gối. Hắn rốt cuộc muốn thế nào?

“Việc này đã muốn xong, cảnh sát sẽ đem Trịnh Hồng Đạt mang về trình tấn, hơn nữa thế lực của hắn ở Đông Nam Á cũng đã tan rã, không nhọc người lo lắng.” Phương Đằng giơ lên khoe miệng, mang theo kính râm sườn mặt tính cách làm cho người ta áy náy.

“Nhưng ta... Trịnh Quỳ An...” Nàng cường kéo chủ đề này, huyễn thần mê tâm, cố gắng ổn định chính mình.

“Người với hắn từ giờ không liên quan gì nữa, từ hôm nay trở đi, người chỉ có thể đi theo ta.” Hắn khí phách nói, một tay cầm tay lái tránh xe, hướng đại lộ hẻo lánh chạy tới.

“Đi theo người? Nói cho người biết, ta không có hứng thú làm thể thân!” Đây là tính cái gì? Cường bạo đem nàng ở lại bên người hắn, hảo “Đồ nhân tư nhân”? Quá mức!

“Không ai muốn người làm thể thân.”

“Nga? Phải không? Như vậy xin hỏi, người muốn ta ở lại bên cạnh người làm gì?” Nàng thở phì phì trừng mắt hắn.

“Theo ta cả đời!”

“Cùng người...” Nàng càng khí. “Ta càng không có hứng thú làm người tình của người, đừng tưởng rằng cùng ta lên giường thì có thể là chúa tể của ta, ta cho dù không phải xử nữ cũng có thể tái giá.” Bằng điều kiện cùng tài phú của nàng, người muốn kết hôn cùng nàng tùy ý lựa ra cũng đến một bó to!

“Người ngoại trừ ta ra, ai cũng không thể gần!” Phương Đằng bị lời của nàng chọc mao, tức giận đưa bàn tay ra nắm chặt nàng.

“Ta vì sao phải nghe lời người? Một tên cướp chỉ biết lợi dụng, gạt người, ai muốn gần cho người?” Nàng gạt phăng bàn tay to của hắn ra, lại muốn gạt ta sao, vô dụng thôi.

“Người tựa hồ không nghe ra, ta là đang hướng người cầu hôn.” Phương Đằng phút chốc ở bên đường khản cấp dừng xe, quay đầu nhìn về mặt bất tuân của nàng.

Nàng đã thay đổi! Cá tính ngổ ngáo bên trong đã muốn thức tỉnh, tuy rằng ngoan cố cùng yếu ớt, nhưng so với vỏ bọc búp bê khi mới gặp đã muốn hóa đi, dung thành một hình tượng kiên cường lại xinh đẹp, làm cho người ta yêu thích không muốn buông tay.

“Cầu hôn...” Đúng vậy, chỉ lo âm ỉ, nàng không dự đoán được hắn nói xong cứ nhiên muốn kết hôn cùng nàng, trời ạ!

“Đúng vậy.” Phương Đằng nghiêm chỉnh nhìn nàng, nở nụ cười.

“Người sẽ không là vì muốn bù lại...” Chỉ vì hắn mang nàng lên giường?

“Cái gì kêu bù lại? Ta cũng không cố sức làm loại sự tình này.” Hắn khinh quát nhìn nàng xinh đẹp phần giáp.

“Người muốn cưới ta là vì ta lớn lên giống nữ nhân tên Cẩm Chi?” Chuyện này là lời giải đáp, không hỏi rõ ràng, nàng có thể nào mơ hồ đáp ứng?

“Không! Người cùng nàng tuyệt không giống.” Phương Đằng rốt cục biện bạch ra các nàng bất đồng.

“Nga?” Lời này nói như thế nào? Nói giống là hắn, nói không giống cũng là hắn, hắn rốt cuộc suy nghĩ cái gì?

“Nàng là nữ nhân sống trong bóng ma, từ nhỏ bị ngược đãi, lớn lên đối nhân cảnh giác, lòng nghi ngờ rất nặng, hơn nữa đầy bụng thâm cừu, cô độc, lạnh lùng... Nhưng người không phải, người sinh trưởng trong hoàn cảnh giàu có, người dương dương tự đắc lại kiêu ngạo tự phụ, giống đóa hoa hướng ánh mặt trời nở rộ. Người cùng nàng vừa vặn tương phản.” Hấn trầm tư phân tích, thấy rõ Cẩm Chi đối với hấn mà nói là sinh mệnh nhẹ nhàng xẹt qua một đạo bóng ma, nhưng Tuyết Dương không phải, nàng sáng ngời có thể chiếu sáng tâm hấn, đem hấn còn đang bị lạc trong bóng ma chính mình cứu vớt đi ra.

Tuyết Dương lần đầu tiên nghe Phương Đằng nói về Cẩm Chi, lúc này mới hiểu cái nhìn của hấn đối với nàng.

“Người nói cho ta biết... người thích ta sâu đậm hơn nàng sao?” Nàng cẩn thận hỏi.

“Bằng không, ta làm sao muốn người gả cho ta?” Bốn nữ nhân! Hấn sững nịch chạm tay nâng cằm nàng.

“Nhưng là...” Sự tình chuyển biến quá nhanh luôn làm cho người ta khó có thể chấp nhận.

“Người thực rầy rà!” Hấn thở dài một hơi, bỗng dưng ngăn chặn nàng không ngừng mấp máy môi, hai phiến môi mềm mại đỏ tươi đã làm cho hấn thất hồn hồi lâu.

Tuyết Dương lại ngã tiến một đoàn ánh vàng mê mẩn bên trong, cái hôn của Phương Đằng là cái ma rũa, làm cho nàng trầm miên trong cánh tay hấn, không thể tỉnh lại.

“Cho người!” Hấn chậm rãi ngừng đầu, đặt một cái lạnh lẽo gì đó trong tay nàng.

“Đây là cái gì?” Nàng cúi đầu thấy một pho tượng ngọc thạch màu đen tính chất đặc thù điêu thành Kỳ lân ẩn thạch.

“Tín vật.”

“Tín vật?”

“Cái này đại biểu Thổ kỳ lân, đeo nó lên thì người chính là Thổ kỳ lân lão bà. Đây là quy củ của Tường Hòa Hội Quán.”

“Nhưng là... Nhưng là ta...” Nàng còn chưa đáp ứng gả cho hấn a!

“Không cho phép trả lại ta.” Hấn ngắt lời nàng, sau liền vội nhấn ga, xe vòng một vòng lớn, trở lại đường xe chạy.

“Uy, người muốn dẫn ta đi đâu?” Ngực nàng còn phập phồng không yên. “Chờ một chút sẽ biết.” Hấn nhấn ga, tốc độ nhanh hơn.

Không lâu sau, một biệt thự quen thuộc hiện ra trước mắt. Tuyết Dương không nghĩ tới hấn lại mang nàng trở lại nơi này, thập phần kinh ngạc, còn có càng nhiều hảo kỳ.

Toàn bộ phòng ở mấy ngày trước còn giống cái bán thành phẩm, nhưng hiện tại đình viện đã tu sửa xong, tiến vào trong phòng vừa thấy trang hoàng đều đã làm xong, ngay cả đồ vật bày biện cũng được an trí ở vị trí thỏa đáng, toàn bộ không gian thoát nhìn đã có hương vị một ngôi nhà.

“Này phòng ở như thế nào...” Nàng thật sự rất ngạc nhiên.

“Ta là cha ta cho ta phòng ở, trước kia ta chưa từng nghĩ tới sẽ tiến vào, cho nên ngay cả bố trí cũng giảm đi, nhưng hiện tại nó đã có công dụng.” Hấn cười đi đến bên người nàng.

“Vì sao?” Ẩn ẩn cảm thấy hấn tươi cười có ẩn ý gì đó, nhưng Tuyết Dương sợ là chính mình hoa mắt.

“Người nói đi?” Một phen ôm lấy nàng, Phương Đằng mang theo nàng đi hướng thang lầu.

“Phương Đằng, thả ta xuống.” Nàng thẹn thùng kêu.

“Không! Chú rể muốn ôm tân nương tiến tân phòng, như thế nào, người không biết sao?” Hấn ôm trụ nàng đến phòng, một cước đá văng cửa phòng, ôm nàng đi vào trong.

Không giống với trước! Khi đó trống không không một đồ vật, nay đại phòng đã được trang hoàng mỹ lệ, nguyên bản cửa sổ đã phủ thêm rèm hoa màu vàng nhạt, đồng sắc hệ vách tường giấy chấm đất thắm, trên giường bày ra đơn giản thanh tố chần...

“Trời! Thật đáng ngạc nhiên!” Nàng hô nhỏ, đi đến bên giường, đã tưởng tượng không ra lần đầu nhìn đến cảnh tượng ở gian phòng này.

“Có thích không?” Phương Đằng đem nàng kéo gần, thích xem nàng kinh hỉ mà thiễm vận linh mâu.

“Người quá lợi hại!” Nàng không thể không bội phục.

“Cám ơn, này đều là làm cho người.”

“Ta?” Hội sao? Hắn là nói thật sao?

“Đúng vậy, chỉ có người...” Cúi đầu hôn trụ nàng, Phương Đằng rút cuộc kiềm chế không được lửa nhiệt trong lòng.

Tuyết Dương ôm lấy đầu Phương Đằng, hần thấp rửa một tiếng, lại tiếp tục dây dưa. Nàng cười to giúp hần cởi bỏ y phục, thuận tay sờ sờ lên đầu tóc đen của hần, nhẹ giọng nói: “Tóc của người dài quá.”

“Lễ phục chết tiết này như thế nào thoát?” Hần bỗng dưng toát ra vấn đề, bị quần áo lễ phục tân nương kia đánh bại.

“Người không biết không tư cách có được ta.” Tuyết Dương cố ý chỉnh hần.

“Nga?” Hần nhướng mi lên, không cho là đúng, đến bên người nàng, “xoát” một tiếng, lễ phục danh gia thiết kế lên tiếng trả lời liền rơi xuống đất.

“Người thực thô lỗ!” Tuyết Dương khinh xích, nhưng nội y đã mất, trên người không còn vật che thân.

“Đối với quần áo thô lỗ không quan hệ, chỉ cần đối với người ôn nhu là được.” Phương Đằng cười đầy ngả nàng, cả người cũng đồng thời ngăn chặn thân thể mềm mại của nàng, hôn như tuyết bay hạ xuống.

“Đợi chút... Phương Đằng! Người không phải vì coi trọng tiền của ta mới muốn ta chứ?” Nàng đột nhiên nghĩ đến vấn đề buồn cười này.

“Nói thật, về điểm này ta còn không xem ở trong mắt!”. Thật sự nàng nghĩ Tường Hòa Hội Quán chỉ là cái xác không thôi sao? Lúc này còn lấy vấn đề này đến phiền hần, nàng định ma tử hần sao?

Hần thuần thực rút đi quần áo trên người nàng, si mê vùi vào thân thể phát ra mùi thơm của nàng.

“Phương Đằng...” Nàng thở hào hển, muốn đẩy hần cùng với dục hỏa đang tăng ra, “Ta còn chưa đáp ứng gả cho người.”

“Chuyện này đã không trọng yếu, bởi vì mặc kệ người lấy hay không lấy ta, người đều chỉ có thể là của ta.” Hần tà khí giơ lên khoe môi, lại tiến công. Vì phòng ngừa nàng lại ngăn cản “tính thú” của hần, hần không ngừng vỗ về, chơi đùa với mẫn cảm của nàng, thẳng đến khi thân nàng mềm nhũn, rốt cuộc nói không nên lời, hần mới thôi trêu đùa.

Hai người kích tình diễn tiến đến cao trào, Tuyết Dương toàn thân đã bị xem lần, hôn lần, khi nàng ở mê mông còn vụng trộm nghĩ: kiếp tân nương biến thành kiếp phỉ lão bà, thật sự có khoa trương chút, bất quá, nàng cũng không hối hận, ngay từ đầu, nàng đã không cần thận yêu thương hần, mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, nàng cũng không để ý, nàng vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh Thổ kỳ lân. /* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:“Table Normal”; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-qformat:yes; mso-style-parent:“”; mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt; mso-para-margin:0cm; mso-para-margin-bottom:.0001pt; mso-pagination:widow-orphan; font-size:10.0pt; font-family:“Calibri”, “sans-serif”; mso-bidi-font-family:“Times New Roman”;}

13. Chương 08 (End)

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE MicrosoftInternetExplorer4

/* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:"Table Normal"; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-qformat:yes; mso-style-parent:""; mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt; mso-para-margin:0cm; mso-para-margin-bottom:.0001pt; mso-pagination:widow-orphan; font-size:10.0pt; font-family:"Calibri", "sans-serif"; mso-bidi-font-family:"Times New Roman";}

Chương 8

Phương Đăng không rõ là bị thanh âm gì đánh thức, huấn luyện cảnh giác từ trước tới nay làm cho hấn cho dù đang ngủ say cũng có thể lập tức thanh tỉnh, đây đã là thói quen.

Biệt thự này trước mắt chỉ có hai người, ngoại trừ hấn ra, người bên cạnh vẫn nằm trong lòng hấn ngủ say, như vậy, thanh âm rất nhỏ kia là chuyện gì?

Tuyệt Dương khẽ nhíu mày nhăn mi nhưng hô hấp vẫn đều, có lẽ nàng tạm thời sẽ không tỉnh lại, Phương Đăng thơm hạ lên má nàng, nhẹ nhàng rút cánh tay bị nàng ôm chặt ra, lặng lẽ xuống giường.

Ngoài phòng dị thường hắc ám, đêm nay không có ánh trăng, bốn phía có vẻ càng thêm âm mị. Phương Đăng mặc quần vào, cầm lấy vũ khí, dọc theo thang lầu hạ đến lầu một.

Không có đèn, nhưng hấn đối với hắc ám phi thường thích ứng, ban đêm giống nhau có thể thấy rõ sự vật, phòng khách không có ai, hấn liếc mắt một cái liền xác định phòng trong vẫn chưa có gì khác thường.

Tap!

Lại là cái thanh âm kia, Phương Đăng lần này nghe rất rõ, theo phòng bên phải phía sau truyền đến, hấn cảm giác được một cỗ sát khí.

Có người!

Hấn khẳng định, tuyệt đối không phải miêu cầu linh tinh, cỗ khí thế này là của người vọng lại, nhưng là ai?

Đi chân trần lướt qua phòng, hấn cẩn thận từ cửa trước nhẹ nhàng đến phía sau, rừng cây tùng ở hậu viện không người, chỉ có gió nhẹ lùa qua lá cây vang lên tiếng sần sục.

Lúc này, trên phòng lầu ba đột nhiên sáng lên, thanh âm sợ hãi của Tuyệt Dương mơ hồ truyền đến.

“Phương Đăng... Phương Đăng, người ở đâu?”

Không xong!

Phương Đăng định đi nhanh trở về phòng, quay người lại liền thấy một bóng người so với hấn nhanh hơn đã tiến vào trong nhà, hiển nhiên người tới mục tiêu không phải hấn, mà là Tuyệt Dương!

Hấn kinh hãi xông lên thang lầu, nhưng chưa kịp trở lại phòng thì chợt nghe tiếng Tuyệt Dương hét chói tai: “Trịnh Quỳnh An!”

Đá văng cửa phòng ra, Trịnh Quỳnh An đang cầm súng chĩa vào đầu Tuyệt Dương, tay giữ chặt nàng, đứng ở bên giường.

“Người muốn làm gì?” Phương Đăng lạnh lùng hỏi. May mắn Tuyệt Dương đã phủ thêm áo của hấn, nếu không nếu như bị Trịnh Quỳnh An thấy thân thể nàng, hấn hội sẽ moi mắt của tên kia ra.

“Ta muốn nàng!” Trịnh Quỳnh An bỏ lại phụ thân, một mình thoát khỏi cảnh sát đang đuổi bắt, vì muốn tìm được Đỗ Tuyệt Dương. Hấn tính mang theo nàng đến nước ngoài đăng ký kết hôn, lại bức nàng đem sở hữu tài sản giao cho hấn đứng tên, từ đó có thể giúp Thiên Hồng cùng với tài chính của hấn góc đầu trở lại. Hấn trốn chung quanh, theo lời các phóng viên thì thầm, biết được bọn họ hướng biệt thự nhà họ Phương đi đến, vì thế đi vào nơi này thử thời vận, kết quả là bị hấn tìm được, đôi cầu nam nữ này thật sự ở ngay bên trong biệt thự. Thật tốt quá! Hấn được cứu rồi!

“Đã quá muộn, nàng là của ta.” Phương Đằng thanh âm không có độ ấm, lãnh liệt khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

“Phải không? Người cho là cùng nàng lên giường mà chưa đăng ký là có thể tính? Ta muốn mang nàng đi, nàng phải gả cho ta.” Trịnh Quỳnh An không có hảo ý cười.

“Nằm mơ!” Tuyết Dương hô to.

“Người, xú bà nương này, im lặng cho ta! Người nhiều nhất bất quá là cái kỹ nữ, bị nam nhân này dùng qua thì liền đi theo, đồ dân phụ không biết xấu hổ!”

“Câm mồm!” Nam nhân này dám mắng nữ nhân của hắn như vậy. Chết tiệt! Hắn không hảo sửa chữa hắn, hắn sẽ không phải họ Phương.

“Đừng lại đây! Mau rút súng đi!” Trịnh Quỳnh An kéo lấy tóc Tuyết Dương, di động hướng ra cửa.

Phương Đằng không những không nghe hắn chỉ thị, còn từng bước một tới gần bọn họ.

“Đứng lại, người không muốn thấy nàng bị bắn vào đầu chứ?” Trịnh Quỳnh An lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, không khỏi gợn kên lên.

“Bắn đi! Người chết sẽ không thể giúp người trừ tiền, đồ ngốc!” Phương Đằng bắt lấy nhược điểm của hắn, không ngừng mà tới gần.

“Đừng tới đây!” Hắn lại một lần nữa kinh hãi kêu lên. Phương Đằng không phải kẻ đầu đường xó chợ, nếu tiếp tục như vậy, hắn căn bản không có phần thắng.

“Người có can đảm thì giết nàng xem.” Phương Đằng khuôn mặt thanh diễm mà âm lãnh.

“Người... Đừng cho là ta không dám, nếu bức ta, ta ngay cả tiền cũng không cần!”

“Phải không? Thậm chí cả mạng sống?” Thêm vài bước nữa là hắn có thể trả lời Tuyết Dương, chỉ cần lại tiến đến từng bước...

“Người là tên hôn trưởng, không nên ép ta!” Trịnh Quỳnh An cuồng khiêu một tiếng, viên đạn hướng Phương Đằng vọt tới.

“Phương Đằng...” Tuyết Dương bị dọa, một thân mồ hôi lạnh toát ra.

Phương Đằng sớm có chuẩn bị, vừa nhìn thấy ngọn lửa trong mắt hắn liền gọn gàng né tránh, Trịnh Quỳnh An lợi dụng lúc này lôi kéo Tuyết Dương xuống lầu.

“Buông tay! Người muốn bao nhiêu tiền ta đều cho người, chỉ cần người không tái xuất hiện!” Tuyết Dương vừa giãy giụa vừa nói.

“Hừ! Người nghĩ rằng ta còn có thể tin người? Người trước khi kết hôn căn bản cũng không muốn động đây bút tiền, hưởng hồ, một khi người gả cho họ Phương, hắn còn có thể đem tiền cho ta sao?”

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi xuống dưới lầu, lại phát hiện Phương Đằng không đuổi theo, bốn phía im ắng, hắn mới có thể tránh tạm ở một nơi.

Trịnh Quỳnh An trong lòng cảm thấy rung mình, sợ chính mình trở thành mục tiêu, túm tóc kéo Tuyết Dương hướng ra bên ngoài, chỉ tiếc mới bước ra vài bước, một viên đạn liền bay đến trúng ngay đầu hắn, đau đến mức thân mình hắn ngồi xổm xuống khóc thét.

“A! Mẹ nó, Phương Đằng, người đi ra cho ta!” Hắn cuồng nộ không thôi, bắn loạn xạ xung quanh.

Tuyết Dương sợ tới mức trốn ra sau sofa, hai tay bịt tai lại.

Tiếng súng chấm dứt, Phương Đằng như trước không có xuất hiện. Một loại sợ hãi, cảm giác bị theo dõi từ từ nhen nhóm trong lòng Trịnh Quỳnh An, địch trong tối ta ngoài sáng là điều kiêng kỵ, hội ăn mòn lòng người.

“Phương Đằng, người nếu không ra, ta sẽ giết Đỗ Tuyết Dương!” Trịnh Quỳnh An như sắp phát điên.

Vô thanh vô tức, trừ bỏ hắc ám, vẫn là hắc ám, Tuyết Dương vốn định lưu khai, nhưng Trịnh Quỳnh An lại lần nữa kéo lấy mái tóc dài của nàng, đau đến thiếu chút nữa khóc ra tiếng.

“Ta đếm tới ba, nếu ngươi không ra, cứ chờ nhặt xác nàng! Một... Hai...”

“Phanh! Phanh!” Hai tiếng vang lên, viên đạn từ phía sau Trịnh Quỳnh An phóng tới, hắc hoảng sợ xoay người, thấy Phương Đằng liền đứng ngay cửa chính, hắc cùng bốn phía hòa hợp nhất thể, giống như u linh.

“Ngươi...” Hắc chậm rãi ngã xuống, “Ba” hàm ở trong miệng vĩnh viễn cũng không nói ra được.

“Oa!” Tuyết Dương nhin không được khóc thét lên, toàn bộ nỗi kinh hoàng cùng sợ hãi trong thời gian ngắn đã theo nước mắt phát tiết ra.

“Tuyết Dương!” Phương Đằng đau lòng ôm lấy nàng, nửa ngày cũng không nói được thành câu.

“Hắn sẽ không bao giờ đến quấy rầy ngươi nữa.” Hắc ôn nhu hôn lên mái tóc nàng.

“Ta... vừa nãy còn tưởng rằng... ngươi thật sự... bỏ lại ta.” Nàng dứt quãng đem lời trong lòng nói ra. Lúc này, khi nàng tỉnh lại không thấy bóng dáng hắc, cái cảm giác hư không thật sự làm người ta sợ hãi.

“Làm sao có thể? Ta làm sao có thể bỏ lại người mà ta yêu thương, chính mình đào tẩu?”

“Người mà ngươi yêu thương sao?” Nàng vừa khóc vừa nói. Đáng ghét, lúc này mới nói yêu nàng, thật là đáng ghét.

“Đương nhiên, ngươi là nữ nhân ta yêu thương nhất!” Hắc tại đây, trong một khắc rốt cuộc đã hiểu dụng tâm của Đằng Tuấn. Đúng vậy, Tuyết Dương thật sự đã làm hắc quên Cẩn Chi, hắc yêu nàng, không phải bởi vì nàng giống Quan Cẩn Chi, mà là bởi vì nàng chính là nàng... Một cái bồn nữ nhân nhu nhược cần người bảo hộ!

Để tránh ngày sau phiền toái không yên, hắc quyết định sáng mai sẽ đi đăng ký kết hôn, sớm một chút đem nàng biến thành danh phù kỳ thực “Phương phu nhân”, đỡ phải có thêm một đám người khác sinh thêm sự.

Ở bữa tiệc kết hôn, mọi người tránh không được tò mò, nhón nháo cả lên.

“Oa! Nhị tẩu, nói thật, ngươi đúng thật bộ dạng rất giống Quan Cẩn Chi, bất quá may mắn ngươi không phải nàng, nếu không ta nhất định trở mặt với ngươi.” Phương Nhân đứng cách Tuyết Dương không quá hai tấc, giống như đang nghiền cứu cái gì, cẩn thận nhìn chằm chằm nàng quan sát.

“Phải không?” Sau này Phương Đằng đã đem chuyện liên quan đến Quan Cẩn Chi toàn bộ nói cho nàng, Tuyết Dương mới biết được Quan Cẩn Chi từng làm bị thương mắt của Phương Nhân.

“Phương Đằng giỏi thật, thật sự đã đem ngươi đưa vào cửa.” Du Hiểu Tịnh cũng thay hắc cao hứng.

“Đúng vậy! Hắc cũng thật là, lúc trước còn không nhận tâm tình của chúng ta!” Vũ Bộ Vân thích nhất lấy chuyện này ra nói xấu hắc.

“Di? Bộ Vân thật lớn mật, dám ở sau lưng nói xấu nhị ca ta.” Phương Nhân trừng lớn ánh mắt, cảm thấy ngạc nhiên.

“Ai sợ hắc a?” Hắc dương tay ra vẻ kiêu ngạo.

“Không có sao?” Phương Đằng thanh âm như sấm tiến vào tai hắc, sợ tới mức hắc nhảy dựng lên.

“Trời! Ngươi là học từ Đằng Tuấn phải không? m hồn không tiêu tan!” Vũ Bộ Vân miệng la hét, chân đã thông minh vọt ra một bên. Hôm nay tuy là hỉ yến, nhưng khó bảo Phương Đằng sẽ không động thủ đánh người.

“Ngươi là tên tiểu quỷ không có can đảm.” Phương Đằng khê gât một tiếng.

Đằng Tuấn cùng Đinh Dực đều đi vào bên cạnh bọn họ, hướng tới người mới cười chúc phúc.

“Chúc mừng!” Đinh Dực cười hướng Tuyết Dương gật gật đầu.

“Cám ơn.” Nàng khách khí đáp lễ.

“Không cần cảm tạ bọn họ!” Phương Đằng rầu rĩ kéo nàng qua ôm.

“Vì sao?” Tuyết Dương khó hiểu.

“Uy! Chúng ta khiêng nửa ngày tơ hồng, không công lao cũng có khổ lao chứ?” Vũ Bộ Vân lập tức kháng nghị.

“Còn dám đề công lao? Ta đây có phải hay không nên tẩn ngươi một chút lấy kỉ cảm tạ!” Phương Đằng hiện tại còn tức giận vì chuyện bị người xoay quanh, đùa giỡn.

“Chắc! Qua sông đoạn cầu.” Lâm Kiếm Hi cũng cho rằng hẳn được tiện nghi còn khoe mã.

“Chính là vậy! Không có chúng ta, ngươi hội có được mỹ nữ?” Đinh Dực dò xét hẳn liếc mắt một cái.

“Thì sao, chỉ cần có duyên phận, chúng ta sớm muộn gì cũng gặp mặt.” Phương Đằng một chút tâm cảm ơn đều không có.

“Chết tiệt! Ngươi thật sự nghĩ việc chính mình được sở hữu nữ nhân đều là chuyện tự động có được sao?” Vũ Bộ Vân đảo cặp mắt trắng dã. Đúng là tên tự cao tự đại!

“Đúng vậy! Không có diệu kế của Đằng Tuấn, ngươi hội nhận thức được Tuyết Dương?” Giang Trường cũng nhin không được.

“Ta thay hẳn cảm ơn mọi người.” Tuyết Dương vội vàng hoà giải. Sớm nghe nói trận “Kiếp hôn ký” này là một tay Tường Hòa Hội Quán đạo diễn, mà nàng thực vinh hạnh vừa vãn bị khâm điểm trở thành nữ nhân vật chính, nói thật ra, nàng thật cảm tạ bọn họ tác hợp.

“Không cần đối với hẳn hảo, người này thế nào, lúc trước còn tức giận đến tìm Đằng Tuấn đánh nhau.” Vũ Bộ Vân thừa dịp hiện tại có chỗ dựa, liền phát ra lời tổn hại người.

“Phải không?” Tuyết Dương cười, tưởng tượng Phương Đằng nổi trận lôi đình như thế nào lại cùng Đằng Tuấn quyết đấu, đây không phải là phạm thượng sao?

“Loại việc nhỏ này cũng nhớ rõ như vậy, rõ ràng ngươi căn bản không có lòng độ lượng.” Phương Đằng lạnh lùng nói móc.

Một bên Đằng Tuấn từ nãy giờ không hé răng, nhìn hẳn liếc mắt một cái, nhún nhún vai nói “Ta cũng không nói đến nữa chứ.”

Tuyết Dương biết trước mặt thân nam tuấn Đường trang này chính là Kỳ Lâm Vương, nhớ ngày đó khi nàng nhìn thấy hẳn còn vì hẳn trẻ tuổi mà hoảng sợ, nàng còn nghĩ chủ tử Ngũ Hành Kỳ Lâm lý ra nên là một người trung niên tính tình trầm ổn, thực liêu, thật hoàn toàn tương phản, tiểu tử hai mươi tuổi này lại có thể thu phục Phương Đằng, có thể thấy được không phải người đơn giản.

“Ngươi tốt nhất miễn bàn, bởi vì ta đã đoán ra rắc tâm của ngươi.” Phương Đằng cười lạnh.

“Cái gì rắc tâm?” Vũ Bộ Vân bộ dáng tràn đầy quan tâm.

“Hắn muốn dùng hôn nhân bãi bình chúng ta, vì muốn trói chặt Ngũ Hành Kỳ Lâm, hẳn không tiếc làm bà mối thay chúng ta tính chuyện hôn sự, làm cho chúng ta không dư thời gian tưởng đông tưởng tây, chuyên tâm bên cạnh vợ hầu hạ xí nghiệp Ngũ đại gia tộc, từ đó, hẳn có thể ở một bên hóng mát khoái hoạt.” Đây là Phương Đằng nhiều lần suy tư sau ra kết luận.

“Phải không?” Những người khác đều trừng lớn mắt nhìn Đằng Tuấn, nhất là Lâm Kiếm Hi cùng Vũ Bộ Vân chưa kết hôn, trong lòng cảnh linh mãnh liệt.

“Chỉ là suy đoán!” Đằng Tuấn lắc đầu, ra ý không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

“Uy, trước tiên là về nói chuyện của ta, ngươi đừng quá giới hạn.” Vũ Bộ Vân lên tiếng trước, miễn cho bị chính giống Phương Đằng.

“Yên tâm, ta không nhàn như vậy, nhưng thật ra ta còn nhớ rõ ngươi còn nợ ta ba cái đập đầu.” Đằng Tuấn nháy mắt tinh ranh ra ý muốn bốn cợt.

“Cái gì?” Vũ Bộ Vân nhất thời cả kinh.

“Là ai nói ta âm hiểm, gian trá, bảo thủ, lòng dạ hẹp hòi, tự cho là đúng, khó chơi...” Đằng Tuấn đọc lâu lâu từng câu từng chữ, Vũ Bộ Vân sắc mặt liền tái nhợt.

“Người...” Không có khả năng! Hắn làm sao có thể biết được? Hắn lúc ấy lại không ở đó.

“Ta có bản lĩnh thông thiên, như thế nào? Người là muốn trả phen kỳ, hay là hoàn lại luôn một lần?” Đằng Tuấn thật sự rất thích nhìn bộ dáng hết đường xoay sở của hắn.

“Trời ạ! Kiểm Hi, có phải người nói với hắn hay không? Hay là Đinh Dực? Giang Trùng?” Vũ Bộ Vân kêu oa oa lên.

“Tuyệt không liên quan đến ta.” Đinh Dực, bọn họ ba người đồng thời lên tiếng, nhưng nói lại thì Đằng Tuấn rốt cuộc làm sao biết được? Thật khả nghi!

Phương Đằng không đếm xỉa tới bọn họ, mang ái thiếp đi đến chiếc xe bảo bối của hắn, nghỉ tuần trăng mật kế tiếp hắn nhất định phải chạy đến tận đường chân trời, rời xa khỏi nhóm Kỳ lân này, để kiếm lấy yên bình, bên tai thanh tĩnh.

“Đi thôi! Máy bay không đợi người.” Hắn hôn Tuyết Dương một cái, đem nàng đẩy mạnh vào trong xe.

“Người thật sự có thể đi sao?” Nàng đã sớm nghe nói Phương thị kiến thiết gần đây bận tới mảy tới mảy. Các trưởng lão căn bản là đang cần người.

“Chuyện kết hôn là chuyện lớn nhất cả đời người, đi trước nói sau.” Hắn cũng không muốn bị công sự trói chặt.

“Nhưng Đằng Tuấn nói người chỉ có thể xuất ngoại năm ngày, người lại tính đi u Châu...” Rất miễn cưỡng, năm ngày chỉ đủ đáp máy bay qua lại, căn bản đừng nghĩ tới chuyện ngoạn cảnh.

“Ai quản được ta, chờ chúng ta đi rồi, hắn chẳng lẽ hội cứng rắn bức ta trở về?” Hắn cười lạnh. Lần này hắn sẽ nghe lệnh sao, không có cửa đâu!

“Khó nói.” Tuyết Dương tuy rằng mới nhận thức Đằng Tuấn không lâu, nhưng đối hắn khôn khéo cùng lợi hại sớm đã nghe thấy.

“Không cho phép nhắc đến tên tiểu tử kia, đi!” Hắn nói xong ôm nàng thật mạnh vào hôn, xe nghênh ngang rời đi.

Normal 0 false false false EN-US X-NONE X-NONE MicrosoftInternetExplorer4

/* Style Definitions */ table.MsoNormalTable {mso-style-name:“Table Normal”; mso-tstyle-rowband-size:0; mso-tstyle-colband-size:0; mso-style-noshow:yes; mso-style-priority:99; mso-style-qformat:yes; mso-style-parent:“”; mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt; mso-para-margin:0cm; mso-para-margin-bottom:.0001pt; mso-pagination:widow-orphan; font-size:10.0pt; font-family:“Calibri”,“sans-serif”; mso-bidi-font-family:“Times New Roman”;}

Kết thúc

Phương Đằng tuần trăng mật kết quả là chỉ độ năm ngày!

Nghe nói, hắn cùng Tuyết Dương mới ở u Châu -Parisqua một đêm đã bị mạnh mẽ triệu hồi về Hồng Kông, ngay cả tháp sắt lớn củaParistrông thế nào cũng chưa nhìn đến.

Cho nên, Tường Hòa Hội Quán gần đây thường nghe thấy bên trong Ngũ Hành Kỳ Lân có người mắng:

“Mẹ nó, Đằng Tuấn, tiểu tử kia quả thực không phải người!”.

—Toàn Văn Hoàn—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kiem-hon-ky>